KARTERIS BRAUNAS

ŽMONA SEKMADIENIUI

Bestseleris-15

Bestseleris-15

- Aš privatus detektyvas, suprantate? Šį kartą madam Vanosa peržengė bet kokias ribas, ir jos vyras ėmė nerimauti. Jis įsitikinęs, kad jo brangioji antroji pusė jau keletą dienų žaidžia meilės žaidimus kokioje jaukioje vietelėje su jūsų Peliu. Vanosa mane pasamdė, liepdamas pačiam tuo įsitikinti. Taigi jeigu norite, kad jūsų bičiulis nebūtų įveltas į nešvarią istoriją, pasakykite, kur galiu rasti abu balandėlius.

- A! - Jos veidą nušvietė šypsena. - Vadinasi, jūs tas pats Boidas! Ko iš karto nesakėte?

- Kaip? - suglumęs paklausiau.

- Užeikite, misteri Boidai. - Blondinė iki galo atlapojo duris...

KARTERIS BRAUNAS

ŽMONA SEKMADIENIUI

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
Vladas BUBLIAUSKAS

EUROPA
KAUNAS
1994

UDK 820-3
BR79

Versta iš leidinio:
C. Brown
The Sometimes Wife
Moscow, 1989

"Bestselerių" serija
padėta leisti 1993 m.

ISBN 9986-436-49-4

1 skyrius

Iš visko buvo regėti - moterėlė turtinga. Sprendžiant iš r amo, kur ji gyveno su tuo tipu, su Šarliu Vanosa, net labai turtinga: keturaukštis rūmas, fasadas neseniai perdažytas, elegantiškas lifto priestatėlis, Venecijos meistrų krištolo sietynai, aristokratiškai prabangi trečiojo aukšto salė...

Duris atidarė uniformuota kambarinė. Ji kalbėjo nutęsdama žodžius, su ryškiu airišku akcentu. Kambarinės veidas priminė lietvamzdį. Aš truputį nusivyliau: būdamas toks turtingas, Šarlis Vanosa galėjo nusisamdyti išvaizdesnę tarnaitę. Bet tikriausiai renkantis moterų personalą, lemiamą žodį tardavo jo žmona.

- Aš esu Boidas, - pasakiau ir, norėdamas bent menku šviesos spindulėliu nušviesti niūrų tarnaitės gyvenimą, padovanojau jai tikrą stebuklą: savo kairiojo profilio vaizdelį. - Misteris Vanosa manęs laukia.

- Jis - bibliotekoje. - Švytinčios tarnaitės akių sagutės žvelgė į mane visai maloniai. - Tokio amžiaus žmogus kaip jūs jau turėtų žiūrėti žmonėms tiesiai į akis, o ne muistytis lyg bulius.

Ji nelaukė, kad atsilyginsiu tokiu pat maloniu atsakymu ir akimoju parodė bibliotekos duris. Misteris Vanosa pakilo iš krėslo, pasisveikino. Jis buvo kokių trisdešimt penkerių metų, vidutinio ūgio, bet išrodė nedidukas, visas tarsi prikimštas ištižusių taukų pagalvėlių. Ilgi plaukai visą laiką krito ant akių, todėl jis nuolat, tam tikrais intervalais, atmesdavo atgal galvą - tie judesiai priminė susinervinusio išdaro kaprizus. Blyškiai mėlynos akys ir priekvailio veido išraiška gerai derinosi prie atsikišusio smakro. “Tai juk ne jo kaltė, - didžiadvasiškai pamaniau. - Tiesiog nevykęs pavyzdys, be abejo, paskutinis tvarinys ilgoje, be galo ilgoje pusbrolių ir pusseserių santuokų grandinėje”.

- Misteris Boidas? - jo ranka buvo tokia pat tižli kaip ir visas jo kūnas. - Džiaugiuosi matydamas. Nerimaudamas tiesiog kraustausi iš proto.

- Iš tikrųjų? - abejodamas paklausiau.

Ne šiaip sau buvau toks atsargus - šis vyriokas net nesusierzinęs primintų beprotį.

- Matote, viskas per Kareną. Karena mano žmona. Dingo prieš savaitę... Anksčiau dingdavo tik kelioms dienoms.

- Jūs norite su ja išsituokti, misteri Vanosa?

- Dieve mano, ne! - vien jau ta mintis jam kėlė siaubą. - Ne! Matote, misteri Boidai, viskas priklauso jai, viskas!

- Kaip tai?

- Viskas! - pakartojo jis. - Namas, mašinos, pinigai... Viskas! Jeigu išsiskirsime, man pačiam teks sukti galvą, kaip užsidirbti pragyvenimui! - Jis net išbalo dėl tokios niūrios perspektyvos. - O aš niekada šito nesugebėjau!

Išsirinkau patogesnį krėslą ir dirbtelėjau. Diena prasidėjo blogai.

- Vadinasi, jūsų žmona Karena dingo prieš savaitę. Iki šiol ji niekada neišvykdavo ilgesniam laikui, daugiausiai - kelioms dienoms. Jūs nenorite skirtis, nes visas turtas priklauso jai. Todėl ir kreipėtės į mane, prašydamas ją surasti. Ar teisingai supratau?

- Taip! Kaip tik taip! - Vanosa tiesiog atsigavo. - Kokia puiki intuicija, misteri Boidai! Jūs greitai perpratote problemos esmę! Koks įžvalgumas! Bičiulis, kuris jus rekomendavo, užtikrino, kad jūs - vienas mikliausių pasaulio detektyvų. Matau, nė kiek neperdėjo. Ne! Jis net sumenkino tiesą.

- Ar ji dažnai šitaip dingsta... kelioms dienoms?

- Dažnai? Ne... - Vanosa susimąstęs čiulpė apatinę lūpą lyg ledinuką. - Ne... sakysim, kartą per mėnesį... Vidutiniškai... Jeigu susitinka ką nors įdomaus...

- Sakydamas "ką nors", jūs turite galvoje vyrą?

- O, žinoma! - Jo blyškiai mėlynos akys tarsi atsiprašinėjo. - Ar aš neminėjau, kad Karena - nimfomanė?

- Ir nesistebite?

- Atvirkščiai, aš patenkintas! - sušuko jis nė kiek nesivaržydamas. - Aš baisėjuos fizinių pratimų.

- Vadinasi, jūs manote, kad Karena pabėgo su svetimu vyru. Ar su vienu?

- Taip, nė kiek neabejoju! - ryžtingai tarė jis. - Karena retai atsiduoda kolektyviniams malonumams. Jeigu ji išvyksta, tai su vyru... su vienu.

- Ar įsivaizduojate, kas galėjo būti eilinis išrinktasis?

- O, dabar pasirinkimas labai ribotas: vasara, mieste beveik nieko nelikę. Manau, tai tas pats apgavikas, kurį ji pastaruoju metu aistringai globojo... Tipas beveik bendrine pavarde: "Peteris Pelis!*

Lengvas, bet nemalonus virpulys perbėgo mano kūnu. Už langų ūžavo gerai pažįstama Šešiasdešimt septintoji gatvė. Tiesiog keista, kaip čia atsitiko, kad, įėjęs į Vanosos namus, aš tarsi atsidūriau kitame pasaulyje. Peteris Pelis. Tik jo man ir trūko!

- Ar nežinote, kur juodu galėjo išvažiuoti? - iškošiau pro sukąstas lūpas.

- Paprastai Karena savo užkariautąjį vežasi savaitgaliui į mūsų namuką Long Ailende. Tai menka, labai paprasta artistų pirkelė... Be jokios prabangos, yra tiktai, kas būtiniausia... Trys vonios kambariai... Jūs įsivaizduojate?

- Jeigu ją surasiu, ką privalau daryti?

- Daryti? - šviesi garbana piktai suvirpo, tarsi išsigandusi, kad bus griebtasi kokio veiksmo. - Nieko nereikia daryti! Aš paprasčiausiai noriu žinoti, kur ji, misteri Boidai. - Vanosa nusižvengė lyg kumelys. - Paklauskite, ar ji ketina grįžti iki mėnesio pabaigos. Karena turi pasirašyti sąskaitas... ir čekius. Jeigu ji nori mane mesti ir būti su tuo Peliu ar kitu į jį panašiu tipu, ką gi, prašom, bet tegu pasirūpina neatidėliotinais piniginiais reikalais. Tada dėl jos gastrolių aš neturėsiu jokių pretenzijų. - Jo balse pajutau neviltį. - Atvirai pasakysiu, misteri Boidai: kai jos nėra, aš jaučiu net savotišką palengvėjimą.

- Žinoma, - rūsčiai pritariau aš. - O kokioje Long Ailendo vietoje yra toji pirkelė, skirta sveikatingumo vikendams?

- Kelios mylios nuo Niuporto. Štai parūpinau jums žemėlapį ir viską kuo smulkiausiai pažymėjau. Vietelė nuošali, įlankos gilumoje, toli nuo pašalinių akių, su atskiru paplūdimiu. Karenai labai patinka ta vietelė, nes mėgsta nuoga maudytis ir degintis saulėje. Suprantate, Karena aistringa nudizmo garbintoja. Žinote, grįžimas į gamtą ir taip toliau... Ji sakosi esanti kažkokio keliauninko, plaukusio "Meiflaueriu", palikuonė. Reikia manyti, tai buvo užkietėjęs pagonis, slapta įsiropštęs į laivo denį!

Vanosa atkišo popieriaus lapą, kuriame kruopščiai buvo išspausdinti visi nurodymai, kaip ieškoti idiliškojo lizdelio.

- Štai kas dar, misteri Boidai, - jis kažkaip niūriai nusišypsojo. - Turiu perspėti: sunku iš anksto nujausti, kokia bus Karenos reakcija.

Sudirgęs tariau:

- Pirmą kartą sutinku tokį klientą! Visą laiką kalbate mįslėmis. Ką turite omenyje, sakydamas apie nenuspėjamą reakciją? Gal ji mane pasitiks revolverio šūviais?

*Pasakų personažas.

- Dieve mano, ji paprasčiausiai gali jus užpjudyti šunimis, - šūktelėjo beveik džiaugsmingai. - Karena nepakenčia, kai kas nors kiša nosį į jos asmeninį gyvenimą. Bet jūs privalote važiuoti, jeigu norite įsitikinti, ar ji dar ten... Tai kaip, misteri Boidai?

Aš burbtelėjau:

- Turbūt. O jeigu jos ten nebebus?

- Ieškokite, kol surasite! Aš turiu žinoti, ką ji veikia ir kokie jos planai, misteri Boidai. A, pamiršau pridurti - dėl honoraro nesiginčysime...

- Įrodykite!

Jis ištraukė iš kišenės čekį ir padavė. Čekis buvo išrašytas Boido kontorai tūkstančio dolerių sumai.

Aš sutikau.

- Tai įtikinantis įrodymas. Tik viena sąlyga: jūs nepareikalausite nuolaidos, jeigu ji, susikrovusi lagaminą, pargrįš pirmiau nei aš spėsiu ten nusikapstyti.

- Aš nepratęs derėtis, misteri Boidai. Ramybė man brangesnė už tūkstantį dolerių.

- Sakykite, misteri Vanosa, - pasmalsavau, - kas jūs vertė tuoktis?

- Pinigai, - lyg niekur nieko atsakė jis. - Vestuves iškėliau dėl padorumo. Mat Karena susikompromitavo su žymiu politiniu veikėju. Grėsė skandalas. Visi laikraščiai jos vardą būtų su purvais maišę. Karena susigriebė: vienintelė išeitis - kuo greičiau ištekėti. Aš buvau laisvas, socialiai tinkamas ir be skatiko kišenėje. Dabar aš viskuo pertekęs vyras ir, savaime suprantama, noriu ir toliau taip gyventi. Tai va, suieškokite ją, misteri Boidai. - Jis dar labiau paniro krėsle ir užsimerkė. - Jeigu nerasite durų, garsiai šūktelėkite - Berta pagelbės, jeigu šiuo metu netraukia giesmių, vildamasi iš šių namų išbaidyti visas piktąsias dvasias.

Aš atsistojau, galvodamas, ką dar atsisveikinant pasakyti Vanosos kalbos maniera. Staiga išvydau - jis jau miega. Man nereikėjo kambarinės pagalbos - po trisdešimties sekundžių jau traukiau į plaučius šiltą Šešiasdešimt septintosios gatvės orą, bet prireikė trisdešimt minučių, kad įsitikinčiau, jog egzistuoja ne tik Šešiasdešimt septintoji gatvė ir Šarlio Vanosos pasaulis, bet ir Manhetenas, Jungtinės Valstijos, Žemė. O šituo patikėjęs, Šarlio Vanosos nurodymu tuoj pasukau į Traiboro tilto pusę.

Aplenkęs Niuportą, važiavau siauru vingiuotu keliu. Pagaliau radau ir vilą, prigludusią prie nedidelio iškyšulio, - mažą oazę vidudienio karštyje. Aukšta tvora ir kruopščiai uždaryti geležiniai vartai bylojo,

kad tai privati nuosavybė. Išsiropščiau iš mašinos ir priėjau prie vartų. Nei skambučio, nei kokio kito prietaiso ženklui duoti. Alėjoje - nė gyvos dvasios. Nuleistos visų langų naktinės užuolaidos. Iš pirmo žvilgsnio atrodė, kad namas negyvenamas. Bet ką žinosi nepatikrinęs. Reikėjo kaip nors įsibrauti vidun.

Aš perlipau tvorą ir alėja patraukiau į vilą. Keletą kartų paskambinau. Jokio atsako. Pasukau už namo. Kokių trisdešimties jardų krūmais apaugusi pievelė tęsėsi iki pat pakrantės uolų. Uoloje iškalti laipteliai vedė į paplūdimį. Tokią saulėtą dieną tik maudykis ir norėk, o vietelė nepalyginamai jaukesnė už perpildytas Koni Ailendo pakrantes. Būtų tiesiog gėda praleisti tokią progą, ir aš nusileidau laipteliais.

Šarlis Vanosa sakė tiesą. Puiki vietelė: nuostabus auksinis smėlis, aplinkui - stačios uolos. Paplūdimys išrodė visai tuščias, tik prie pat vandens baltavo kažkokia dėmė. Ilgai nesvarstydamas, nubridau smėliu. Kuo labiau artėjau prie vandens, tuo dėmė ryškėjo. Pagaliau ji įgavo aiškią formą. Ir dar kokią! Tai buvo moteris, nuoga, nuostabios auksinio medaus spalvos - nuo pakaušio iki padų! Vertėjo atvažiuoti, kad išvysčiau jos nugarą ir ilgus juodus plaukus, padrikai krintančius ant apvalių pečių... Mano šlepsėjimas, regis, nė kiek jos nejaudino - nuostabioji forma po senovei liko sustingusi. Mano sąžinės balsas išvadino mane valkata ir senu satyru, bet aš priverčiau jį nutilti, paprieštaravęs, kad jeigu užmerksiu akis, tai rizikuosiu prasiskelti sau kaktą, o be to, gražus vaizdelis niekad niekam blogo nepadarė.

Sustojau šalia moters, užsisvajojęs žiūrėjau į jos auksinio užpakaliuko dvigubą iškilimą ir garsiai kostelėjau. Jos galva truputį pakilo, bet neatsisuko.

- Ką veikei? - paklausė lediniu balsu.

- Ar apskritai gyvenime? Ar pastarosiomis valandomis?

- Kaip? Jūs ne...

Ji vikriai atvirto ant nugaros, tada atsisėdo ir pabaltakiavo į mane. Smulkios smėlio kruopelytės buvo prilipusios prie agresyviai ir aukštai iškilusių mažų krūtų spenelių ir ilgų plonų šlaunų. Aistringos gražuolės tipas: tamsios degančios akys, juodi plaukai, tiesi nosis, tvirta ir velniškai jautri burna. Ji nė trupučio nesigėdijo savo nuogumo, o gal iš pykčio tai net pamiršo. Aš galėjau grožėtis kiek panorėjęs.

- Tai privatus paplūdimys! - suriko ji. - Ir jeigu jūs tučtuojau neišsinešdinsite, aš...

- Kuo puikiausiai suprantu - mūsų niekas nesupažindino pagal visas etiketo taisykles, bet jūs esate tokia betarpiška, kad man net atrodo,

tarsi mudu būtume seni bičiuliai. Aš Boidas. Denis Boidas... Ir kadangi jūs esate ne su kažkokiu Peliu, tai sprendžiu - jūs madam Vanosa.

- Boidas! - jos lūpose tas žodis skambėjo kaip įžeidimas. - Kaip gyva nesu apie jus girdėjusi ir nepageidauju girdėti. Nešdinkitės iš čia, Boidai!

- Gerai. Nusiraminkite, aš tuoj sprunku. Bet jūsų vyras pasamdė mane šį tą patikrinti. Aš užduosiu jums kelis klausimus ir dingsiu.

- Jus pasamdė Šarlis? - Ji atidžiai pažiūrėjo į mane ir nusikvatojo. - Ak, tai jau juokinga! Ar nenorite pasakyti, kad esate profesionalus sukčius, Boidai?

- Privatus detektyvas, - burbtelėjau aš.

- Ir Šarlis jus pasamdė tam, kad išknistumėte kokių nors įrodymų, kuriais remdamasis jis galėtų man iškelti ištuokos bylą? - Jos kūnas ėmė tirtėti nuo juoko. O, kaip įdomu dabar buvo į ją žiūrėti! - Garbės žodis, jis kvanktelėjo, vargšelis!

Aš sugrikšėjau dantimis:

- Gal galėčiau įterpti žodelį? Iš jūsų vyro paaiškinimų supratau, kad niekas jo taip nebaugina, kaip skyrybos. Jis eina iš proto vos pagalvojęs, kad jūs laiku negrįšite į šeimos židinį ir iki mėnesio pabaigos neapmokėsite sąskaitų.

Jos juokas pamažėl tilo. Šaltai ir išdidžiai mane nužvelgusi, dėmesį sukoncentravo į abstraktų ornamentą, iš smėlio grūdelių susiformavusį ant kairiosios krūties, ir pirštų galiukais ėmė jį valyti.

- Jeigu taip, tai, ko gero, grįšiu šį vakarą, - tarė ji, atsargiai braukdama smėlį nuo koralinio išsikišimo. - Tas kvaiša Pelis prieš dvi valandas nuėjo atnešti ko nors gaivinančio ir dingo. Jeigu nenusilaužė kojos, tai jau, matyt, pakeliui į Niujorką. Šitie pajacai linkę mylėtis tik šventadieniais.

Nutaisęs nekaltą miną, paklausiau:

- O argi ištekėjusioms moterims ne visuomet šitaip būna?

- Juokiatės? - Jos balsas buvo kupinas paniekos. - Jūs juk matėte Šarlį... jeigu panorėsiu ir būsiu šiek tiek atkaklesnė, jis gyvas žuvęs. O jeigu pasiūlyčiau bent kiek subtiliau pasimylėti... - mano brangusis vyrelis iš siaubo iššoktų pro pirmą pasitaikiusį langą!

- Tikriausiai, - apgailestaudamas pritariau. - Vadinasi, galiu pasakyti, kad nesijaudintų, nors mėnuo jau ir baigiasi? Galiu pasakyti, kad jūs grįšite laiku ir išspręsite visus finansinius klausimus?

- Aš išgelbėsiu jus nuo vargo ir pati jam šitą pasakysiu.

Ji atsistojo, nubraukė nuo šlaunų smėlį ir pasuko prie laiptų. Nuė-

jusi dešimtį žingsnių, staiga sustojo ir žvilgtelėjo per petį.

- Boidai, gal palydėtumėte mane į vilą ir išgertumėte stiklelį? - atsainiai burbtelėjo. - Tik eikite greta, nes akimis taip ir svilinate mano užpakalį! Be to, jeigu tas pašlemėkas aktoriukas paspruko, tai aš likau izoliuota, nes atvažiavau jo mašina. Jūs užsidirbsite savo honorarą, parveždamas mane gyvą ir sveiką ir atiduodamas į vargšo vyrelio glėbį.

- Būsiu laimingas. - Aš pasivijau ją, ir mudu koja kojon žengėme akmeniniais laipteliais. - Tikiuosi, turite bent šiokį tokį drabužį? Žinoma, man nesunku ir nuogą moterį nuvežti į Manheteną, bet ten šmirinėja policininkai... O jie siaurapročiai...

Palipę laiptais, pievele pasukome į vilą. Staiga stabtelėjusi, ji parodė kelkraštyje stovinčią didelę sportinę mašiną.

- Ko gero, jis neišvažiavo, - išgirdau paniekos kupiną niurnėjimą. - Galiu kirsti lažybų, veikiausiai pavargo ir užmigo apglėbęs degtinės butelį.

Vilos durys buvo neužrakintos. Stumtelėjusi mostu pakvietė eiti pirma jos.

- Antrosios durys kairėje - į soliariumą, - paaiškino ji. - Ten baras, ir gana didelis, taigi nesunkiai rasit. Paruoškite mums po taurę. Aš išsimaudysiu duše ir ką nors apsivilksiu. Man degtinės su "Martiniu", neapsirikite normuodamas: aštuonios dalys degtinės, viena vermuto. Ir įdėkite ledo.

- Gerai, - gūžtelėjęs pečiais, atsakiau. - O jeigu pakeliui užtiksiu jūsų vaikiną? Ką jam pasakyti? Kad atėjau filmuoti televizijai?

- Tvokite pirmu pasitaikiusiu buteliu, bet visai nepribaikite, - olimpiškai ramiai atsakė Karena. - Tai per jį užmigau paplūdimyje. Girdite, kaip šiugžda mano perlamutrinio kūno oda? Tuoj imsiu laupytis. Po tokių saulės vonių, ko gero, dvi savaites turėsiu mylėtis stačiomis! Taigi užvožkite jam kaip reikiant!

Aiškiai mačiau - ji buvo kažkuo panaši į savo pakvaišusį vyrą, net kalbos maniera tokia pat. Tik klausykis pastatęs ausis ir tylėk.

Aš stumtelėjau antrąsias duris dešinėje ir be vargo radau milžinišką barą. Niekas kelio nepastojo, neužtikau ir jokių drunijančio aktoriaus pėdsakų. Kruopščiai išmaišiau gėrimą, gurkštelėjau porą gurkšnių ir užsirūkiau, klausdamas savęs, kodėl tas psichas Šarlis Vanosa moka tūkstantį dolerių už žmonos, kuria nesinaudoja, sugrąžinimą? Kodėl paprasčiausiai nepaskambina ir nepaprašo savo mielosios atsiųsti čekį paštu?

Kraupus, širdį stingdantis klyksmas nutraukė mano ampąstymus - ranka suvirpėjo, pusė kokteilio išsiliejo ant striukės, plaukai pašoko pies-

tu. Paklusau idiotiškam refleksui - tarsi iššautas iš katapultos puoliau ten, iš kur sklido klyksmas.Karena stovėjo svetainės tarpdury plačiai pražiota burna, bet iš siaubo negalėjo ištarti jokio garso. Šlapi plaukai prikibę prie smilkinių. Išsimaudžiusi duše, ji nebesuspėjo apsirengti - buvo vien su glotniai aptemptomis šilkinėmis kelnaitėmis. Gergždžiančiu balsu paklausiau:

- Kas atsitiko?

Ji leisgyve ranka parodė kambarį. Karenos kūną tampė konvulsijos, lūpos be garso krutėjo. Pastūmęs ją į pašalį, žengiau vidun ir vos susivaldžiau nesuklykęs. Palei lovą, ant šviesaus kilimo, teisingiau sakant, ant buvusio balto kilimo, kurį dabar išvien margino tamsios drėgnos dėmės, tysojo vyro kūnas. Žmogus buvo žvėriškai nužudytas: jo pakaušis priminė šlykščią kraujo košę.

2 skyrius

Karena Vanosa, susigūžusi ant kėdutės prie baro, išgėrė du stiklus ir tik tada truputį atsigavo. Aš jai suradau didelį baltą vilnonį puloverį - nuostabų kontrastą juodoms kelnaitėms. Jeigu koks erotinis žurnalas išspausdintų tokią jos nuotrauką, tiražas pašoktų bent penkiasdešimčia tūkstančių. Bet dabar mažiausiai už viską mane domino erotika.

Paklausiau:

- Kaip, ar geriau?

- Truputį. - Ji virptelėjo ir godžiai nurijo gurkšnelį.

- Vargšas Peteris. Išsimaudžiusi ėmiau rengtis. Dingtelėjo - jis vis dar tebemiega! Užėjo pašėlęs noras pasakyti, ką apie jį manau, o atidariusi svetainės duris, išvydau...

- Reikia paskambinti į policiją.

- Į policiją? Jokiu būdu.

- Tai ką ketinate daryti? Nejaugi išvažiuosite lyg nieko nebūtų atsitikę?

- Bet... - Ji prikando lūpą. - Argi nesuprantate? Pamanys, kad aš jį nužudžiau!

Paklausiau, ko visuomet klausiama panašiais atvejais:

- O argi ne?

- Žinoma, ne! - ji pažvelgė į mane beprotiškom akim. - Tikėkite manimi, Boidai! Jūs - mano vienintelė viltis!

- Tai kas, jūsų manymu, čia iš tiesų įvyko? Maždaug prieš pusvalandį radau jus paplūdimyje. Mudu drauge grįžome į vilą ir jūs užtikote Peterio lavoną. Iš visko sprendžiant, jis mirė kiek anksčiau. Gal prieš kokias dvi valandas. Jūs puikiausiai galėjote jį nužudyti ir...

- ... grįžti į paplūdimį, degintis saulėje ir snausti? Jeigu taip, tai aš būčiau tikra pabaisa!

- Panašu į tai.

Jos akys sužibo baisiai nustebusios. Ji vėl gurkštelėjo.

- Tiek to, - suburbėjo bejausmiu balsu. - Kvieskite policiją, Boidai.

- Taip elgiamasi visuomet, kai randamas lavonas, - paaiškinau. -

Aš linkęs patikėti, kad ne jūs jį nužudėte, bet ką pamanys policininkai, neradę jokių įrodymų, kad...

- Tad raskite jiems tų įrodymų! - nebetvėrusi sušuko ji. - Policija nė už ką nepatikės, kad ne aš kalta. Kam jiems dar ko ieškoti? Klasikinis trikampis su visom klasikinėm pasekmėm... Bet jūs galite mane ištraukti iš tos klampynės.

- Kol kas neišmanau kaip, - atsakiau, sprogindamas į ją akis. - Ką turite galvoje?

- Esate privatus detektyvas, ar ne? O jeigu aš pasamdyčiau jus surasti Peterio žudiką? Ar galite tuoj pat pradėti tyrimą? Raskite Peterio žudiką, Boidai, ir aš užmokėsiu jums, kiek paprašysite!

- Ei, ne ten sukate! Ar tik nepamiršote vienos menkos detalės? Jūs turite iškviesti kopus, laukti, kol jie atvyks, atsakyti į milijoną klausimų, pasirašyti protokolą ir...

- Aš, bet ne jūs! - ji piktai nutraukė mano postringavimus.

- Ar man skiriate kurčnebylio vaidmenį?

- Ne. Jūs niekada čia nebuvote, - skubėdama aiškino ji. - O jeigu taip, kam jums rodytis policijai?

- Apie ką jūs kalbate?

- Argi kas nors pasikeis? Tik ką sakėte, kad negalite man rasti alibi. Bet jūs taip pat nieko negalite padėti ir policijai.

- Taip... Ko gero. Gal jūs ir teisi.

- Vadinasi, jūs nenusikalstate teisėsaugai, nuslėpdamas pirmo svarbumo žinias, arba ką nors panašaus, - skubėdama bėrė ji. - Aš juk galėjau kada pagalvojusi ateiti į vilą ir rasti lavoną, ar ne? Ir nebūtinai tuoj pat kviesti policiją. Niekas nebepasikeis, paskambinus ir po ketvirčio valandos.

Aš burbtelėjau:

- Gal, bet šitaip elgtis neturiu jokio noro. Jeigu padarysiu ir menkiausią klaidą, man atims licenziją. O aš nenoriu, kad atimtų. Taip! Palaukite! O kaip dėl Šarlio?

- Šarlis? O kuo čia dėtas Šarlis?

- Jis mane pasamdė, kad rasčiau jus. Nejaugi pamiršote? Jis pasakys apie tai kopams, o kriminalinės brigados vyrukai panorės sužinoti, kodėl aš jūsų neradau... nei jūsų, nei lavono. Ne, madam Vanosa, aš iš čia neišeisiu!

Ir norėdamas patvirtinti savo ryžtą, energingai palingavau galva.

Ji nusijuokė.

- Šarlį aš apdorosiu, nesijaudinkite. Pažadu - jis užsičiaups. Ką Šarlis

veiktų, jeigu manęs nebūtų? Kas, mėnesiui baigiantis, apmokėtų jo sąskaitas? Beje, kiek jis pažadėjo už mielosios žmonelės suradimą?

Iš vidinės kišenės ištraukiau čekį ir padaviau jai. Karena žvilgtelėjo ir netikėdama pakėlė galvą.

- Tūkstantį dolerių? - abejingai paklausė. - Matyt, šį kartą jis iš tikrųjų jau kaip reikiant sunerimo, jei išsikraustė iš proto! Juokinga! - ji ramiai perplėšė čekį į keturias dalis ir skutus sumaigė saujoje. - Jis visiškai pakvaišo!

- Ei! - sutrikęs sušukau. - Tai...

- Po velnių, - ji neleido man daugiau ištarti nė žodžio. - Nebegalvokite apie tai. Šį vakarą aš jums atsiųsiu penkių tūkstančių dolerių čekį.

- Bet...

- Šarlis neatsimins jums davęs šį čekiuką. Patikėkite, jis bus pamiršęs ir jūsų vardą. Kaip visuomet tiksliai vykdys, ką aš liepsiu, - jos burna išvipo. - Šarlis labai mikliai suvokia, kas jam naudinga, o kas ne. - Karenos lūpose ėmė žaisti vos pastebima šypsena. - Be to, aš būsiu rami žinodama, kad jūs dirbate tik man, Boidai. - Ji atgniaužė pirštus ir papylė sumaigytus Šarlio Vanosos čekio skutus. - Ar suprantate, ką noriu pasakyti?

Aš kuo puikiausiai supratau. Suplėšydama čekį, ji išbraukė Šarlį Vanosą iš mano klientų skaičiaus ir tokiu būdu iš mano burnos išplėšė duonos kąsnį. Norom nenorom turėjau sutikti jai tarnauti ir leistis būti įveltam į nepabaigiamus policijos tyrimus... nemokamai. Aš jokiu būdu negalėjau padėti kopams, o jeigu liksiu čia, neturėdamas galimybių su jais bendradarbiauti, penkis tūkstančius dolerių matysiu kaip savo nosį. Ūmai supratau savo uždavinį: įrodyti Karenos Vanosos nekaltumą!

- Sutarta, aš pasirengęs ir sutinku su jūsų pasiūlymu.

- Gerai... pakalbėsim apie tai vėliau! - tarė ji. - Džiaugiuosi, kad būsiu jūsų klientė, Boidai. - Ji išgėrė ir padavė man tuščią stiklinę. - O dabar išplaukite stiklus. Kam palikti ryškius pėdsakus, įrodančius, kad čia buvote?

- Taip, tiesą sakote. - Aš nuėjau prie baro ir ėmiausi indų plovėjo darbo. - Papasakokite man apie velionį Peterį Pelį. Kas, jūsų manymu, buvo suinteresuotas jį nudobti?

- Nežinau, - susigūžusi tarė ji. - Niekas, išskyrus tą mažąją šliundrą, pas kurią jis gyveno... Bet jo žodžiais tikint, ji nepavydi...

- Jis gyveno su kita? - aš išsproginau akis. - Kas ji?

- Tokia aktorė, - paaiškino Karena, ir jos žodžiai skambėjo gana paniekinamai. - Kertu lažybų, jos vaidmuo tebuvo tik vodevilis ant so-

fos su partneriu niekam nematant! Ji pasivadino Nina Nort... Nuo tokio vardo per mylią trenkia akių dūmimu. Jos tikrasis vardas turbūt labai jau atsiduoda kaimu! Tikriausiai puikiai gamina valgį - kuo kitu patrauktų Peterį? Gyvena kažkur elgetų privisusiame Grinvič Viledže ir pulkais priiminėja kažkokius tipus, kažkokius tėviškėnus, su kuriais jai linksma.

- O Peteriui patinka jų kompanija?

- Jis negali jų išvyti. - Karena sudirgusi gūžtelėjo pečiais. - Nejaugi manote, kad su juo gaiščiau laiką, jeigu jis būtų kaimo stuobrys?

- Tikriausiai ne. Jis dirba?

- Ne. Paskutinė pjesė, kurioje vaidino, patyrė nesėkmę... Ne dėl jo kaltės, jis teturėjo menką vaidmenėlį. Pjesė Brodvėjuje teišsilaikė savaitę. Jam žadėjo pagrindinį vaidmenį televizijos spektaklyje, jis laukė žinios iš savo impresarijaus.

- O kas jo draugai?

- Peteris niekad draugų neturėjo. Aktoriai neturi draugų. Tik pažįstamų ir priešų.

- Tai papasakokite apie priešus.

- Jis ir priešų neturėjo, - paniekinamai tarė ji. - Tik pažįstamų. Mane ir tą apsišaukėlę Niną Nort.

Patryniau rankas ir šyptelėjau.

- Puiku! Jūs samdote mane rasti jo žudiką ir per penkias minutes išvardijate visus įtariamuosius... jų du. Taigi penkiasdešimt procentų įtarimų krenta ant jūsų galvos!

- Niekam tikusi išvada, Boidai. - Ji krūptelėjo, sunėrė rankas ir dar labiau susigūžė. - Aš? Aš juk neturiu nė vieno draugo, o jeigu kalbėsime apie priešus... Jų tiek ir tiek!

- Ar nemanote, kad kažkas nužudė Pelį, norėdamas jums pakenkti?

- Kodėl gi ne? Toks motyvas ne naujas.

Aš spyriau:

- Pavyzdžiui, kas?

- Pavyzdžiui, tas gvėra Šarlis. Manau, nenustebsite, jei pasakysiu, kad mes neturime vaikų. Vadinasi, jeigu mirsiu natūralia mirtimi ar elektros kėdėje, Šarlis paveldės mano turtą. O dėl jo verta rizikuoti.

- Šarlį galime atmesti. Net toks pusprotis kaip jis nebūtų manęs čia siuntęs kaip tik tuo metu, kai pats taikėsi patylom įslinkti į namą ir nužudyti Pelį.

- Taip, ko gero, jūs teisus. - Ji atrodė nuoširdžiai nusivylusi. - Jeigu tai būtų Šarlis, viskas būtų kur kas paprasčiau. Tokiu atveju mums tereiktų

uždaryti jį miegamajame su dviem pikantiškai aprengtomis merguželėmis, ir po dviejų minučių jis pasirašytų prisipažinimą, išklodamas visas smulkmenas.

- Jūsų dirgli vaizduotė, - tariau. - Papasakokite apie kitus priešus.

- Sunku taip iš karto, - tarė ji. - Jeigu mudu rytoj pasimatytume, galėčiau duoti sąrašą. Ko gero, kokių devynių ar dešimties puslapių.

Dėl visa ko pabandžiau užmesti meškerę:

- O tas politikierius, su kuriuo susikompromitavusi pasisiūlėt Šarliui?

- O, klausėtės Šarlio svaičiojimų?

- Taigi, papasakokite apie tą politikierių, - reikalavau aš.

- Jis egzistavo tik Šarlio vaizduotėje! - griežtai tarė ji. - Kaip žinote, manojo vyrelio suskystėjęs protelis. Dabar jo mėnesinis uždarbis gerokai sumažės. - Ji sugniaužė pirštus ir parodė: - Štai tiek jam teklius! Ne daugiau.

- Gal malonėtumėte palikti Šarlį ramybėje ir daugiau nepasakoti apie tai, kaip jį mylite? Verčiau pasakykite šiek tiek tiesos. Aš rengiuosi pradėti užsidirbti tuos penkis tūkstančius, kuriuos pažadėjote.

- Gerai. - Ji sukando dantis, dar labiau atkišo smakrą. - Politikas lieka politiku. Dabar jis vienos garsios kompanijos prezidentas ir seniai pamiršo apie mano egzistavimą, taigi galite jį išbraukti iš įtariamųjų tarpo.

- Kas dar?

- Jau sakiau - rytoj gausite sąrašą. - Jau meiliai šypsodamasi, Karena pridūrė: - Ko gero, pats laikas paskambinti į policiją, Boidai. Laimingai jums ir iki pasimatymo.

- Prieš iškviesdama policiją, paskambinkite savo advokatui. Būtų geriausiai, jeigu porą dienų jis nuo jūsų nesitrauktų nė per žingsnį.

- Aš jau apie tai pagalvojau, - nuramino mane Karena. - Dumkite, Boidai. Aš dar noriu apsirengti, kol atvyks policija. Tie paukšteliai, kaip sakėte... geri bukagalviai.

Vartai po senovei buvo užrakinti, ir aš vėl perlipau tvorą. Eidamas prie mašinos, nesutikau nė gyvos dvasios. Karštis nė kiek neatlėgo, aplinkui viešpatavo ramybė. Neramus buvau tiktai aš. Negalėjau atsikratyti nemalonaus jausmo, kurį patyriau, išeidamas iš Šarlio Vanosos namų. Tas jausmas mane persekiojo visą kelią, kol išvydau spindinčius Manheteno bokštus. Pagaliau aš vėl grįžau į palaimingąjį Denio Boido pasaulį, konkretų pasaulį be trenktų vyrų ~~ir žmonų - nimfomanių~~ su lavonais miegamuosiuose.

* * *

Ninos Nort pavardę užtikau žinyne. Be didelio vargo suradau jos butą per kelis žingsnius nuo Vašingtono skvero.

Ji gyveno nelabai išvaizdžiame Grinvič Viledžo name, kažkokiame šiuolaikinio statinio ir senoviško namiūkščio be jokio komforto hibride. Atvažiavau pavakary. Nuo šaligatvių kilo drėgna, vos juntama šiluma, dar labiau stiprindama žmonių apleisto miesto įspūdį. Šitaip visuomet vasarą būna Niujorke.

Jos butas buvo trečiame aukšte. Lifto nė kvapo. Sunkiai alsuodamas, užsiropščiau į viršų.

Duris atidarė mergina. Mane išvydusi, ji, regis, nusivylė, bet aš nepasidaviau melancholijai ir išdidžiai atstačiau savo įžymųjį profilį. Tuo pačiu spėjau nužvelgti ją nuo galvos iki kojų. Ir apstulbau: liekna, nuostabiais plaukais, sidabrine suknele su juodomis, figūrą išryškinančiomis linijomis. Šilkas man patinka todėl, kad aptempia kūną, ir ši suknelė nebuvo išimtis. Ji glotniai apgobė putlias krūtis ir švelniomis klostėmis bangavo apie šlaunų apvalumus. Jeigu tik truputį sulenktų kelius ir pasilenktų, pagalvojau, tai šešėliuojantis griovelis tarp krūtų priverstų pamiršti visus kasdieninius rūpesčius. Jai buvo apie dvidešimt. Mėlynų akių blondinė su gundančia apatine lūpa neginčijamai bylojo: aš žinau, ko noriu!

Mandagiai paklausiau:

- Mis Nort?

- Taip, tai aš.

Balsas žemas, malonus ir labai atsargus.

- Aš - Boidas. Denis Boidas.

Atsisukau į ją kairiu, paskui dešiniu profiliu. Sukiojausi neskubėdamas, leisdamas jai gerai įsižiūrėti.

- Ar sergate reumatizmu? - jos balse pajutau gailestį. - Tai vis per tą drėgmę, misteri Boidai. Aš kartais pabundu tiesiog kaip medinė, niekam tikusi... - Jos balsas nutrūko, dvi rausvos dėmelės nutvieskė skruostus. - Maldauju, nebūkite toks niūrus, misteri Boidai! Aš norėjau pasakyti...

Ceremoningai tariau:

- Ne tai man galvoj! Aš ieškau Peterio Pelio. Man sakė, kad jis čia. Būtinai turiu su juo pasimatyti.

- Gaila, bet Peterio nėra. Aš nekantraudama jo laukiu. Gal pasakyti, kad jums paskambintų, misteri Boidai?

- Turiu jį pamatyti kaip galima greičiau.

Ji gūžtelėjo pečiais.

- Labai apgailestauju, negalėdama pagelbėti. Kaip jau sakiau, laukiu jo vakare, bet tiksliai nežinau, kada jis pasirodys. Tiesą sakant, misteri Boidai, aš net nesu įsitikinusi, ar apskritai jis ateis... Tikriausiai girdėjote - Peteris visuomet kupinas fantazijų...

- O kur jį galėčiau rasti?

- Neįsivaizduoju. - Ji nusišypsojo, parodydama lygius baltus dantis. - Sakydama, kad jis kupinas fantazijos, aš turėjau omenyje ką kitą. Jis toks padūkėlis, kad gali ateiti ir po penkių minučių, ir po penkių dienų. Vaikino elgesys neatspėjamas.

Viskas išrodė be galo kasdieniškai, šeimyniškai jaukiai: nuoširdi moteris - namų šeimininkė - pasakoja apie savo vyrą, komivojažierių, apie tai, kaip vargšelis leidžia vienišas naktis mažuose kaimeliuose, tokiuose kaip Čikaga ar Detroitas, o nutvėręs laisvą valandėlę, tik ir rašo laiškus savo dievinamai žmonai, o tuose laiškuose guodžiasi, kaip pasiilgęs jos ir tų naujųjų Kretono užuolaidų svetainėje... Būtų be galo gera, jeigu tai būtų tiesa!

Kupinas klastos, paklausiau:

- Ar galite garantuoti, kad jis dabar nežaidžia meilės žaidimėlių su Karena Vanosa?

- Su kuo?

- Klausykite, - tariau gergždančiu balsu. - Aš privatus detektyvas, suprantate? Šį kartą madam Vanosa peržengė bet kokias ribas, ir jos vyras ėmė nerimauti. Jis įsitikinęs, kad jo brangioji antroji pusė jau keletą dienų žaidžia meilės žaidimus kokioje jaukioje vietelėje su jūsų Peliu. Vanosa mane pasamdė, liepdamas pačiam tuo įsitikinti. Taigi jeigu norite, kad jūsų bičiulis nebūtų įveltas į nešvarią istoriją, pasakykite, kur galiu rasti abu balandėlius. Dabar Vanosa tenori tik vieno - kad grįžtų žmona. Jis linkęs tuo pasitenkinti, bet rytoj gali pakeisti savo nuomonę ir pareikalauti skyrybų. Tada...

- A! - Jos veidą nušvietė šypsena. - Vadinasi, jūs tas pats Boidas! Ko iš karto nesakėte?

- Kaip? - suglumęs paklausiau.

- Užeikite, misteri Boidai. - Blondinė iki galo atlapojo duris ir įleido mane. - Žinote, - pridėjo juokdamasi, - jūs net mane išgąsdinote.

Netvirtu žingsniu įsiropščiau į holą ir stabtelėjau. Ji aplenkė mane ir atidarė svetainės duris. Krypuojant maloniai apskritam užpakaliukui, juodos suknelės juostos mirguliavo prieš akis ir svaigino. Svetainės meb-

liuotė priminė japonų - skandinavų košmarą: tikros Bergmano filmo apie samurajus dekoracijos. O labiau nei tas košmaras nustebino tipas, sėdįs ant sūpynes imituojančio daikto ir sproginąs į mane akis.

- A, misteris Boidas! - Jis vikriai atmetė ant akių krentančią šviesią garbaną. - Ko gero, šįryt būsiu jums davęs netikrą informaciją. Aš labai apsirikau dėl Peterio... Jau porą savaičių Karenos jis net akyse nematė. O dabar Pelis atsiklaupęs iš paskutiniųjų stengiasi išpešti vaidmenį sensacingoje laidoje. - Ir sukaupęs visą energiją, žvaliai kreipėsi į blondinę: - Ar tiesą sakau, Nina?

- Tai gali būti didžiausias Peterio laimėjimas, - karštai pritarė ši. - Tai... - Ji žvilgtelėjo į mane, ir jos žvilgsnyje aiškiai mačiau nerimą. - Gal jums bloga? Taip išbalote!

Aš dribtelėjau ant klaustuką primenančios sofos kraštelio, tegeisdamas tik vieno - kad vėl galėčiau blaiviai mąstyti.

- E-e-e... - paaiškinau aš.

- Misteri Boidai, gal išgersite? - pasiūlė Vanosa. Jo užuojauta liejosi per kraštus. - Iš tikrųjų jis ne kaip atrodo, turbūt buvo sunki diena... Ir tik per mane.

- Tuoj pripilsiu stiklinaitę, - saldžiai tarė Nina. - Ką gersite, misteri Boidai?

Stenėte išstenėjau:

- "Burboną" su ledu.

Ji pripylė stiklinę taip lengvai, kaip tai daro diplomuota medsesuo, kuriai daktaras įkalė į galvą: svarbiausia - tikslus dozavimas, ir, priėjusi prie manęs, įspraudė stiklinę į ranką. Siurbtelėjau du gerus gurkšnius - pusės kokteilio kaip nebūta. Po kokių penkių sekundžių mano tuščiame kiauše pabudo kuklūs proto likučiai.

- Puiku! - iškilmingai sušuko blondinė. - Kaip jaučiatės?

- Nelabai! - burbtelėjau. - Tačiau jau geriau. Tas jūsų gėrimėlis - tiesiog stebuklas.

- Aš laiminga! - jos veidą vėl nutvieskė šypsena. - Gerkite neskubėdamas, misteri Boidai. "Burbono" turiu į valias.

- Ačiū.

Per du kartus ištuštinau stiklinę ir atkišau jai.

- Matyt, Niuporte neradote Karenos? - paklausė Vanosa, ir jo veidas vėl apniuko. - Ir vis per mane! Visas jūsų vargas nuėjo niekais, misteri Boidai. Iš tikrųjų, kaip apmaudu! Matote, Karena šiandien man paskambino ir paaiškino visą istoriją. Pasirodo, aš tuščiai nerimavau. - Jis susijuokė, teisingiau sakant, sugergždė, ir tas garsas draskyte draskė mano

nervus. - Įsivaizduokite, Trečiosios aveniu bare ji pasigavo imtynininką ar boksininką. Šis tipas turėjo varžybas Suomijoje, ir ji išvažiavo su juo. Kova žadėjo būti atkakli, tikra šventė, kol jis neišėjo į ringą... Jį suraitė kaip šiltą vilną... Priešininkas jam kirto baisų smūgį - krito be sąmonės ir iki šiol dar neatsigavo. Taigi Karena grįžta. Kaip matote, tai buvo tik audra vandens stiklinėje. Labai apgailestauju jus sutrukdęs, misteri Boidai. Žinoma, čekis, kurį išrašiau, galioja ir pinigai tenka jums kaip atlygis už sugaištą laiką.

- Ačiū, - tariau kuo abejingiau. Prisiminęs čekio skutelius, pajutau stipriau daužantis širdį.

- Tai va, misteri Boidai! - maivėsi Nort, paduodama dar vieną vaistų porciją.

Šį kartą pats paėmiau stiklinę, nebeleisdamas elgtis su manimi lyg su paralitiku. Po truputį gurkšnojau "Burboną", o tuo tarpu kita, be galo mažytė mano smegenų dalelė užpildė likusią vingių dykynę, bet tarsi išsigandusi to, kas dėjosi viduje, beregint ir vėl paskendo ūke.

- Žinokite, aš ne šiaip sau čia atsidūriau, yra priežastis, - linksmai pasakojo Vanosa. - Pamaniau: į šį reikalą įvelti žmonės gali iškrėsti šunybę, jeigu susitiksite su jais, man dar nespėjus paaiškinti situacijos. Ar suprantate, misteri Boidai?

- Miglotai, be galo miglotai.

- Gerai... Matote, Peteris labai karšto būdo, ir aš visai nebūčiau nustebęs, jeigu jis tai būtų pademonstravęs. Jeigu su juo būtumėte susitikęs dar šitam nesusipratimui nepaaiškėjus, dievai težino, kas galėjo atsitikti! - Jis užsimerkė ir želatinos masę suvirpino drebulio bangos. - Juodu galėjote susipešti!

- Kaip gerai, kad atėjote, kol Šarlis dar čia, - nebesuvaldydama emocijų, sušnibždėjo Nina. - Šarlis tiesą sako - nežinia, kas galėjo atsitikti, jeigu Peteris ir jūs...

- Kur gi ne, - suburbėjau. - Sakykite, nes man labai smalsu: kada matėte Peterį paskutinį kartą?

- Šįryt vienuoliktą valandą, - nedvejodama atsakė ji. - Jis visą rytą ginčijosi su savo impresarijumi ir televizininkais. Netrukus turėtų ateiti. Mes šį vakarą... nedidelis būrelis, einame atšvęsti naujojo Pelio vaidmens. Kaip nuostabu! - jos akys svajingai sužibo. - Peteris mano, kad užteks kelių bandymų ir jis jau gaus gerą epizodinį vaidmenį. - Spynoje pasisuko raktas, jos akys sublizgo. - Štai ir jis!

Įėjo aukštas vyras, stabtelėjo prie slenksčio ir įsistebeilijo į mus. Šešių pėdų, gražaus stoto kaip regbio žaidėjas; išdidžios akys, kumpa

nosis, paniekinančiai išvipusi burna. Kokių trisdešimt penkerių metų. Apsivilkęs angliško stiliaus languotą kostiumą. Platus sklastymas į dvi dalis skyrė juodus plaukus. Net kam nors įsakius, simpatijos jam nejaustum, antipatijos - irgi. Bet man tas tipas antipatiją bematant sukėlė, ir ilgalaikę. Turiu pasakyti, atsigavęs lavonas - visai ne tai, kam jaučiu užuojautą net tomis akimirkomis, kai apima noras mylėti visą pasaulį.

- Tik pamanyk, pas mus svečiai! - Jo balsas skambėjo efektingai, bet ironiškai. Ilgai žiūrėjo į blondinę. Pagaliau nusišpysojo. - Labai keista, mieloji.

- Keista, mielasis? - Iš Ninos šypsenos jutau - ji nervinasi. - Kas čia keista?

- Tavo idėja paversti mūsų mažytę intymią šventę keturių žmonių vakarėliu, mieloji, - nutęsdamas žodžius, dainuote išdainavo. - Ir tik viena mergina trims vyrams! Noriu iš karto įspėti, mieloji: jeigu nusižiūrėjai šį padvokusį, susivėlusį tipą, tai aš kategoriškai atsisakau flirtuoti su Šarliu sausakimšoje restorano salėje!

- Beprotis! - sukudakavo ji. - Jeigu leistum paaiškinti...

- Pasiaiškinimai visuomet be galo proziški, ar ne, Šarli? - Gerai treniruota eisena jis priėjo prie baro ir kruopščiai ėmė rinktis stiklinę. - Esu įsitikinęs, jūs niekada nereikalaujate Karenos pasiaiškinimų, ar ne?

Vanosa vėl sugirgždėjo, ir šis girgždesys man pasirodė toks pat karštligiškas, kaip ir Ninos Nort juokas.

- Dėl visko kalta Karena, - guviai tarė jis. - Šį kartą ji dingo visai savaitei, ir aš ėmiau jaudintis, kone išprotėjau. Nežinau kodėl, bet man atėjo galvon absurdiška mintis - ji su jumis, ir aš pakviečiau misterį Boidą, kad ją surastų. O Karena šiandien paskambino, ir aš supratau smarkiai apsirikęs. Todėl maniau turįs ateiti ir jūsų atsiprašyti, mano mielasis Peteri. Kažkaip keistai sutapo, kad ir misteris Boidas čionai atvažiavo, trokšdamas kuo greičiau įvykdyti savo misiją. Aš jam paaiškinau, kad visa ši istorija nė grašio neverta ir...

- ... ir judu abu tuoj pat iš čia dingsite! - gomuriniu balsu pertraukė jį Pelis. - Jūs visuomet man buvote antipatiškas, Šarli. Jūs pats šlykščiausias mėšlas, kokį tik kada teko įminti, o vienas Dievas težino, kiek mėšlo man teko regėti savo gyvenime... Bet jums nėra lygių! Labiau už viską mane siutina jūsų akiplėšiškumas. Manote, jūsų nimfomanei žmonelei tereikia pamoti piršteliu, ir aš jau bėgu pas ją... Taigi nešdinkitės iš čia, Šarli, o jeigu ne, aš išgrūsiu jus pro langą!

Vanosa pašoko iš krėslo, tarsi per neatsargumą būtų prisėdęs sudirgusią kobrą.

- Peteri, - gailiai suinkštė jis, - mano mielasis drauge, prašau jūsų... pamirškite šitą nesusipratimą...

Pelis žengė prie jo su stikline rankoje, žengė ryžtingai, bet ramiai. Jo veido išraiška Vanosai kėlė pasibaisėjimą. Jis puolė prie durų kiek tik nešė virpančios kojos. Durys garsiai trinktelėjo. Kambaryje įsivyravo tyla.

- Jūs! - Pelis kreipėsi į mane, kaip ir pirma ramiai, nors šiek tiek grasindamas. - Lauk!

- Tai tau atsirūgs! - atšoviau, taikydamas į jo toną.

- Ką? - jis tankiai sumirkčiojo, niekaip negalėdamas patikėti savo ausimis. - Ką jūs pasakėte?

- Sakau, tau atsirūgs! Ši diena man buvo ilga, sunki ir bergždžia, ir aš negaliu klausytis utėlėto aktoriuko pagyrūniškų postringavimų, nors spektaklis ir nemokamas. Ar aišku?

- Misteri Boidai, maldauju, - virpančiu balseliu įsiterpė Nina. - Negadinkite mums vakaro! Tokia nuostabi šventė, mano ir Peterio šventė. Ir Peteris...

- Aš norėčiau, kad tu liautumeis kalbėti už mane, mieloji, - tarė jis meiliu balseliu. - Šito tavo įpročio labiausiai nekenčiu, nes tiesiog drasko mano nervus, kaip ir tavo kudakavimas lovoje, nes kudakuoji visuomet nelaiku ir juokais paverti visą meilės žaidimą!

Teatrališkai įsiutęs, jis žengė į mano pusę.

- Duodu jums paskutinį šansą išeiti iš čia gyvam ir sveikam, - paskelbė, skiemenuodamas pagal klasikinio repertuaro tradicijas. - Atsiprašykite ir nešdinkitės tučtuojau, Boidai, arba aš jus išgrūsiu.

- Pamėginkite, - atrėžiau.

Aš pakilau ir įgrūdau jam į ranką tuščią stiklinę. Jo mintys akimoju susitelkė prie stiklo - tai buvo kvailiausia jo klaida, nors aš nieko geresnio ir nesitikėjau. Bet aš gavau laiko du kartus įspirti Peliui į koją. Jis aiktelėjo iš skausmo ir paleido iš rankų abu stiklus, bet aš spėjau juos sučiupti. Nugriuvęs į pirmą pasitaikiusį krėslą, išskėtęs kojas jis ėmė ūbauti.

- Mielasis, ar labai skauda? - Nina puolė prie jo balandžio keliauninko, grįžtančio į savo lizdą, greičiu. - Ar nebepastovi?

- Pakviesk policiją, - išstenėjo aktorius, - juk matai, ką jis iš manęs padarė. Klastingas užpuolimas. Jis mane suspardė!

- Aš viską mačiau! - blondinė metė į mane dygų žvilgsnį. - Bailys! Jūs tyčia jam įbrukote stiklinę, kad Peteris negalėtų gintis.

- Lengvai galėjau sugadinti jo portretą, - išdidžiai tariau, - bet pa-

maniau, kad keliukai mažiau reikalingi. Juk nebūtina televizoriaus ekrane rodyti keliukus.

- Tučtuojau nešdinkitės! - Ji beveik duso. - Nešdinkitės, arba aš kviečiu policiją.

- Gerai, gerai, aš ir be jūsų patarimo jau rengiausi išeiti, tik baigsiu gerti "Burboną", - ištuštinęs savąją, abi stiklines pastačiau ant baro. - Pajacas privalo žinoti savo galimybes ir nepasiduoti vaizduotei. Jūsų draugužis sutvertas ne stipruolių vaidmenims.

- Ar pagaliau išeisite? - rypavo ji. - Jau ir taip sugadinote vakarą!

- Ne viskas dar prarasta, - guviai tariau. - Paprasčiausiai turite liautis kudakavusi fiziologiniu momentu...

Matyt, aš peržengiau bet kokias ribas. Švelnusis sutvėrimas suklikо mūšin puolančio laukinio balsu. Iškėlusi rankas, Nina šoko prie manęs. Šuolis priminė veržlų skrydį, bet koja užkliuvo už kilimo ir vargšė, iš inercijos persivertusi, galva trenkėsi į sofą ir gailiai sudejavo. Kojos pakibo ant atkaltės, suknelė supleveno ore ir sunkus šilkas, paklusęs traukos dėsniams, delikačiai nusmuko, apnuogindamas šlaunis. Mano nustebusioms akims atsivėrė žavi dailių kulšių ir juodų nėriniuotų kelnaičių panorama.

- Garbės žodis, - tariau užsikosėdamas, - spektaklis visai neprastas, bet turiu pasakyti - uždanga pakilo pernelyg garsiai!

Staiga prisiminiau gero elgiasio taisykles. Jų esmė viena ir ta pati - gerai išauklėtas svečias instinktyviai jaučia, kada laikas išeiti... ir aš išėjau.

3 skyrius

Frana Džordan, mano rudaplaukė žaliaakė sekretorė, įėjo į kabinetą ir susikrimtusi žvelgė į mane.

- Ar jau atsigavote? - paklausė prokuroro balsu.

- Kaip turėčiau suprasti jūsų žodžius? - burbtelėjau.

- Jūs sėdite, įsmeigęs akis į sieną, tarsi ten būtų kitiems nematomas teleekranas! - gana griežtai tarė ji. - Ir šitaip visą rytą! Mane net apėmė pyktis, aš kone patyriau nervinį šoką. Kas atsitiko, Deni? Ar kokia blondinė nekreipia dėmesio į jūsų žavingąjį profilį?

Rūsčiai pažvelgiau į ją.

- Frana, sakykite atvirai, gal manote, kad aš išprotėjau?

- Žinoma, ne, - skubiai atsakė ji. - Jūs labiau panašus į žmogų, apsėstą įkyrios idėjos. Tik pasirodo kokia žavingesnė moteris, ir jūs jau neberimstate.

- Ne tai.

- Ne tai... - ji išgąstingai sučirškė. - Deni, jūs tikriausiai sergate! Gal vertėtų nueiti pas daktarą?

Paaiškinau:

- Galva... tikriausiai turiu pasikonsultuoti su psichiatru.

- Dieve sergėk! - ji prikando apatinę lūpą ir kažką mąstė. - Jeigu jau taip blogai, Deni, gal aš bandyčiau pagelbėti? Matote, šį vakarą esu laisva ir galėčiau jus pasikviesti pas save, o pasistiprinę pabandytume išnarplioti ir jūsų problemas. Jeigu rytoj nepasijusite geriau, paskambinsiu Belvju ligoninės psichiatrinei tarnybai ir...

- Prašau atsakyti į vieną klausimą, - springdamas nutraukiau jos tarškesį, - tik visiškai atvirai: ar aš esu panašus į žmogų, kurį kankina haliucinacijos? Pavyzdžiui, kažką matau ten, kur nieko nėra?

- Žinoma, - tiesiai atsakė ji.

- Aš noriu pasakyti - matau, nors nėra jokio kūno!

- Aš irgi tą patį norėjau pasakyti, - lyg niekur nieko atšovė ji, - ypač jeigu tas kūnas - moters ir gamta nepagailėjo grožio.

- Kalbu apie lavoną!

- O, tai visai kas kita. Tikriausiai jus persekioja košmaras. Dabar visus kankina košmarai. Tik vienus labiau, kitus mažiau. Jūs tikriausiai kankinatės, suvokdamas savo bejėgiškumą. Ir...

- Jeigu aš dar neišsikrausčiau iš proto, tai netrukus išsikraustysiu! Dar penketą minučių šitaip pasikalbėkime, ir aš būsiu pats tikriausias kandidatas pasiutėlių palatai. Klausykite, ar prisimenate antradienį?

- Žinoma, prisimenu. Šiandien trečiadienis. - Jos žvilgnis buvo kupinas baimės. - Norite pasakyti, kad nebeatsimenate, kas įvyko vakar, Deni?

- Tai buvo antradienį, - paaiškinau, stegdamasis susikaupti. - Antradienį, dieną, tame kambaryje regėjau Peterio Pelio lavoną. O vakare susitikau su tuo pačiu Peliu. Jis ramiausiai vaikštinėjo sveika galva, be mažiausio įdrėskimo.

- Gerai žinau, vakar jūs turėjote pasimatymą su kažkokiu misteriu Vanosa. Ketinote važiuoti pas jį kažkur į Šešiasdešimt septintąją gatvę, - pedantiškai aiškino ji. - Kontoroje nebuvote visą dieną. O šiandien sėdite ir žiūrite į sieną! Kodėl man nieko nepapasakojate?!

- Nepatikėsite, - suburbėjau. - Aš pats netikiu, kad tai buvo!

- Vis dėlto papasakokite!

Ji pernelyg laisvai atsisėdo ir nerūpestingai užmetė koją ant kojos. Deja, gundančios, nailonu aptemptos šlaunys, kurias išstatė mano akims, nesudirgino mano refleksų, nors anksčiau reaguodavau momentaliai.

Aš ėmiau pasakoti:

- Tas Šarlis Vanosa - psichas kokių reta...

Pasisukęs su kėde, vėl įsmeigiau akis į sieną ir papasakojau visą istoriją. Kambaryje įsiviešpatavo slogi tyla. Sukaupęs jėgas, pažvelgiau į Franos veidą.

- Deni... - Jos pirštai mašinaliai pešiojo trumpos suknelės padurką. - Ar tik nedumiate akių? Ar iš tikrųjų taip buvo?

- Prisiekiu visais šventaisiais! Tegu sudegu pragare, jeigu meluoju...

- Gerai. - Ji ir vėl prikando lūpą. - Į viską pažvelkim logiškai.

- Logiškai? - susijuokiau. - Nieko neišeis. - Logikos čia nėra nė uncijos.

- Žmogus, kurį jūs matėte kambaryje ant kilimo, buvo negyvas, ar ne? - neskubėdama paklausė ji. - Ar esate įsitikinęs, kad ten tikrai buvo lavonas?

- Jeigu būtumėte mačiusi jo pakaušį, primenantį marmeladą...

- Prašau išsiversti be nereikalingų detalių! Gerai, tai buvo lavonas.

Savaime aišku, jeigu taip, tai po trijų valandų jis negalėjo bastytis po Ninos Nort butą, ar ne?

- Teisingai.

- Vadinasi, tas nenaudėlis, pasivadinęs Peteriu Peliu, galėjo būti apsišaukėlis.

Aš niūriai palingavau galva.

- Tai atpuola. Šįryt patikslinau - paskambinau jo impresarijui. Peteris Pelis, su kuriuo vakar vakare šnekučiavausi, tikras, ir jo kontraktas su televizininkais realus, lygiai kaip ir Nina Nort.

- O į ką buvo panašus lavonas? - nuostabiai atkakliai tardė Frana. - Jaunas ar senas? Gražus jaunuolis ar išsigimėlis?

- Nežinau, - prisipažinau skaudančia širdimi. - Aš jį mačiau tik iš tolo. Jis gulėjo ant pilvo, dėl jo mirties nekilo jokių abejonių. Man net nešovė galvon prieiti ir pažiūrėti iš arčiau, stengiausi nerizikuoti ir neužsitraukti policijos nemalonės.

- Vadinasi, jeigu tai ne Peterio Pelio, tai tikriausiai kieno kito kūnas? - neatstojo ji.

- Apie tai aš irgi pagalvojau. Ar skaitėte šios dienos laikraščius?

- Žinoma, o kas?

- Ar nieko nerašoma apie žmogžudystę prie Niuporto? Apie nusikaltimą, aptemdžiusį stipriai sukompromituotos, bet gundančios aukštuomenės moters misis Vanosos meilės lizdelį...

- Ne! - sušuko ji. - Pati neišmanau, kaip praleidau. Bet...

- Jūs nepraleidote! - prislėgtas tariau. - Ir žinote kodėl? Todėl, kad tokios informacijos nebuvo!

- Vadinasi, jums išvažiavus, misis Vanosa vis dėlto pabijojo skambinti policijai, - Frana nervingai peštelėjo suknelę. - Ji pamelavo - tai buvo ne Pelio lavonas. Ir tik norėdama jus nuraminti, pažadėjo skambinti kopams!

- Ji melavo išsijuosusi, - nustebęs tariau. - Sakykite, ar rytiniame pašte neradote penkių tūkstančių dolerių čekio? - Frana papurtė galvą. - Ir aš neradau! Gudri poniutė! Šarlio čekį ji sudraskė prieš mano nosį, o aš spoksojau lyg kvailys ir tylėjau. Paskui ji pasamdė mane medžioti žudiko ano subjekto, kuris sau ramiausiai šlaistosi sveikas sveikutėlis!

- Matyt, ji turėjo kažkokių priežasčių šitaip elgtis, - tarė Frana. - Deni, kodėl jums pačiam su ja apie viską nepasikalbėjus?

Aš susiraukiau.

- Manote, nebandžiau? Kiek kartų skambinau, tiek kartų prie telefono prieidavo kambarinė Berta ir pakartodavo kaip magnetofonas: “La-

bai apgailestauju, bet misteris ir misis Vanosos išvažiavo, grįš tik po mėnesio". Norite žinoti, ką aš veikiau vakar vakare? Keturias valandas sekiau namą... Šviesa tedegė tik viename lange, matyt, tos prakeiktos tarnaitės kambaryje.

- Gerai, gerai, bet jūs turite dar vieną būdą patikrinti, ar visa, ką matėte, realybė, - tarė Frana lediniu balsu. - Nuvažiuoti į Niuportą ir pažiūrėti, ar ten tebėra lavonas.

- Įsivaizduokite, aš irgi apie tai pagalvojau, bet paskui dingtelėjo - o gal šnipai rado negyvėlį, bet dėl kažkokių priežasčių tyli! Peršokęs tvorą, pakliūčiau tiesiai į policininkų glėbį. Ką pasakyčiau? Apsimesčiau pieno išnešiotoju, besitreniruojančiu prieš olimpiadą?

Jis susijuokė.

- Tiesiai sakykite - ieškote bet kokios priežasties, kad tik nereikėtų ten grįžti! Bet jeigu misis Vanosa nepranešė apie žmogžudystę, o iš visko sprendžiant, ji nepranešė, vadinasi, reikia padaryti taip, kad policija atsitiktinai rastų lavoną, ar ne? Tada policija negalės jūsų įpainioti į šią bylą.

- Žinoma. Aš paprasčiausiai paaiškinsiu jiems, kad mėgstu šokinėti per tvoras ir privataus detektyvo licenzija man reikalinga tik kaip priedanga. O jeigu jie bus labai priekabūs, pasakysiu, kad šito žavingo namo tvoros man pasirodė esančios labiausiai tinkamos savo aistrai patenkinti!

- Puiku! Jeigu mano idėjos jums atrodo juokingos, pats kapstykitės iš balos... arba kreipkitės į psichoanalitiką!

- Nesinervinkite! - guviai tariau aš. - Man iš tikrųjų reikalinga pagalba, Frana. Ši istorija...

- Liaukitės inkštęs, - griežtai pertraukė ji. - Aš jau iki kaklo soti visomis tomis istorijomis. O blogiausia, kad mano viltims smogtas smūgis!

- Kaip turėčiau suprasti?

- Aš vilkiu provokuojančią suknelę, bet iš jūsų pusės nejaučiu jokios provokacijos, - įsižeidusi tarė ji. - Trypinėju po kabinetą, laukdama jūsų reakcijos, o jūs nė pirštu nepamojate. Jūs nepastebite manęs, tarsi manęs čia nebūtų. Nepasotinamai seksualiam, gašlaus žvilgsnio sekliui Deniui Boidui aš tuščia vieta... - Ji atsistojo, stingdydama mane lediniu žvilgsniu. - Jeigu nesugebate išpainioti šitos istorijos, tai laikas viską mesti ir imtis ko nors kito.

- Gerai, aš šiandien pat nuvažiuosiu ir žvilgtelsiu į tą Niuporto vilą, - nuolankiai tariau. - O jeigu nieko neberasiu, ką tada daryti?

- Pasukti smegenis, - metė ji ir gūžtelėjo pečiais. - Kitos išeities nėra.

Atvykęs į Niuportą, lengviau atsidusau: namas iš tikrųjų egzistuoja. Tačiau vis dėlto skirtumas buvo akivaizdus. Vartai atidaryti iki galo, alėjoje "jaguaras". Vadinasi, kopų nėra. Nepaisant jų materialinės gerovės, policininkai dar nevažinėja "jaguarais". Aš pavažiavau truputį tolėliau, išlipau iš mašinos ir grįžau atgal.

Paskambinau. Išėjo blondinė aukšta šukuosena ir pažiūrėjo į mane taip, tarsi būčiau pavėluotai atnešęs naujametinius atvirukus. Jai buvo apie keturiasdešimt. Protingas prakaulus veidas, šaltos pilkos akys. Juoda šilko bliuzė ir storos baltos drobės kelnės pabrėžė lieknumą ir aukščiausią elegancijos laipsnį. Ji turėjo kažką sunkiai žodžiais nusakomo - šį bruožą patyręs metrdotelis pastebi per penkiasdešimt žingsnių. Ypatingos prigimties, socialinės būklės ir... svarbiausia - pinigų - mišinys.

- Kas jūs? - griežtai paklausė ji.

- Aš esu Boidas, - tariau ir kilniadvasiškai atsukau savo kairįjį profilį. - Tikiuosi, nesutrukdžiau?

- Atvirkščiai. - Jos žvilgsnio temperatūra dar labiau nukrito. - Prašom keliauti ir ieškoti šanso kur nors kitame priedūryje.

- Viena mano bičiulė, šios vilos šeimininkė, sakėsi ketinanti ją parduoti. Turėjau reikalų Niuporte, tai nutariau žvilgtelti į pirkelę. Nežinojau, kad ji užimta.

- Įdomu. - Jos akyse šmėstelėjo realaus susidomėjimo atspindys. - Sakote, šeimininkė?

- Taip, misis Vanosa.

- Kas?

- Misis Vanosa.

- Jūs, be abejonių, kalbate apie Kareną Vanosą?

- Teisingai. Nenorėčiau jūsų trukdyti, bet vis dėlto gal leistumėte žvilgtelėti, misis...

- Misis Randolf. Kas jūs toks?

- Boidas.

- Ak, taip. Manau, ne bostoniškio Boido giminė? - Jos lūpų kampučiai paniekinamai išvipo. - Žinoma, ne! Neturiu jokio noro trukdyti - tegu parduoda. Užeikite, misteri Boidai.

Ji plačiau pravėrė duris ir įleido mane į holą.

- Neskubėdamas pasižvalgykite, misteri Boidai. Aš lauksiu svetainėje.

- Ačiū, - tariau sunerimęs.

Logiškai mąstant, tie žodžiai turėjo reikšti malonų kvietimą, bet buvo ne taip. Misis Randolf aiškiai mane mulkino, bet kodėl?

Vilą spėjau apeiti per kelias minutes. Nei lavono, nei kraujo dėmių ant kilimo, nė menkiausio žmogžudystės pėdsako... skoningai sutvarkytas svečių kambarys, ir tiek. Ką turėjau veikti? Tik grįžti į svetainę ir pasakyti šeimininkei keletą malonių banalybių.

Misis Randolf sėdėjo ant sofos, nerūpestingai sukiojo stiklinę ir žiūrėjo į ledokšnių žaismą. Supratau: man dabar tiesiog būtini tokie vaistai.

- Jau apžiūrėjote, misteri Boidai? - Ji kiek nustebo. - Matyt, namas nelabai patiko?

- Namas man labai patinka, - paaiškinau. - Tačiau yra vienas "bet". Mane seka ir abejoju, ar kopas, priskirtas visur mane lydėti, panorės čia belstis paskui mane du kartus savaitėje.

Ji šyptelėjo ir tą šypseną turėjau suprasti kaip nustebimą.

- Kodėl jums ko nors neišgėrus, misteri Boidai? Sėskite ir paplepėkime abiem malonia tema.

- Už vaišingumą - ačiū, sutinku išgerti. - Aš bemat atsidūriau prie baro. - Tik abejoju, ar mums pavyks paplepėti abiem malonia tema. Jūsų meilumas ir svetingumas, misis Randolf, atvirai šnekant, man primena šuoliui pasirengusio tigro romumą.

- Jūsų žodžiai man skamba kaip komplimentas, misteri Boidai, - sarkastiškai tarė ji. - Atrodote veiklus žmogus. Sakykite, ar tikite seksualine trauka iš pirmo žvilgsnio?

- Viskas priklauso nuo žvilgsnio.

- Man labai liūdna, kad neturiu tų bruožų, kuriuos jūs branginate, - sukniaukė ji. - Gerai įsivaizduoju, tai įprastas vulgarus variantas: putlios krūtys ir ausį rėžiantis kudakavimas.

Su stikline rankoje atsisėdau prie jos ir pažiūrėjau į akis.

- Gal plaukėte "Meiflaueru", misis Randolf? - rafinuotai užjaučiau. - O gal jus taip paveikė nenusisekusi meilė?

Šį kartą šypsotis ji nebenorėjo.

- Tiek to, - gūžtelėjo pečiais. - Pasikalbėkime apie vilą ir Kareną Vanosą, kuri jokia čia šeimininkė.

- Kaip? - kone spiegdamas paklausiau.

- Šis namas priklauso mano vyrui ir aš puikiai žinau, kad visi dokumentai saugomi banke, - nenoriai paaiškino. - Mano vyras - Frederikas Randolfas III, - jos burna išvipo. - Ir nepaisant visko, jis pats didžiausias niekšas, kada nors gimęs Randolfų giminėje, - nesvarbu, tei-

sėtai ar neteisėtai. Bet ne tai svarbiausia. Svarbu tai, kad aš noriu jį surasti, misteri Boidai, kaip ir misis Vanosą! Ir esu įsitikinusi - jūs galite man padėti.

- Vargu. - Stengiausi kalbėti nuoširdžiai. - Turiu aibę asmeninių problemų, kurios man atims bent dešimtį metų.

- Kam tarškiate visas tas nesąmones - Karena Vanosa vilos šeimininkė ir taip toliau? - paklausė ji dar šalčiau negu pirma. - Tikriausiai ne šaip sau. Jūs neseniai su ja buvote susitikęs, ar ne, misteri Boidai? Turbūt čia?

- Imkime ir sudarykime mažytę sutartėlę, misis Randolf, - familiariai pasiūliau. - Jūs sakote tai, ką žinote, ir aš sakau tai, ką žinau.

- Aš nieko nežinau, - nusivylusi tarė ji. - Be to, kai ji ištekėjo už Vanosos, Randolfas man prisiekinėjo, kad tarp jų viskas baigta. O jis skubinosi su tomis vedybomis, nes buvo aklavietėje. Ji neturėjo pasirinkimo: arba skandalas, ir tada ji būtų atsidūrusi visų laikraščių primuosiuose puslapiuose ir sužlugdžiusi tiek politinę, tiek ir profesinę Frederiko karjerą, arba santuoka. Bet iš manęs jau gana! Jis išvažiavo prieš gerą savaitę, ir aš esu įsitikinusi, kad - su mergše, kurios sąžinė tokia pat juoda, kaip ir plaukai. Jeigu užtiksiu juos kartu, tai... - Ji nutilo ir giliai atsiduso. - Atleiskite, aš įsismaginau, misteri Boidai.

- Prašyčiau tęsti. Tai be galo įdomu.

- Įdomu? - Ji patogiau atsisėdo. - Koks jūsų vaidmuo šitoje nešvarioje istorijoje?

- Aš privatus detektyvas. Vanosa mane pasamdė surasti jo žmoną. Jis tenorėjo tik vieno - kad ji laiku grįžtų namo ir apmokėtų mėnesio sąskaitas! Jis manė, kad ji išvažiavusi su aktoriumi Peteriu Peliu ir kad jie čia mėgaujasi meile. Štai kodėl tauškiau apie parduodamą vilą. Aš norėjau įeiti ir žvilgtelėti.

- Vanosa jums sakė, kad jo žmona - šio namo šeimininkė?

- Taip. Jis sakė, kad tai jų namas savaitgaliams praleisti ar kažką panašaus.

- Jis gudrauja, - pamokamai burbtelėjo ji. Matyt, tikėjosi, kad netikėtai atvykęs privatus detektyvas išgąsdins Frederiką, ir jis, metęs Kareną, pabėgs, o jai neliks nieko kito, tik grįžti namo.

- Regis, aš likau kvailio vietoje, - nusišypsojau.

- Mudu abu pakliuvome į tuos pačius pelėkautus. - Ji irgi nusišypsojo. Šypsena buvo tingi, grynai moteriška. - Mes turime veikti išvien, misteri Boidai.

- Ką turite galvoje? - suklusęs paklausiau.

- Nebijokite, kalbu ne apie tai, kad būtinai reikia praktiškai patikrinkti seksualinę trauką iš pirmo žvilgsnio, - nuramino ji. - Panagrinėkime situaciją, pasiremdami jūsų profesiniu kodeksu. Jeigu turite reikalų su nesąžiningu klientu, tai kas jūsų laukia?

- Purvynė, - burbtelėjau.

- Čia juodviejų nebuvo, - tarė ji. - Atvirai sakau, aš nežinau, kur ir ieškoti. Be pagalbos neišsiversiu. O jeigu jūs pasiųstumėte Vanosą po velnių ir jūsų kliente tapčiau aš, misteri Boidai? Avansu tuoj pat galiu išrašyti čekį solidžiai sumelei... Gal tokiu būdu liausitės abejoję ir puikiai sutarsite su savo profesine morale...

- Pasiduodu, - atsakiau be entuziazmo. - Jūs - mano klientė ir kaip avansą išrašote čekį tūkstančio dolerių sumai.

- Jūs man patinkate, misteri Boidai, - sukniaukė ji. - Jūs mikliai sprendžiate - tai geriausias mano žodžių patvirtinimas. Mano vyras mokėtų įvertinti jūsų sugebėjimus.

- O kas jis per vienas?

- "Globikomo" prezidentas. Manau, tai viena svarbiausių iš trijų telekomunikacijų kompanijų. Todėl galite nesijaudinti - mano čekį apmokės.

- O anksčiau jis vertėsi politika?

- Taip, jo karjera buvo pačiame žydėjime, kai susikompromitavo su ta Karena Vanosa, teisingiau sakant, tuo laiku dar Karena Prais. - Ji neskubėdama nurijo gurkšnelį. Akys patamsėjo nuo skaudžių prisiminimų. - Jis turėjo pakliūti į senatą. Tai, kad jį išrinks, niekam nekėlė abejonių. Jam pranašavo puikią ateitį. Rinkiminės kampanijos metu jis pasiūlė Karenai Prais būti jo padėjėja. Tada kaip tik ji laimėjo debiutančių konkursą, ir Frederikas manė ją būsiant jam naudinga, nors ji ir nemokėjo spausdinti mašinėle. Viskas vyko labai greitai. Jai užteko dviejų savaičių, ir rūmų budinčioji atsidūrė kandidato lovoje. Juos užtiko rinkiminės kampanijos vyriausiasis tvarkytojas. Įsivaizduojate, kaip nustebo šis žmogus, vakare užsukęs į rinkiminę būstinę ir juos nuogut nuogutėlius radęs ant sofos! O juk Frederikas visuomet gyrėsi nepriekaištinga morale.

- Tai buvo jūsų vyro politinės karjeros galas?

- Jis kreipėsi į rinkėjus atvirai ir nuoširdžiai. - Moters burną iškreipė pagieža. - Paaiškino - vietoj politikos imasi biznio, ir garbingai pasitraukė iš kovos už vietą senate. "Globikomas" įvertino jo gestą ir pasiūlė prezidento postą. Bet liko neišspręsta dar viena problema - aš! Pasakiau, kad skirsiuos ir kad jo pavardė bus linksniuojama visų laikraščių

pirmuosiuose puslapiuose, jeigu toji mergužėlė, toji Prais, visiems laikams neišnyks iš jo gyvenimo! Aš reikalavau rimtų įrodymų, o tai galėjo būti tik šitos šliundros vedybos. Daviau jam mėnesį, ir jis įvykdė pažadą - net dviem dienom pirma laiko. Tuo metu aš kaip tik buvau prisirinkusi didelį paką senų drabužių ligoniams ir vargšams, bet nutariau duoti ne jiems, o vietoj vestuvinės dovanos nusiųsti tai mergužėlei. O nesulaukiau nė vieno padėkos žodžio!

- Kaip čia jūsų vyrui pavyko taip mikliai ją įtikinti? Matyt, buvo nelengva paveikti aukštosios visuomenės merginą, ir dar laimėjusią debiutančių konkursą!

- Atvirkščiai, be galo lengva! Gal jos šeima ir galėjo didžiuotis garbingais protėviais, bet Karena tuo metu buvo likusi be skatiko. Jos tėvai, paaukoję paskutines santaupas, kad tik duktė galėtų garbingai dalyvauti debiutančių pasilinksminimuose, vylėsi naudingos santuokos. Frederikas pasiūlė Karenai solidų kraitį su sąlyga - ji turi ištekėti per mėnesį! O Šarlis Vanosa - tos pačios padermės kaip ir ji. Vyriokas vartėsi be jokio darbelio dėdės namuose, jau užstatytuose nuo rūsio iki stogo. Nusigyvenęs pirma laiko į kapus išėjo jo tėvas. O ir Šarlio laukė lygiai toks likimas. Ko gero, per visą savo gyvenimą aktyviausiai Šarlis veikė, vesdamas prie altoriaus Kareną, nes buvo įsitikinęs - šį žaidimą verta žaisti. Jam pasisiūliusi, Karena formaliai pažadėjo, kad jis ničnieko neturėsiąs veikti ir po vestuvių puotos.

- Ar seniai tai buvo?

- Maždaug prieš trejus metus.

- Įdomu, kodėl Karena taip ilgai su juo gyvena? Kodėl neišsiskiria?

- Tai neįmanoma. - Misis Randolf susijuokė. - Sužinojusi kokią sumą pažadėjo Frederikas, priverčiau jį įtraukti kontraktan kai kurias išlygas. Kapitalas turi būti investuotas, o ji galės naudotis tik pajamomis, ir tai tik iki tol, kol bus ištekėjusi. Vadinasi, su Šarliu ji negali skirtis. Kapitalas automatiškai atitenka Karenai po mano vyro mirties arba pridedamas prie jos palikimo, jeigu ji mirtų pirmiau Frederiko. Aš buvau įsitikinusi - Šarliui nė nedingtelės su ja skirtis, kol nieko neveikdamas galės dinderiauti.

Žvelgiau į ją ir pagarbiai, ir įtartinai.

- Ji brangiai užmokėjo už trijų savaičių linksmybes su jūsų vyru. Iki amžiaus pabaigos gyventi su tokiu tipu... su Vanosa... velnioniškai sunku, ar ne?

Jos vyzdžiuose žybtelėjo klastingos kibirkštėlės ir tuoj pat užgeso.

- Karena galėjo pasirinkti, - be galo atsainiai tarė ji. - Ir dabar ji gali rinktis. Panorėjusi gali skirtis kad ir rytoj ir pati užsidirbti pragyvenimui! Juk prostitucija egzistuoja, ar ne?

- Žinoma. Ar su jūsų vyru dabar ji susitiko pirmą kartą po vedybų?

- Esu įsitikinusi - pirmą.

- Bet šis susitikimas įvyko ne šventosios dvasios dėka?

- Nežinau, - karčiai tarė ji. - Težinau tik tai, kad jie susitiko pačiu netinkamiausiu metu. Kai Frederikas užėmė prezidento postą, jam paskyrė naują viceprezidentą, tūlą Fergiusoną. Tai išvaizdus ir labai pavojingas žmogus. Pastaruosius šešis mėnesius jis visom jėgom stengėsi išgrūsti Frederiką ir pasiekti, kad jį palaikytų administracija. Burtai bus mesti artimiausiame administracijos posėdyje, kuris įvyks po dviejų savaičių. Iki šiol aš tempiau laiką ir aiškinau komitetui, kad Frederikas daug dirbęs ir dabar būtinai turįs bent savaitę gerai pailsėti. Savaitė jau praėjo, ir aš labai nerimauju, kad Fergiusonas neimtų klausinėti, kur taip staiga dingęs Frederikas ir nepradėtų jo ieškoti.

- Ar jūsų vyras turi bent vieną bendradarbį, kuriuo jūs galite pasitikėti?

- Taip. Tai Miurėjus Anselis, jo padėjėjas.

- Gal man vertėtų su juo susitikti? Jeigu jis žino apie jūsų vyro ryšius su Karena Vanosa, tai, būdamas lojalus, nedrįsta apie tai prasitarti patrono žmonai.

- Turbūt galėtumėte pabandyti, - sutiko ji. - Aš paskambinsiu ir paprašysiu, kad su jumis susitiktų, tik geriausiai ne biure.

- Paskirkite pasimatymą kokiame bare. Bet noriu, kad jis kalbėtų atvirai, todėl gal teks man pasakyti, jog jūsų vyras dingo ir kad jūs, jo ieškodama, naudojatės mano paslaugomis.

- Žinoma. Tik neminėkite Karenos Vanosos, kol jis pats apie ją neprasitars.

- Gerai, - tariau. - Gal paprašytumėte, kad jis susitiktų su manimi šiandien, kokią šeštą valandą, Trečiojoje aveniu, “Kontinentalio” bare?

- Pasistengsiu, kad tik nebūtų užsiėmęs.

- Todėl iš anksto ir pasikalbėkite - tegu randa laiko. Nieku gyvu negalės atsakyti madam prezidentienei!

- O! - ji liūdnai nusišypsojo. - Vienas nulis jūsų naudai, misteri Boidai. Jis atvažiuos.

- Ar dar ilgai ketinate čia būti?

- Atvažiavau vakar. Jų neradusi, nutariau palaukti iki šio ryto - gal

vis dėlto atsibels? O dabar grįšiu į miestą. Duosiu jums čekį ir savo kortelę, misteri Boidai, ir jūs žinosite, kur mane rasti.

- Puiku.

- Mano rankinukas miegamajame. Trumpam jus paliksiu, misteri Boidai. Tuoj išrašysiu čekį ir atnešiu.

Ji išėjo. Aš sėdėjau ir sukau galvą, ar verta pasakyti, kas man neduoda ramybės? Buvau įsitikinęs, kad jos vyras mirė jau prieš dvi dienas. Jeigu svečių kambaryje mačiau ne Peterio Pelio lavoną, ar ne logiška manyti, kad tai buvo be žinios dingusio biznieriaus Frederiko Randolfo III kūnas? Bet būsiu garantuotas tik vėl aptikęs lavoną. Mane kiek trikdė moralinis situacijos aspektas: klientė mane nusamdė tam, kad jos vyrą rasčiau gyvą, o aš atvežu jai negyvėlį. Ar darbdavė neatsisakys apmokėti sąskaitos?

4 skyrius

“Kontinentalio” baras - laimingų Trečiosios aveniu dienų prisiminimas. Ši vieta tyčia skirta norintiems išgerti: jūsų paslaugoms baras, barmenas - tikras patentuoto mėsinėtojo prototipas, ir kabinų eilutė palei nuošalią sieną. Jeigu norite pasėdėti prie stalelio, nieko nėra paprastesnio. Tereikia prieiti prie užtvaro, paprašyti gėrimų ir nusinešti į savo kabiną.

Penkiolika po šešių aš nukėblinau prie užtvaro, klausdamas pats savęs, ar tik nesu mulkinamas? Vienas gurkšnodamas kabinoje, vis dar svarsčiau šitą klausimą. Staiga išgirdau kažką tyliai kostelint prie ausies. Pakėlęs akis, išvydau dvi eiles sniego baltumo dantų, žiburiuojančius patraukliai šypsantis. Pamažu mano akys pastebėjo ir įvairias kitas detales: puikiai pasiūtą kostiumą, nepaprastai švarius marškinius, su kuriais negalėjo lygintis jokia balta spalva, ultrakonservatorišką kaklaraištį, trumpai kirptus juodus garbiniuotus plaukus. Po vešliais antakiais išraiškingos rudos akys atrodė dar tamsesnės. O profilis beveik nenusileido manajam!

- Misteris Boidas? - Balsas skambėjo nuoširdžiai, bet griežtai. - Aš Miurėjus Anselis.

Jis energingai paspaudė mano ranką, atsisėdo priešais ir apdovanojo dar viena magnetizuojančia šypsena.

- Nelabai suvokiu, koks čia reikalas, bet jei Džeinė Randolf ko nors paprašo, aš paprastai įvykdau jos norą.

- Ar neatsisakytumėte išlenkti stiklelio? - pasiūliau.

- Nesirūpinkite, aš pats.

Jis žvilgtelėjo į barą, iškėlė ranką ir porą kartų spragtelėjo pirštais.

- Čia į tai niekas neatkreips dėmesio, - paaiškinau. - Čia reikia pasirinkti: arba apsitarnauk pats, arba mirk iš troškulio.

Po minutės barmenas priešais Anselį atsargiai pastatė “Martinio” ir saldžiai nusišypsojo:

- Ar tiks, misteri Anseli?

- Puiku, o ar jūs išgersite, Džo?

- Man draudžiama, - vaikinas gūžtelėjo pečiais ir užjausdamas pažvelgė į mane. - Ko nepasisakėte esąs misterio Anselio bičiulis? Būtumėte pasinaudojęs privilegijuotųjų aptarnavimo teise. - Jis vėl kreipėsi į Anselį: - Juk taip jūs sakote, misteri Anseli?

- Teisingai, Džo. - Ir vėl be galo patraukliai nusišypsojo. - Privilegijuotieji - tokie kaip aš ir jūs.

Barmenas garsiai nusikvatojo ir, vilkdamas kojas, grįžo prie užtvaro. Aš, vengdamas žiūrėti į Anselį, užsirūkiau. Tokiu būdu laimėjau laiko nuslopinti norą vožti jam buteliu ir iškulti žybčiojančius baltus dantis.

- Taigi, - tarė jis, pakeldamas stiklą, - išgerkime už tokius privilegijuotus, kaip mes!

- Misteri Anseli... - atsargiai pradėjau.

- Prašom mane vadinti Miurėjumi. - Jo balsas skambėjo kažkaip liūdnai. - Džeinės Randolf draugas - mano draugas. O kuo jūs vardu, misteri Boidai?

- Denis, - išsiviepiau. - Ir nesu misis Randolf draugas. Aš sutikau jai patarnauti.

- Iš tikrųjų? - jis atidžiai pažiūrėjo į mane. - Visa tai gana keista ir paslaptinga. Kai šiandien Džeinė man paskambino ir paskyrė šį pasimatymą, man pasirodė, kad aš lendu į slaptojo agento kailį. - Jis padovanojo man dar vieną šypseną. - Atvirai šnekant, kuo jūs verčiatės, Deni? O gal pirma reikia pasakyti slaptažodį ir tik po to užduoti klausimą?

- Aš esu privatus detektyvas, - paprastai atsakiau. - Misis Randolf nusamdė, kad rasčiau jos vyrą. Ji jau nematė jo daugiau kaip savaitę ir neįsivaizduoja, kur jis ir kas jam atsitiko. Žinodama Fergiusono intrigas, ji mano, kad jūs esate vienintelis žmogus, kuriuo gali pasitikėti. Ji viliasi, kad jūs padėsite man surasti jos vyrą, todėl ir surengė šį susitikimą.

- Suprantu... - rudos akys jau žvelgė įtariau. - Leiskite užduoti vieną klausimą, Deni. Ji nežino, kur jos vyras, bet mano, kad žinau aš?

- Čia mano idėja, - paaiškinau. - Ji įtikinėjo mane, kad jūs pats artimiausias jo bendradarbis. Galbūt jis savaitei išdūmė į Las Vegą su kokia gražuole stenografiste? Aišku, žmonai apie tai nepasigyrė, bet puikiausiai galėjo šnipštelėti jums. O jeigu taip, jūs, žinoma, nieko nesakėte misis Randolf.

- Labai apgailestauju, Deni. - Beveik pajutau įžeistą Miurėjaus Anselio savimeilę, bet jis beregint vėl tapo žvalus ir saldus lyg sacharinas. - Žinoma, aš norėčiau padėti jums ir Džeinei. Patikėkite, kalbu labai

nuoširdžiai. Bet nieko nežinau. Jam nepasirodžius biure pirmąsias dvi dienas, maniau, kad jį sulaikė kokie neatidėliotini reikalai. Fredis - staigių sprendimų žmogus, jis galėjo kuo ramiausiai išskristi į San Franciską, arba net į Paryžių ir paskambinti man tik iš ten. O šį kartą - trečią dieną - man paskambino Džeinė ir pasakė, kad Fredis nutaręs savaitę pailsėti. Aš pamaniau - gerai padarė. Pusantro mėnesio mes dirbome kaip katorgininkai. Turbūt Džeinė papasakojo jums apie Fergiusono intrigas. Administracijos tarybos posėdis įvyks po dviejų savaičių. Man atrodė logiška - Fredis nori pailsėti ir atsigauti, kad galėtų atsikąsti savo kąsnį. Taigi man net tokia mintis galvon nešovė - jo ieškoti, - jis gūžtelėjo pečiais.

- Gerai. Patikslinsim. Misis Randolf mane pasamdė, kad surasčiau jos vyrą. Mano uždavinys tuo ir baigiasi. Jeigu aš sutiksiu jį delikačioje aplinkoje, tai atsiprašęs pasakysiu, kad paskambintų žmonai. Ji ant manęs nesupyks, nes įtaria jį žaidžiant su kokia pelyte. - Vyliausi, kad jis nesuabejos mano melu. - Bet misis Randolf pergyvena, kad tik jam kas nebūtų atsitikę. Dabar, kai viską žinote, ar nesikeičia jūsų nuostata šiuo klausimu?

- Žaviuosi jūsų sugebėjimu kalti geležį, kol ji karšta, Deni. - Jis tiesiog urbė mane akimis ir mažai trūko, kad tais savo baltais dantimis būtų kibęs man į gerklę. - Bet Fredis ne tos kategorijos žmogus. Jis prezidentas stambios kompanijos, kurioje dirba per penkiolika tūkstančių tarnautojų, išsisklaidžiusių po visą Žemės rutulį, ir jis nesileis kompromituojamas už malonumą pagnaibyti kokią stenografistę! Beje, o ar jūs taip pasielgtumėte?

- Neklauskite manęs šito.

Jis susijuokė.

- Gerai, nebeklausiu.

- Jeigu misis Randolf kreipsis į policiją, kopai iškels tris hipotezes, - atsargiai vėl ėmiau suokti. - Staiga dingęs Frederikas Randolfas III dėjo į kojas savo noru, atsitiko nelaimingas atsitikimas ir jo neatpažino... arba, nors tai, suprantama, bus pritempta - kažkas buvo suinteresuotas, kad jis dingtų.

Anselis išsprogino akis.

- Ar jūs rimtai manote, kad taip gali būti, Deni? Kad Fredį galėjo... pagrobti? Man atrodo, be galo juokinga čia sėdėti ir kurti hipotezes apie prezidento direktoriaus pagrobimą...

- Ar yra toks žmogus, kuris nekęstų jo taip, kad norėtų nusikratyti visiems laikams?

- Jūs juokaujate! - rudos jo akys baisiausiai nustebo. - Jūs klausiate, ar aš pažįstu tokį žmogų, kuris galėtų nužudyti Fredį? Ar rimtai klausiate?

- Sakysim, Fergiusonas?

- Ne! - jis energingai papurtė galvą. - Fergiusonas daro tik tai, kas galima. Jis intrigantas, tačiau net nepagalvoja apie tai, kad galėtų kovoti ne posėdžių salėje kitais būdais.

Aš spyriau:

- Įtariate ką nors kitą?

Jis valandėlę pagalvojo ir vėl papurtė galvą.

- Ne, esu įsitikinęs, mūsų kompanijoje tokio nėra.

- O ne jūsų kompanijoje?

- Tuščios kalbos! - kategoriškai tėškė jis. - Jiedu su Džeine gyvena užsidarę, artimų draugų neturi.

- Jeigu Randolfas dingo visiems laikams, kas laukia jūsų, Miurėjau?

- Jeigu taip atsitiktų, Fergiusonas tuoj pat tvirtai atsisėstų į prezidento krėslą. Nesunkiai galite įsivaizduoti, kokią poziciją jis užimtų mano atžvilgiu. Juk trejus metus buvau dešiniąja Fredžio ranka! Jeigu taip atsitiktų, aš likčiau be darbo!

Gurkštelėjau "Burbono", pasukiojau tarp pirštų stiklinę ir pasistengiau nutaisyti laidotuvių komandos nario veido išraišką.

- Aš tuoj pasakysiu tai, ko neišdrįsau pasakyti misis Randolf. Jeigu toks žmogus, kaip Frederikas Randolfas III, savanoriškai kur nors pasislėptų, jis tai padarytų kur kas gudriau. Juk pats sakėte, kad nenustebtumėte, jeigu jis išvažiuotų kelioms dienoms ir paskambintų iš pasaulio krašto. Jis negalėjo ištirpti ore! Tokį postą užimantis žmogus kimšte prikimštas dokumentų, kredito kortelių, čekių ir visokio kitokio šlamšto. Todėl atpuola nelaimingo atsitikimo versija, amnezija ar panašūs dalykai. Tai kas lieka? Man atrodo, jis mirė.

- Nužudytas?

Anselis žiūrėjo į mane nebegalėdamas užsičiaupti.

- Būtent! - aš pažvelgiau jam tiesiai į akis. - Jeigu jo nesurasiu per dvidešimt keturias valandas, teks eiti į policiją ir pasakyti, ką manau.

- Ne! Šito daryti negalima! - persigandęs sušuko jis. - Laikraščiai pasičiups naujieną! Tai būtų lygiai tas pats, kas atnešti Fergiusonui ant lėkštutės skalpelį, kurį jis įsmeigtų Fredžiui...

- Galbūt tai jau padaryta, - tyliai tariau aš.

Pakubom baigiau gerti savo porciją, ištraukiau iš portfelio kortelę, padėjau priešais jį ir atsistojau.

- Pagalvokite, Miurėjau, - tarstelėjau. - Jeigu jums ateis į galvą kokia nors idėja, paskambinkite man, gerai?

- Taip, susitarėme, Deni, - tarė jis slopiu balsu. - Būtinai.

Aš pridūriau:

- Turbūt jums kaštuoja beprotiškus pinigus būti čia privilegijuotų išgėrimų tvarkytoju ir šiose džiunglėse turėti bičiulį barmeną!

Tarpdury atsigręžiau. Įspūdingoji asmenybė sėdėjo kaip ir pirma, įsmeigusi akis į tuštumą. Aš jutau pasitenkinimą. Anselis nebesišypsojo.

* * *

Iššokęs iš taksi, palipau į savo butą. Stovėjau prie lango ir žvelgiau į žaliuojantį Centrinį parką. Buvo pietų metas, bet nutariau, kad nesu alkanas, ir pasidariau tik kokteilį. Po pusvalandžio skrandis vis dėlto priminė apie save, ir aš, nusileidęs žemyn, nuėjau į mažą italų restoranėlį, įsikūrusį kampiniame name. Negalėčiau pasakyti, kokį patiekalą valgiau, nes pati išvaizda negundė gilintis į jo esmę. Grįžęs namo, įsipyliau "Burbono" ir, įsitaisęs prie lango su stikline rankoje, stebėjau parką gaubiančias sutemas.

Kažkas tarsi pastūmėjo paieškoti Ninos Nort telefono numerio. Radęs paskambinau. Atpažinau jos balsą.

- Kalba Denis Boidas.

Turbūt mano pavardė kažką jai priminė.

- Ko jums reikia? - amtelėjo į angelą panaši blondinė.

- Pasikalbėti su Peliu, - tariau. - Gal perduotumėte jam ragelį... jeigu jis dar pastovi ant kojų.

- Jis neturi apie ką su jumis kalbėti!

- Gerai, - nuolankiai atsakiau. - Tada perduokite jam kai ką mano vardu. Paklauskite, ar ne per seniausiai jis kartais nebuvo susitikęs su Frederiku Randolfu III? Jeigu atsakys - ne, pridurkite, kad aš dėl to visai nesistebiu, nes manau, kad Randolfas miręs.

Penketą minučių vyravo tyla.

- Jūs visai pakvaišote! - burbtelėjo ji. - Peteris nepažįsta žmogaus tokia pavarde.

- Patarkite - tegu paklausia Karenos Vanosos.

- Gerai, pasakysiu.

- Puiku. Ar neatsisakėte teatro po vakarykščio spektaklio?

- Nesuprantu, apie ką jūs kalbate, - burbtelėjo ji.

- Aš pamaniau, kad jūs pasirinkote naują, akrobatinės šokėjos karjerą, - tariau be galo susižavėjusio žmogaus balsu. - Tas vaidinimas ant sofos... tokios kojelės... Jūs padarėte didelį įspūdį!

Kurį laiką spaudžiau prie ausies ragelį, mėgaudamasis garsų kavalkada kitame laido gale. Matyt, Nina Nort ragelį ne pakabino, o sudaužė į sieną. Aš tingiai žiūrėjau pro langą ir džiaugiausi ramybe. Jeigu mano įtarimai dėl prievartinės Randolfo mirties ką nors suneramins, tas kai kas tuoj ims veikti, nesvarbu kaip. Pirmą kartą gyvenime pastangos pavirsti gudriu indusu galėjo mano egzistavimą padaryti šiek tiek pikantiškesniu.

Valandą pameditavęs, įsitikinau, kad mano teorija naudos neduoda. Prisipyliau dar vieną stiklinaitę. Ar nevertėtų anksčiau atsigulti, nes kitaip dar iššoksiu pro langą ir užsimušiu. Nuo tokių malonių svarstymų mane atitraukė durų skambutis. Akimirką apmiriau nuo sąmonę užtemdžiusio vaizdinio: dvi dienas švinkęs, už durų stovi Frederiko Randolfo III lavonas ir reikalauja teisingumo. Bet sveikas protas nugalėjo. Galvoje ėmė suktis mintis: o gal tai kordebaleto artistas Folis-Beržaras, Paryžiuje gyvenančio dėdės dovanėlė, atsiųsta viengungių šventės proga? Kai atsiminiau Prancūzijoje neturįs giminių, jau buvo po laiko - aš atidariau duris.

- Tai jūs, jūs dėl visko kaltas! - šaukė užkimęs balsas. Paskui aštrus rankinės užtrauktuko kamputis taukštelėjo man per nosį, ir šviesiaplaukis vulkanas įsiveržė į butą.

Aš ją pavijau tik svetainės vidury. Įkaitusi lava sruvo jos skruostais, mėlynos akys svaidė žaibus, tiksliau sakant - šitą vėliau supratau - žaibavo tik viena akis. Kita buvo pusiau primerkta, užtinusi, melsvo ratilo apsupta.

- Kad jūs sudegtumėt! - ji pakėlė savo rankinuką, aiškiai ketindama dar kartą mane pašventinti. Spėjau nutverti už rankų ir švelniai suktelti. Smogiamasis ginklas iškrito ant grindų. - Bjaurus gyvuly!

Smailia batuko nosimi ji spyrė man į kelį - lyg žaibas trenkė.

- Ei! Ramiau! - paskubom atsitraukiau. - Kokie čia dar cirkai?

- Niekšas! Gyvatė! Jūs sugadinote mano gyvenimą!

Ji užspringdama ėmė žiobčioti. Šią trumpą akimirką aš galėjau ja pasigėrėti. Vilkėjo gražų žalios spalvos medvilninį berankovį paltą, platų sijoną puošė smulkūs balti kuteliai. Siuvėjas, matyt, savo kūrinį skyrė kokiai spirgei ir jau niekaip neįsivaizdavo, kad jį vilkės storulė Nina.

Žiojausi pasakyti komplimentą, bet Nina jau spėjo atsigauti ir puolė mane su nauja jėga.

- Prakeiktas melagis! - siautėjo ji. - Bjaurybė! Aš jums parodysiu, kaip brautis į mylinčių žmonių tarpą ir luošinti jų gyvenimą!

Ji apsižvalgė. Ant žemo staliuko prie sofos išvydusi afrikietišką statulėlę, sveikoji akis užsidegė.

- Aš užmušiu jus! - šaukė ji, dramatiško pykčio draskoma. - Aš tuoj pat jus užmušiu, praskelsiu makaulę! Ir jūsų smegenų likučiais pašersiu Centrinio parko antis. - Jos sveikoji akis spinduliavo žmogžudiško įniršio liepsna. Nina puolė prie staliuko.

Statulėlė buvo iškalta iš juodo akmens. Aš pamaniau - gana vieno smūgio į galvą, ir ji įgyvendins savo nuostabiai sumanytąją programą. Nedelsiant reikėjo pastoti kelią, nors man patiko pažaisti. Puoliau paskui ją, bet pamiršau vieną detalę - kilimo kraštą. Žengęs du žingsnius, susipainiojau tame prakeiktame kilime ir išsitiesiau kiek ilgas, o griūdamas dar spėjau stuktelti galva į jos kelį. Man pasirodė, kad galvoje ėmė siausti milijonai baltų rutuliukų. Visa kita buvo kažkokia sunkiai apsakoma garsų ir vaizdų maišalynė - tokį pat neapibrėžtą įspūdį man paliko raketos paleidimas Kenedžio iškyšulyje, kai, gailiai ir šaižiai švilpdama, ji lėkė į stratosferą. Man kapstantis iš kilimo, nugriaudėjo baisus trenksmas. "Šovė ir nepataikė", - dingtelėjo. Šūvis nuaidėjo pačiam svetainės vidury. Atsargiai pakėliau galvą, norėdamas pamatyti kaip beatrodo mano kambarys.

O Nina, padariusi pavojingą piruetą, karojo ant sofos galva žemyn. Jos ilgos nuogos kojos man pasirodė tokios pat nuostabiai gražios, kaip ir aną kartą, o siaurutės žalios kelnaitės puikiai derinosi prie baltų nėrinukų, virpčiojančių apie šlaunis. Sutrikęs pašokau ir priėjau prie sofos. Pagaliau suvokęs, kas atsitiko, padėjau Ninai atgauti normalią pozą.

Sunku apsakyti jos veido išraišką. Nebent būtų galima palyginti su Napoleono po Vaterlo mūšio. Ji atmetė nuo kaktos plaukų sruogą ir, sveikąja akimi išvydusi padurkų papuošimus, įnirtingai ėmė juos tampyti, nesuvokdama ant jų sėdinti. Suknelė nepasidavė, ir ji metė šį užsiėmimą, o aš turėjau galimybę vėl ja pasigrožėti. Paskui Nina neskubėdama atgniaužė rankas ir papylė ant žemės baltuosius karoliukus. Nervingai sukikenusi, ji užsimerkė ir ėmė belsti kojomis. Aš nesukau galvos dėl apačioje gyvenančio kaimyno, bet buvo gaila parketo, kaštavusio didelius pinigus. Pakėlęs ją, užsimečiau ant peties ir nunešiau į vonią. Nina rėkė, bet aš, nekreipdamas nė mažiausio dėmesio, iki galo atsukau šalto vandens kraną ir pakišau ją po čiurkšle. Pamažu Nina nutilo ir

žiobčiojo nebeatgaudama kvapo. Vandenį užsukau po kokios minutės.

- Visi rankšluosčiai švarūs, - pavaizdavau uolų šeimininką. - Prašom jaustis kaip namie.

Uždaręs duris, grįžau į svetainę, paruošiau du didelius stiklus kokteilio, užsirūkiau ir laukiau. Po penkių minučių tarsi išgirdau melodingą nematomų gitarų skambesį negyvenamoje saloje. Atsigręžęs išvydau baltaodę indėnę su trumpute pareo. Ji siūbavo šokio ritmu ant mano pirkios slenksčio. Pareo - šiuo atveju mėlynas rankšluostis, - mazgu suveržtas, vos laikėsi po pažastimi. Ninos judesiai buvo lėti - šito reikalavo ir jos kūno sudėjimas, ir baimė pamesti lengvąjį drabužį. Su kiekvienu judesiu virpčiojant putlioms krūtims, rankšluostis slydo vis žemiau. Jai nuolat tekdavo paveržti mazgą, ir šis paprastas gestas kėlė nemaža problemų, nes pareo tesiekė tik šlaunis, o atsilaisvinęs mazgas galėjo būti stichinės nelaimės priežastimi. Tie sulėtinti judesiai buvo be galo patrauklūs, gal net patys patraukliausi, kokius tik kada mačiau. Nina neskubėdama, bet atkakliai ėjo prie sofos. Galų gale pasiekusi tikslą, atsargiai atsisėdo. Stipriai suglaudė kojas ir pažiūrėjo į mane.

- Tai likimas, - suburbėjo ji. - Lemtis nepanoro, kad jus užmuščiau. Kaip manote, ar būčiau užrūstinusi likimą, jeigu būčiau jus nudobusi?

- Likimą - nežinau, bet mane - žinoma! - Su kokteilio stiklais atsisėdau šalia jos.

- Imkite, išgerkite.

Ji vienu mauku pusę nugėrė, tarsi tai būtų sirupėlis, o ne stiprus skočas, kuriame dar net ledas nespėjo ištirpti. Paskui pakėlė į mane svajingas akis.

- Galite džiaugtis, jums padedant, aš susigriebiau plaučių uždegimą, - papriekaištavo.

- Tai vis geriau už elektros kėdę, kurion jūs taip atkakliai veržėtės.

- Jūs sugadinote mano gyvenimą, - ji vėl ėmė priekaištauti. - Sugadinote sveikatą, sudraskėte suknelę! Eikite velniop! Aš neapkenčiu jūsų, Deni Boidai!

- Sutinku, kad sugadinau jums sveikatą, sudraskiau suknelę ir taip toliau, bet kažin kaip galėjau sugadinti gyvenimą?

- Aš bijau ir prisiminti vakarykštę dieną, - karčiai tarė ji. - Jūs niekšiškai, iš pasalų užpuolėte Peterį. O kas dėjosi, kai išėjote! Peteris nenorėjo tikėti, kad jus mačiau pirmą kartą. Jis manė - esate mano meilužis ir atėjote pas mane, turėdamas vienintelį tikslą - jį pažeminti. Mes pešėmės kaip katė su šunimi, kol jis užmigo ant sofos...

- Ant sofos, susirietęs į klaustuką? - džiūgavau aš.

- Rytą, kai atsikėliau, jis jau buvo išėjęs, - tęsė, nekreipdama dėmesio į mano reakciją. - Grįžo tik vakare apie septintą. Jo nuotaika buvo pasitaisiusi ir viskas vėl turėjo kuo geriausiai klotis... Kaip tyčia tuo metu jūs paskambinote ir liepėte jam pasakyti kažkokią nesąmonę be pradžios ir be galo!

- O kas buvo po to?

- Jis kone pasiuto! Lyg būčiau pasakiusi, kad jis vaidina kaip batsiuvys. Peteris įniršęs puolė mane. Šaukė kiek išneša: visos blondinės - gyvatės. Kad aš ne tik turinti meilužį, bet ir dalyvaujanti sąmoksle prieš jį. Apvertė aukštyn kojom visą butą, o kai sudaužė gražiausią vazą, mane ištiko nervų priepuolis. Tada, - Ninai užtraukė kvapą, - jis tvojo man! Pargriuvau, o kol atsigavau, jis spėjo lagaminan susidėti savo daiktus ir jau buvo beišeinąs. Pasakiau - tegu niekada nebegrįžta, o jis atsakė - nesirūpink, mano kojos daugiau niekad čia nebus. Ir pridūrė, kad aš galinti pasakyti savo meilužiui jo vardu, jog jis kreipsis į įtakingus draugus ir jeigu jūs nepaliksite manęs ramybėje, tai verksite krokodilo ašaromis! Ir išlėkė lyg kulka. Supratau jau niekada jo nebepamatysianti. Ir vis per jus! Jūs sugriovėte mano gyvenimą, tai nutariau tuo pačiu atsimokėti - sugriauti jūsų gyvenimą! Štai kodėl atėjau... ketinau užmušti... Aš maniau... O, dabar ir vėl viskas susijaukė...

Ji virptelėjo. Aš skubiai vėl pripyliau stiklinę.

- Ačiū. - Ji užsivertė ir pusę nugėrė. - Matote, aš visai nebenoriu gyventi, - murmėjo. - Negana, kad Peteris mane paliko visiems laikams, dar veidą subjaurojo. Sakykite, ar kada regėjote gražią blondinę stikline akimi?

- Tai tik mėlynė. Porą dienų teks panešioti juodus akinius, - stengiausi nuraminti.

Ji lėtai palingavo galva.

- Et! Mano gyvenimas baigtas. Kas aš be Peterio?

- Jūs žavi aktorė, blondinė, vėl galinti sutvarkyti savo butą Grinvič Viledžo gatvėje ir išsiversti be jokio sumauto artistėlio, nuolat jus įžeidinėjančio, sudaužusio brangiausią vazą...

- ...reikalavusio valgyti pačiu neįtikėčiausiu laiku, - pridūrė ji. - Dabar aš pati savo likimo šeimininkė. Man nebereikės draskyti akių skalbėjoms - jos niekada neišskalbia marškinių pagal Peterio skonį. Nebereikės... - staiga ji nutilo ir, akis išvertusi, žiūrėjo į mane. - Deni Boidai! - išgąstingai sušuko. - Aš laisva moteris!

- Teisingai, - pritariau.

- Jau nebeprivalau užsidariusi sėdėti, laukti jo ir spėlioti, kokios nuotaikos ateis! Panorėjusi be jokios baimės galėsiu gultis su veido kauke. Tai nuostabu! - Ji ištuštino stiklinę ir įbruko man. - Išgerkime, atšvęskime!

- Gerai sakote, - paklusniai tariau. - Kol kas sėdėkite įsikibusi sofos ir nesistokite. Aš nenoriu, kad prasiskeltumėte kiaušą...

- Alkoholis... manęs nė kiek neveikia... nė kiek! - įtikinėjo Nina. - Galiu išgerti kad ir dešimt stiklų, ir nieko nejausiu!

Aš tik vos vos šliukštelėjau ant ledo viskio, pripyliau stiklinę vandens ir padaviau. Nina gurkštelėjo, susiraukė ir pervėrė mane smerkiančiu žvilgsniu. - Ką sugalvojote, Deni Boidai? - piktai paklausė. Kokteilis triskart stipresnis už aną.

- Atleiskite, bet sakėte, kad mes turį atšvęsti...

- Teisybė, - šypsodamasi sušuko ji. - Išgerkime už laisvę!

Ji kilstelėjo stiklinę. Rezultatu galėjau tuoj pat pasidžiaugti: ledinis skystis šliukštelėjo per kraštus ir tekėjo grioveliu tarp jos krūtų. Bematant prasidėjo grandininė reakcija: iš pradžių tik cyptelėjo, bet tuoj šis garsas transformavosi į nenumaldomą kudakavimą, paskui ji ėmė rangytis ir, žinoma, mazgas po dešiniąja ranka atsirišo. Improvizuotasis pareo netikėtai atgavo savo pirmykštę funkciją... ir Nina liko nuoga iki pusiaujo.

- Už laisvę! - linksmai pakartojo ji.

Net nepastebėjusi, kad, skelbiant šį tostą, krūtys spurdėjo lyg gyvos, Nina godžiai prispaudė stiklinę prie lūpų.

Aš žiūrėjau į švelnų krūtų bangavimą ir karingai virpčiojančius koralinius speniukus. Gero išsilavinimo likučiai vertė mane ką nors pasakyti, tikriausiai aš turėjau taktiškai atkreipti jos dėmesį į tai, kas atsitiko, bet gerklę tarsi paraližavo, ir aš negalėjau išspausti nė vieno aiškaus žodžio, tik niekingai kiurksojau. Tuo metu Nina lyg ir susigriebė, kad kažkas ne taip. Liovėsi čiulpusi kokteilį ir, nuleidusi akis, atsigręžė į mane. Jai užėmė amą. Po valandėlės, mandagiai šypsodamasi, paklausė:

- Gal jūs įsivaizduojate, kad pirmą laisvą naktį aš noriu atšvęsti su jumis, a? - ji mirktelėjo sveikąja akimi. - Manote, pulsiu į jūsų glėbį vien todėl, kad mano suknelė ir visi kiti rūbai šlapi, ar ne? Manote, man neužteks drąsos išpulti nuogai į Centrinį parką ir susistabdyti taksi, a? Manote, aš neturiu išeities ir esu priversta praleisti naktį čia, su jumis? Kertu lažybų, jūs manote, kad aš tik to ir laukiu!

- Aš... kha! - Ėmiau kosėti. - Ne, aš... e...

Ji atsargiai padėjo tuščią stiklinę ant žemojo stalelio prie sofos, atsuko man nugarą, ištiesė kojas ant pagalvės, o galvą padėjo ant mano kelių. Abi akys - plačiai atmerktoji mėlyna ir juodoji po ištinusio antakiu - įsispitrėjo į mane. Paskui ji paėmė mano rankas ir stipriai prispaudė prie savo krūtinės.

- Aš prisipažįstu jums, Deni Boidai, - sušnibždėjo taip tyliai, kad vos girdėjau. - Jūs absoliučiai teisus!

- Iš tikrųjų? - paklausiau gražiu kastrato balsu.

- Dabar aš laisva moteris, - užsisvajojusi kalbėjo ji. - Turiu laisvę rinktis. Pirmai nakčiai aš pasirenku jus... bet galbūt ne kitoms naktims. Aš turiu laisvę rinktis ir... o-lia-lia! Kodėl šituo nepasinaudoti? Sakykite, argi tai nenuostabu?

- Ir dar kaip! Bent jau šį vakarą, - sutikau aš.

Nina iškėlė rankas, apkabino mano kaklą ir prisitraukė prie savęs. Jos putli apatinė lūpa sėkmingai pakeitė visus pasaulyje egzistuojančius magnetus. Aš nebūčiau prieštaravęs net iki savo gyvenimo galo likti prirakintam prie jos lūpų, bet staiga Nin ėmė kandžiotis. Aš atšlijau ir sublioviau iš skausmo.

- Atleisk, Deni, - padrikai kalbėjo ji. - Matyt, nežinojai, kad gauruotas rankšluostis kutena! Guliu ant jo kaip ant grotų!

Ji nuleido nuo sofos kojas ir atsistojo. Rankšluostis nukrito ant grindų, ir mano gerklę vėl paraližavo.

- Eime į miegamąjį, Deni, - Nina nešvankiai pasikasė užpakalio apskritimą. - Atmink mano žodžius - niekad nepirk medvilninių apatinių baltinių!

- Tikslą mes pasieksime tik perėję plačiausią kambarį, - tariau. - Nenoriu, kad pavargtum.

Nutaisęs ryžtingą regbio žaidėjo miną, pašokau nuo sofos ir rankomis apkabinau savo lemtingojo prizo keliukus. Švelniai ją paguldžiau ant peties ir nužingsniavau.

- Deni Boidai! - šaukė ji visu balsu. - Jeigu vėl mane kiši po šaltu vandeniu, aš tave užmušiu!

- Šį kartą bus kur kas maloniau, - nuraminau, pasukdamas į miegamąjį.

- Tai gerai, - pasilenkusi prie pat ausies, dusdama šnibždėjo ji. - Mane vis dar kutena. Būk geras, pakasyk!

- Šį darbelį mes atliksime, laikydamiesi "Namų ruošos taisyklių,

derinant malonumą su naudingumu".

- Puiku, - murkė ji, - nors kalbi ne apie tai, ką aš turėjau galvoje, prašydama tavęs šitos paslaugos. Bet gal bus dar įdomiau!

- Įdomumas tik prasideda, - pasakiau, atsainiai mesteldamas ją į lovą.

Ji išsitiesė, atsivertė ant nugaros ir gosliai pažvelgė į mane.

- O-lia-lia, - tarė virpančiu balsu. - Pirmą kartą gyvenime mylėsiuos su poetu.

5 skyrius

Stebėjau Niną, tepančią jau nežinia kelintą riekę, ir nebegalėjau susilaikyti nešūktelėjęs:

- Dar niekad nebuvau sutikęs žmogaus, iš ryto taip daug valgančio! Kada valgei paskutinį kartą? Praėjusią žiemą?

- Tai vis per tą nakties gimnastiką, - atsakė, kruopščiai kramtydama. - Ko stebėtis, meilė man sukelia apetitą... Aš visuomet šitą sakiau!

- Esi graži, žavinga, jaudinanti, - burbėjau, - bet šįryt kalbi labai proziškai. Keiskime temą.

- Gerai, - guviai pritarė ji. - Apie ką nori pasikalbėti?

- Apie Peterį Pelį.

Ji kone pasiuto.

- Niekada neištark jo vardo man girdint!

Kupinas geriausių norų, tariau:

- Tai pradėkime nuo kito galo. Ar seniai pažįsti Šarlį Vanosą?

Suraukusi kaktą, Nina stengėsi prisiminti.

- Beveik metai. Mes suruošėme šiokį tokį pobūvėlį, ir vienas vaikinas jį atsivedė.

- Vienas vaikinas?..

- Taip... Yra čia tokia bičiulių kompanija. Daugiausia plevėsos. Aš juos pažįstu iš miuzikholo laikų. O, kaip seniai ten šokau! - skubiai pridūrė. - Dabar jau esu tikra aktorė.

- Be abejo, - dėl viso pikto mandagiai pagyriau.

- Šarlio aš nelaikiau plevėsa... na, ne visai tikru plevėsa, bet vis dėlto labai nustebau, sužinojusi, kad jis vedęs. Paskui Vanosa pakvietė mus į vakarėlį, ir toji merguželė, Karena, begėdiškai ėmė meilintis Peteriui, ir dar mano panosėje! Tas vargšas idiotas Šarlis sėdėjo kampe, nutaisęs kvailą miną, ir ramiai sau lenkė stiklą po stiklo. Atsimenu, Peteris ištisas dvi dienas nepravėrė burnos! Na... - ji patenkinta gūžtelėjo pečiais, - dabar viskas baigta!

- Kaip manai, ar Peteris miegojo su ja?

- Neabejoju! - viauktelėjo Nina. - Bet vėl grįžo pas mane... kaip visuomet.

- Gal žinai, ar jis miegojo ir su tokia Džeine Randolf?

Ji liūdnai pažvelgė į mane.

- Kuo mane laikai? Gal manai, kad aš visuomet jį kamantinėdavau po kelių dienų pazyliavimo ir užsirašydavau į knygutę?

- Nežinau. Manau, galbūt...

- Ne! - Nina vėl piktai žvilgtelėjo. - Randolf! Kas tai per paukštytė?

Aš bandžiau paaiškinti:

- Tai moteris, kurią labai gerai pažįsta ir Šarlis, ir Karena Vanosa. Paprasčiausiai paklausiau, gal atsitiktinai...

- O kodėl jų pačių nepaklausi? - suvapėjo ji. - Neabejoju, jeigu tik ją pažįsta, tai mielai papasakotų.

- Aš jų nerandu... nei vieno, nei kito. Kiek kartų jau skambinau - vis atsiliepia ta asilė kambarinė ir man sako...

- ...jie išvažiavę ir tikriausiai grįš tik po mėnesio. Arba kažką panašaus? - Nina pergalingai nusišypsojo. - Kai mes pas juos pietavome, Karena prasitarė, kad tuos kambarinės žodžius jie įrašę į juostelę ir kartais, nenorėdami, kad juos trukdytų, jie paprasčiausiai prie telefono prijungią magnetofoną. O, aš maniau, kad privatūs detektyvai yra gudresni!

- Vadinasi, visą šį laiką jie...

Suskambo telefonas. Nuėjau į svetainę ir pakėliau ragelį.

- Misteris Boidas? - Balsas buvo mandagus, truputį gailus. - Čia Šarlis Vanosa. Tikiuosi, mane prisimenate?

- To tik trūko, kad pamirščiau! - išspaudžiau pro sukąstus dantis. - Jūsų ieškodamas, aš praradau daug laiko, Šarli. Jus rasti man jau tapo fiks idėja.

- Iš tikrųjų? Kaip malonu girdėti, misteri Boidai! - Jis, regis, kalbėjo labai nuoširdžiai. - Ar nesutiktumėte man padaryti paslaugą? Žinau, esate labai užimtas, bet ar negalėtumėte užsukti pas mane?

- Aš būsiu pas jus po pusvalandžio, tik pasistenkite bent trumpam atplėšti kambarinę nuo telefono, nes nebus kam atidaryti durų.

- Jūs kalbate apie Bertą? - išgirdau mandagų krizenimą. - Jos jau nebėra, misteri Boidai. Buvau priverstas ją atleisti, misteri Boidai... Kaip tik jūsų vizito dieną! Ji išlakė geriausio hereso butelį! Aš nepriekaištaudavau už išgėrimus, bet, matote, jai nebeužteko paprasto raudono vyno! Po pusvalandžio, puiku, misteri Boidai! Esu be galo dėkingas!..

Jis padėjo ragelį. Aš nuėjau pas Niną į virtuvę - ji kaip sykis ruošė sau naują užkandį. Švelnioji būtybė, regis, pasišovė nesustodama valgyti visą dieną.

- Turiu eiti, - tariau. - Pasistengsiu šiek tiek atstatyti privataus seklio reputaciją. Jeigu taip mėgsti kimšti į pilvą, tai žinok: mano kredito sąskaita - užkandinėje už gatvės kampo.

- Nebūk šiurkštus! - ji buvo prisigrūdusi pilną burną ir aš vargiai supratau, ką tarškia. - Tu dėl visko kaltas! Esi toks stiprus! Sakyk... - ji nurijo kąsnį, ir jos kalba pasidarė aiškesnė, - gal jau Nort-Boido meilės pabaiga? Gal nori sprukti, šitaip mane paguodęs, o iš tikrųjų - palikti alkaną? O gal mes dar pasimatysime? Sakysim, čia, jeigu aš palaukčiau, kol grįši?

- Labai džiaugčiausi, jei parėjęs tave rasčiau, - atsakiau.

Nina pažiūrėjo į savo drabužius ir sunkiai atsiduso.

- Turiu pareiti namo ir persirengti. Matai, iš šios suknelės teliko tik skutai.

- Ji man patinka. Velnioniškai smagi... Visur persišviečia!

- Jeigu nori pasakyti, kad aš pastorėjau, tai už tokius žodžius šliukštelėsiu tau į veidą kavos likutį!

- Ir visam gyvenimui padarysi mane invalidu! - atsidusau. - Iki pasimatymo, mano mieloji... ir dosnioji draugužė!

Ji čiupo kavinuką, bet aš spėjau išdumti pro duris.

Po dvidešimties minučių stabtelėjau prie beveik jau pažįstamo namo Šešiasdešimt septintojoje gatvėje. Bertą pakeitė liokajus, pamaniau, kai duris atidarė vaikinas. Tačiau jis nevilkėjo dryžuotos liemenės, korporacijos firminio drabužio. Šiek tiek aukštesnis negu vidutinio ūgio, aštrius kaulus išryškino blyškiai žydro šilko tviskantis itališkas kostiumas. Kaklaraiščio smeigtukas su perlu. Nėriniuotuose marškinių rankogaliuose, išlindusiuose per gerus du colius, žybčiojo solidaus svorio, bet gana absurdiški dramblio kaulo segtukai su safyrais.

- Kas? - paklausė jis aukštu slopiu balsu. Ilgos užlinkusios blakstienos tingiai lapsėjo, drėgnos rudos akys žvilgėjo kaip išgąsdinto danieliaus.

- Ar jūs kartais ne Ninos Nort draugas? - suburbėjau.

- O! - išgirdau džiugų krizenimą. Manikiūruoti pirštai neramiai sukrutėjo. - Žavingoji Nina!

- Velnioniškai gundanti! Ar pastebėjote?

Taisyklingus jo veido bruožus sudarkė grimasa.

- Jeigu kalbėsime apskritai, grynai materialia prasme, tai aš sutinku.

Bet jos krūtys tokios didelės, kad man tiesiog šlykštu, nors ji, vargšelė, dėl to nekalta. Juk ne jos kaltė, kad ji moteris, ar ne?

- Aš esu Boidas, - pertraukiau jo postringavimus. - Vanosa manęs laukia.

- Taip, žinoma, - maivėsi jis. - Šarlis jūsų laukia svetainėje. Prašom užeiti, misteri Boidai. Beje, aš esu Rodnis Martinas. - Jis ištiesė minkštą ranką, kuri kibte prikibo prie mano pirštų lyg tižlus želatinos gabalas. - Užeikite.

Jis nužingsniavo pirmas - ant pirštų galų, ištvirkėliška, šokuojančia eisena.

Šarlis Vanosa su stikline rankoje kėpsojo dideliame krėsle. Dar vienas tipas stovėjo atsišliejęs į palangę - tikras raumenų kalnas, aptemptas elegantišku kostiumu. Kokių keturiasdešimties metų. Akys pilkos, tokios pat spalvos trumpai kirpti plaukai. Sprendžiant iš veido išraiškos, protingas, atsargus ir, be abejo, pavojingas. Rodnis Martinas priklausė į akis krentančių žmonių kategorijai, šis tipas buvo visai kitoks.

Šarlis Vanosa pasisveikindamas sunkiai kilstelėjo ranką.

- Labai malonu, kad taip mikliai atėjote, misteri Boidai! - Jis parodė tipą prie lango: - Pristatau jums Doną Lečerą, vieną geriausių savo draugų! Su Rodniu jau susipažinote.

- Sveiki! - rūsčiai metė Lečeras ir vos vos linktelėjo.

- Manau, bus geriau, jei be ceremonijų vienas kitą vadinsime vardais, - Šarlis atmetė galvą, tarsi šitaip pabrėždamas tariamų žodžių svarbą. - Norėčiau, kad mūsų pokalbis būtų draugiškas ir atviras. Ar sutinkate, Deni!

- Sutinku.

- Puiku. - Jis nusišypsojo, tarsi reikšdamas man begalinį dėkingumą. - Aš jaučiu - mes tapsime draugais, kai tik išsiaiškinsime tą kvailą nesusipratimą.

- Nesusipratimą?

- Esu įsitikinęs, viskas paaiškės per keletą minučių, Deni, - švytėdamas tarė jis. - Viskas atsitiko tik dėl to, kad aš neperpratau jūsų profesinio kodekso.

- Kokio kodekso? - burbtelėjau.

- Na... - Jis maldaujančiai pažvelgė į šimpanzę išsišovusiais kaulais. - Paaiškink, Rodni.

Mažoji beždžionė nuolankiai suspiegė:

- Tu baisus žmogus, Šarli. - Jis prunkštelėjo. - Ką apie mane pamanys Denis, jeigu įsikišiu į jūsų reikalus? Ak! Bet... jeigu šito nori... -

Ilgos lenktos blakstienos provokuojančiai suvirpo. - Apskritai, viską galima reziumuoti vienu klausimu: Šarlis nori žinoti, kodėl jūs visą laiką keičiate klientus?

- Šarlis pasamdė mane, kad suieškočiau jo žmoną ir ją įkalbėčiau grįžti į šeimos židinį, - ramiai tariau. - Praėjus kelioms valandoms, jis manęs atsisakė, nes paskambino jo žmona ir pasisakė grįžtanti. Šarlio čekis liko neapmokėtas, taigi jis liovėsi buvęs mano klientas nuo tos minutės, kai tik paprašė baigti paieškas. Aš jam absoliučiai neskolingas.

- Ak, Dieve mano! - Martinas gailiai žvilgtelėjo į Vanosą. - Matai, Šarli, tu privertei mane įžeisti Denį!

- Nenoriu tavęs kritikuoti, - atsiduso Šarlis ir neramiai žvilgtelėjo į savo mažąjį bičiulį. - Bet aš manau, kad tu neteisingai keli klausimą. Aš noriu sužinoti, ar jis, nepažeisdamas savo profesijos įstatymo, turėjo teisę apsiimti tarnauti mano žmonai tą dieną, kai dar dirbo man?

- O kur tą dieną aš sutikau jūsų žmoną, Šarli? Filadelfijoje?

- Koks jūs piktas, Deni! - Šarlis tariamai įsižeidė. - Jūs puikiai žinote - ne čia esmė. Visa ši istorija buvo sugalvota, siekiant išvengti nemalonumų su Peteriu Peliu ir ta idiote Nina! Karena man paskambino iš Niuporto tuoj pat, kai tik jūs išvykote, ir papasakojo, kas atsitikę. Tai girdėti man buvo labai nemalonu. Manau, kad jūs vis dėlto pažeidėte profesinį kodeksą, Deni. Taigi... aš... taip! Aš reikalauju - pasiaiškinkite!

- Pirmiausia papasakokite man, kur dingo lavonas, Šarli, - maloniai pasiūliau. - Tai labiausiai jaudinantis šios istorijos epizodas.

- Lavonas? - Jis kone pašoko. - Koks lavonas?

- Lavonas dingo iš Niuporto vilos, kuri nepriklauso Karenai, - tariau, pabrėždamas kiekvieną žodį. - Beje, apie dingimą... Kur dabar jūsų mieloji antroji pusė?

Jis nenatūraliai gūžtelėjo pečiais.

- Dievas težino! Bet nenuklyskite į lankas, Deni. Papasakokite apie lavoną.

- Aš mačiau - jis tysojo ant kilimo svečių kambaryje. Vakar vėl apžiūrėjau vilą - lavonas išgaravęs. Manau, jūs ir Karena žinote, kur jis dingo... Norėjau tuoj pat pasikalbėti su jumis, bet pastaruoju metu niekaip negalėjau rasti.

- Todėl jūs ir parsisamdėte naujajai klientei, Deni? - jis priekaištaudamas palingavo galva. - Matyt, jums velnioniškai reikia pinigų... Tai vienintelis paaiškinimas. Taigi, kiek jūs norite?

- Kad pamirščiau lavoną, kurį radau antradienį ir kuris dingo trečiadienį?

- Ten nebuvo jokio lavono, - pavargusiu balsu įtikinėjo jis. - Ten buvo gyvas žmogus, kuris, jus išvydęs, pabėgo, bet bėgo nepakankamai greitai. O Karena, norėdama jumis atsikratyti, bematant sukūrė paiką istoriją ir įtikino, kad jūs matėte nužudytą Peterį Pelį. Bet tą patį vakarą įsitikinote, kad jis gyvas ir sveikas, ar ne? - Šarlis pakėlė ranką, tarsi perspėdamas, kad tylėčiau, nors aš neturėjau jokio noro ką nors sakyti. - Kadangi jūs pastaruoju metu visur kaišiojote savo nosį, neabejoju, kad sužinojote tikrąjį vardą žmogaus, buvusio Niuporte pas Kareną. Atvirai sakau - jeigu jo vardą pagarsinsite, patirsite didelių nemalonumų. - Išgirdau gilų atodūsį. - Dėl kažkokių priežasčių nepateikėte apmokėjimui mano čekio. Turbūt supratote, kad tylėjimas, jeigu tai net nevadinsime paslauga, kaštuoja kur kas daugiau nei tūkstantis dolerių. Aš irgi supratingas. Ar ne, Rodni? Kiek jūs norite, kad pamirštumėte visą šią istoriją? Aš turiu galvoje tai, kad pasiunčiau jus ieškoti savo žmonos ir kad jos beieškodamas, užtikote Kareną su tuo žmogumi?

- Aiškiai matau - jūs manote, kad aš šantažistas!

- Argi tai svarbu, Deni? - žiovaudamas tarė jis. - Svarbiausia kaip nors sutvarkyti šitą nemalonų reikalą. Taigi, kiek?

- Jūs vis užsimenate apie moralę, Šarli, - priminiau aš. - Tad neįsižeiskite, jeigu ir aš remsiuosi morale. Negaliu imti nei jūsų, nei jūsų žmonos pinigų, nes naujoji klientė paprašė manęs surasti jos vyrą. Ir aš surasiu. Aš būtinai turiu rasti lavoną, kuris buvo jums gerai pažįstamame name Niuporte praėjusį antradienį, kai ten gyveno jūsų žmona.

- Renkate klientus kaip rudens lapus, Deni, - ramiai konstatavo Šarlis. - Kodėl negalite mesti ir šios paskutinės klientės? Pasakykite savo kainą. Aš tuoj pat išrašysiu čekį ir jums tereikės tik nueiti keletą šimtų jardų ir paimti pinigus. Jokių pastangų, jokių nervinių sukrėtimų. Nė trupinėlio nepakis jūsų fizinė būklė. Nė trupučiuko!

- Šarli! - draugiškai nusišypsojau aš. - Kalbėkime atvirai. Jūs man nepatinkate. Man šlykštūs žmonės, kurie stengiasi mane mulkinti. Jūs apgavote mane, pasamdydamas surasti žmoną, o kai ją radau, ji apgavo mane. Jūs abudu gana mikliai sugebėjote paversti mane detektyvu mėgėju, o išsilaiko tik šio amato profesionalai. Todėl sakau: jūs neturite tiek pinigų, kad mane nupirktumėte.

- Penki tūkstančiai, Deni? Gal tai atstos balzamą jūsų sąžinės žaizdoms? Penki tūkstančiai dolerių už dykinėjimą. Nejaugi spjausite į tokią sumą?

- Aš kitaip pelnysiu šią sumą, nors laukia nemalonus darbelis.

Jo akys apsiblausė.

- Ar tai paskutinis jūsų žodis, Deni? Ar šis sprendimas - galutinis?

- Neabejokite!

- Kaip jūs apsunkinote mano gyvenimą, sakyčiau, jį tiesiog sumaitojote. Juk man šlykščiausia - fizinė prievarta!

- Ar ketinate mane prilupti, Šarli? - šyptelėjau. - Vargu ar sugebėsite...

Ir tuoj nutilau. Kažkas įsibedė į mano šonkaulius. Pasukau galvą ir išvydau Lečerą, stovintį šalia su automatiniu revolveriu rankoje.

- Užsičiaupk, beibi, - ramiai tarė trečiasis niekšas. - Tuoj Šarlis nulems tavo likimą.

Vanosa gurkštelėjo iš stiklinės. Gilios raukšlės išvagojo jo kaktą. Kai jis pakėlė galvą, veidas buvo be galo patetiškas.

- Kaip apmaudu! - dustelėjo labai sielvartaudamas. - Stengiesi būti žmonėms malonus... Už nieką siūlai solidžią sumą... O jie?

- Jie kanda į maitinančią ranką, - paniekos kupinu balsu įsiterpė Rodnis Martinas. - O dabar, kad ir kas atsitiktų, tegu Boidas pats save kaltina!

Liūdesys apgaubė Vanosos akis.

- Man be galo šlykšti fizinė prievarta! - vis kartojo jis. - Uždarykite jį rūsyje, Donai. Tegu ramiai apsvarsto situaciją.

- Girdėjai, ką pasakė Šarlis? - kad geriau suprasčiau, Lečeras spustelėjo revolverį tarp šonkaulių. - Pirmyn, Boidai!

- Žinoma, - tariau nervingai, - jeigu įrėmėte tą patranką, turiu daryti, ką liepiate.

Jis nusižvengė:

- Būk geras berniukas ir klausyk - ir tau nepadarys nieko blogo.

Mes perėjome holą, virtuvę. Durys į rūsį buvo atdaros. Žengiau ant viršutinio laiptelio ir sustojau.

- Pirmyn! - įsakė Lečeras.

- Tamsu. Ar ten nėra šviesos?

- Nežinau, - niūriai atšovė jis. - Bet dėl tokio apgailėtino tipo kaip tu, deginti elektrą nėra reikalo.

- Klausykite! - atsigręžiau baisiausiai persigandęs. - Aš sergu klaustrofobija. Pabuvęs tamsoje penketą minučių, aš išprotėsiu. Maldauju, uždekite šviesą!

Jis vypsodamas nužvelgė mane, ir jo akys tapo ledinės.

- Gal Šarlis įsakys toje skylėje tave palaikyti kokias tris dienas, Boidai. Ką tada pakukuosi? Ir tamsoje!

Aš suvaitojau.

- Prašau jūsų! Puikiai žinau - aš pakvaišiu tame rūsyje!

- Anksčiau šitaip neatsitikdavo, a? - jis vaipėsi lyg sadistas. - Nesijaudink, Boidai. Galėsi rėkti visa gerkle kiek tik norėsi. Sienos garsų nepraleidžia!

- Maldauju jūsų! - dar gailiau suvaitojau. - Nežinote, kokia baisi ši liga. Maldauju!

Ir puoliau prieš jį ant kelių.

- Gerai, gerai, melskis, - juokėsi jis. - Tik žinok - tai tuščias darbas, nors man patinka girdėti tavo viaukčiojimą!

- Nevarykite manęs į tą prakeitą rūsį! - karštai sušukau aš ir, abiem rankom apkabinęs jo kelius, spaudžiau iš visų jėgų.

- Dieve, --subaubė jis. - Paleisk mane, Boidai, arba aš...

Staiga trūktelėjęs, kilstelėjau jį į viršų. Visa ta baisioji masė perlėkė per mane ir nugarmėjo į rūsį, nugarkauliu skaičiuodama laiptelius. Bato nosimi Lečeras smarkiai nubruožė smilkinį, bet šito neėmiau galvon, nes mačiau, - krisdamas jis prisitrenkė kaip reikiant. Net nepasidomėjau, ar gyvas, ar tik susižeidęs. Vienu šuoliu įlėkiau į virtuvę, užtrenkiau duris, du kartus pasukau raktą ir užšoviau skląsčius.

Perėjęs holą, įėjau į svetainę. Šarlis tebesėdėjo krėsle. Martinas stovėjo prie jo. Iš jo veido galėjai spėti - jis karštligiškai laukė Šarlį paskelbiant pasaulio likimo paslaptį. Mažąjį niekšą nutvėriau už gerklės bei klyno ir mestelėjau Šarliui ant kelių. Abudu sustaugė, o Rodnis taip persigando, kad nedelsdamas nusirito nuo draugiškai ištiestų Šarlio kelių ir šleptelėjo ant grindų. Abudu žiūrėjo į mane tarsi į vaiduoklį.

- O kur Donas? Ką jam padarėte? - subliovė Martinas.

- Aš priverčiau jį užkelti kojas už sprando, o kai jis maloniai įvykdė, kas liepta, dvilinką įgrūdau rūsin atvėsti, - mielai paaiškinau. - Ten jam gera, bet perspėju: jeigu jį ištrauksite, tai turėsite progos patys patirti, ką patyrė jis.

- Aš...

Švelnusis banditas sunkiai atsiduso ir užsičiaupė. Jis taip prigludo prie grindų, tarsi būtų panoręs įsirausti į žemę kaip kurmis.

- Šarli, - be galo meiliai nusišypsojęs, čiupau Vanosą už striukės atvartų ir trūktelėjau iš krėslo. - Kur jūsų žmona?

- Atstokite, Deni, - graudžiai meldė jis. - Juk žinote, kaip baisiai nepakeliu fizinės prievartos. Aš...

Atžagaria ranka tvojau per veidą - nelabai stipriai, bet jis suvaitojo.

- Nesiklausote, ką sakau, Šarli, - papriekaištavau. - Aš klausiau, kur Karena?

- Nežinau. - Aš užvežiau per antrą skruostą, ir jis susverdėjo. - Prisiekiu, nemeluoju. Jos nebemačiau dvi, o gal ir tris dienas.

- Norite pasakyti, kad ji grįžo tik vienai nakčiai ir tuoj vėl išvažiavo?

- Taip. Prisiekiu! Ji...

Kambarys sudrebėjo nuo požeminio smūgio. Supratau: rūsyje uždarytoji baidyklė išvengė mirties, kurios jam linkėjau lekiant laiptais. Juk jis turėjo revolverį, o ginklas jam teikė didelį pranašumą. Naujas smūgis sudrebino sienas. Tuoj tuoj Lečeras, geisdamas išsilaisvinti, ims šaudyti į spyną. Supratau - ilgiau gaišti pavojinga. Apgailestaudamas stumtelėjau Šarlį ir jis nugriuvo į krėslą.

- Iki pasimatymo, Šarli, - burbtelėjau. - Aš spjaunu į tavo čekį!

Lėkte perlėkiau holą ir kiek kojos nešė dūmiau į gatvę.

6 skyrius

Po pusvalandžio įpuoliau į savo biurą. Frana Džordan pasitiko mojuodama čekiu.

- Matau, turite naują klientę, - sušuko ji. - Garbės žodis, dama klastinga ir nekantri! Jau skambino tris kartus!

- Misis Randolf? - vylingai paklausiau.

- Iš kur žinau! - žalių akių gelmėje sužvilgo šerkšnas. - Ar kokia nepaguosta našlė, Deni? Ar pelytė, gyvenanti viltimi jus pamatyti?

- Ko gero, ji jau iš tikrųjų našlė, tik šito dar nežino. Įsitikinau, kad tas išgaravęs lavonas buvo visai realus. Ir nuojauta man sako: tas lavonas - jos vyras. Bet tik tada būsiu absoliučiai tikras, kai surasiu. Ar ji paliko savo telefono numerį?

- Kiekvieną kartą pasakydavo, - atsakė Frana. - Matote, ji dega iš geidulio ir nori, kad ją nuramintų įspūdingo profilio lovelasas.

- O ko čia stebėtis? - atsakiau be galo rimtai. - Sujunkite mane su ja. Tuoj kabinete pakelsiu ragelį.

- Jūsų norai - man įstatymas!

Aš įėjau į kabinetą ir atsisėdau prie stalo. Bemat suskambo telefonas.

- Misteris Boidas? - išgirdau griežtą Džeinės Randolf balsą. - Visą rytmetį bergždžiai bandau jums prisiskambinti.

- Buvau užimtas, - paaiškinau.

- Švaistėte manąjį tūkstantį?

- Bėgiojau jūsų sąskaita, - sugriežiau dantimis. - Dingo ne tik jūsų vyras, neatsišaukia ir Karena Vanosa.

- Ak, kokią painią teoremą jūs rengiatės įrodyti, misteri Boidai! - Jos balsas skambėjo sarkastiškai. - Vakar sakiau, kad jie drauge. Atsimenate? Jeigu turėtumėte gerą atmintį, šiandien nebūtų tekę tiek bėgioti. Bet palikime tai. Noriu su jumis pasikalbėti. Telefonu nė už ką! Tuoj pat atvažiuokite pas mane!

- Gerai! Kur jūs?

- Aš grįžau į Niuportą, - tarė ji vis taip pat nedraugiškai. - Tučtuojau atvažiuokite!

Ir padėjo ragelį. Išėjau pas Franą. Ji žvilgtelėjo į mane be galo abejingai.

- Išvažiuojate, misteri Boidai? Koks užimtas žmogus!

- O jūs - sensacijų ieškanti rudė! Kai būsiu laisvesnis, būtinai su jumis papietausiu ir dalyvausiu praktinės psichologijos seanse, kuris tęsis iki aušros.

- Kvietimas anuliuojamas! - koketuodama nusišypsojo ji. - Vos išgirdusi misis Randolf balsą, tuoj pakeičiau savo sprendimą. Užsiiminėkite su ja, tegul ji jums moka...

- Velnioniškai esu patenkintas, kad priminėte. Taip, pamiršau paklausti, o kokį honorarą ketinote jūs man duoti už tą seansą jūsų bute?

Ji apsižvalgė, neišmanydama, kokiu daiktu atsilyginti už įžeidimą, bet aš neverčiau ilgiau sukti galvos, paskubom parodydamas užkulnius.

Pasukęs į Long Ailendo pusę ir per pastarąsias tris dienas trečią kartą perbildėjęs Taiboro tiltu, pasijutau beveik kaip priemiesčio gyventojas, pasmerktas amžinai važinėti vienu ir tuo pačiu keliu. Artėjo lietus. Virš manęs pakibo rūstūs debesys. Jaučiausi didelio žaidimo "Kur lavonas?" pėstininku. Apgailėtinu pėstininku, kurį stumdo iš vienos lentos krašto į kitą, bet iš to jokios naudos: žaidėjai nežino, kaip likusiomis figūromis suregzti kombinaciją ir laimėti. Juk trūksta svarbiausių figūrų - Frederiko Randolfo III, Karenos Vanosos, nėra net Peterio Pelio. Matyt, Manheteno baidyklė ne tik laisvai vaikštinėja ir žudo žmones, bet ir suryja jų kūnus. Tačiau vargu, ar toji baidyklė - Šarlis. Žinoma, jis - monstras, bet ne tradicinis. Ne jam maudytis kraujuje.

Privažiavus prie Niuporto vilos, dangus siaubingai patamsėjo. Tokią dieną reikia tūnoti namie, prisiglaudus prie truputį patvirkusios moters. Gyvenimo drama yra ta, kad malonumus reikia užsipelnyti. Nuostabus privataus detektyvo regėjimas - jis apkabina Franą Džordan, rudaplaukę merginą žaliomis akimis, aistringai bandančią apšviesti jam protą, - staiga išnyko. Aš palipau priebučio laipteliais ir paskambinau.

Misis Randolf pravėrė duris ir, išvydusi mane, maloniai nusišypsojo. Tai buvo taip netikėta, kad išsižiojęs sustingau lyg stulpas.

- Užeikite, misteri Boidai. - Jos šypsena pasidarė dar mielesnė. - Kaip malonu, kad taip greitai atvykote!

- Iš tiesų? - kvailai paklausiau ir nusekiau paskui ją į svetainę.

- Prašau atleisti už mano kostiumą, - burbtelėjo ji. - Nepakenčiamai karšta. Tikriausiai artėja audra. Radijas pranešė - galimas daiktas, atslinks ciklonas... tas, kuris siautėjo Floridoje prieš dvi dienas.

Iš tiesų, jos apranga labai tiko tokiai kaitrai. Misis Randolf tiko ir į

viršų sušukuoti plaukai, nes ant sprando krutančios garbanos ją gerokai jaunino. Maudymosi liemenėlė prilaikė mažas, maloniai apvalias krūtis. Baltos sportinės, glaudžiai šlaunis aptempusios kelnaitės davė progos įvertinti lieknų kojų bronzinį įdegimą. Pilkos akys, kaip ir šypsena, spinduliavo šilumą. Aš net paklausiau savęs - kokia čia metamorfozė?

- Prašom sėstis, misteri Boidai. - Ji suulbėjo prie pat mano ausies, ginte gindama prie sofos. - Tikriausiai nusikankinote. Toks ilgas kelias ir dar per baisų karštį... Paruošiu ko nors išgerti. - Valandėlę ji mąstė. - Ką pasakytumėte, jei pasiūlyčiau "Kruvinąją Meri"?

- Sutinku, - burbtelėjau.

- Puiku! Tikriausiai nebuvote sustojęs papusryčiauti, ar ne? - Jos balse jutau uolumą - šitaip motina stengiasi pasimeilinti dukrai. - Mes truputį išgersime, o paskui, jeigu neprieštaraujate, paruošime kuklius pusryčius - ką nors iš avokados arba iš jūros gėrybių.

Aš rūkiau, nenuleisdamas nuo jos akių. Mane vos neištiko paralyžius, išvydus ištvirkėliškai siūbuojančias šlaunis, jai einant prie baro. Tai visai neatitiko įsivaizduotąsias tos visuomenės, kurioje ji sukosi, elgesio taisykles. Misis Randolf sumaišė degtinę su pomidorų sultimis, kokteilį išpilstė į stiklines ir atsisėdo prie manęs ant sofos.

- Ką gi, - ji pakėlė stiklinę, - išgerkime už oro permainas, misteri... Kaip manote, ar tie sąlygiškumai reikalingi, Deni? - ji nusišypsojo dar meiliau. - Prašau mane vadinti Džeine.

- Už oro permainas, Džeine. - Aš pakėliau savo stiklą ir išgėriau. - Tai kodėl staiga panorote su manimi pasimatyti?

- Apie tai paskui. - Ji sulaukė nosį. - Kol kas pamirškime reikalus, Deni. Aš jau jais soti iki kaklo. Pamirškite realųjį pasaulį. Kodėl mums neatidėjus rimtų reikalų vėlesniam laikui? Sakysim, po pusryčių?

Mes išgėrėme po kelis kokteilius, gardžiai papusryčiavome. Džeinė vėl netaupydama demonstravo savo žavesį, maloniai duodama suprasti, kad ji - pasaulietiška moteris ir negali manęs apgaudinėti, teikdama tuščių vilčių, kurioms nebūtų lemta išsipildyti - susiklosčius tam tikroms aplinkybėms, kaip, pavyzdžiui, dabar, ji gali būti pasiekiama. Aš nepuoliau į spąstus ir nesirengiau į juos pakliūti. Po pusryčių Džeinė man pasiūlė prigulti ant sofos ir pailsėti, bet aš atsisakiau. Jos siūloma meilė mirė lėtai ir skaudžiai. Kurį laiką Džeinė stebėdamasi žiūrėjo į mane. Jos akys nebeskleidė tiek šilumos, kaip pirma, o po kurio laiko ir visai užgeso.

- Gerai, Deni... - Džeinė, aiškiai nekantraudama, gūžtelėjo pečiais.

- Turbūt negalima amžinai egzistuoti nerealiame pasaulyje! Ką nauja sužinojote nuo vakar vakaro?

- Mažai ką. Vakar vakare kalbėjausi su Miurėjumi Anseliu. Jis susirūpinęs ir neišmano, kur galėjęs dingti jūsų vyras, bet įsitikinęs - pasislėpė ne dėl moters. Jis užtikrino mane, kad jūsų vyras nepratęs šitaip elgtis.

- Hm! Jūs nepažįstate Frederiko taip, kaip aš! Žinoma, negaliu teisti iš anksto... Deni, būkite atviras, - jos ranka stipriai spaudė manąją. - Jeigu manydama, kad Frederikas išdūmė su Karena, aš iš tikrųjų apsirinku, tai kokios gali būti kitos prielaidos?

Gūžtelėjau pečiais.

- Aš niekaip negaliu įsivaizduoti motyvų, dėl kurių tokią visuomeninę padėtį užimąs žmogus, kaip jūsų vyras, niekam nieko nesakęs galėtų išdumti į Pietų Afriką ar į kitą panašią vietą ir dingti be žinios. Vienintelė išvada - jis dingo ne savo noru.

- Norite pasakyti... - jos balsas suvirpo, - kad jį pagrobė?

- Jis dingo prieš gerą savaitę. Niekas nepasiūlė išpirkti. Labai jau keistas pagrobimas!

- Tai ką manote?

Man dingtelėjo - lygiai toks pat pokalbis, kaip vakar su Miurėjumi Anseliu! Sakytum, būtų kas įrašęs į juostelę ir dabar leidęs pasiklausyti. Be jokių iškraipymų, beveik žodis žodin.

- Mums telieka manyti, kad jis miręs.

- Miręs? - ji išsprogino akis. Tos akys buvo be jokios išraiškos. - Norite pasakyti - jį nužudė?

Juostelė sukosi toliau...

- Gal jaučiate, kas galėjo geisti jūsų vyro mirties?

Kiek pagalvojusi, ji lėtai papurtė galvą.

- Kvaila manyti, kad šitaip baigėsi Frederiko kivirčas su administracijos taryba. O kitų priešų darbe jis neturėjo. Vadinasi, reikia ieškoti priežasčių jo asmeniniame gyvenime! Juokinga! Ramiai svarstyti, kas galėjo nužudyti Frederiką! - Jos akys patamsėjo. - Tai ką, neturite jokio įrodymo, kad jis kokiame motelyje ar panašioje vietelėje užsidarė su ta paleistuve Vanosa, a?

- Ko gero...

- Deni? - jos pirštai dar stipriau suspaudė mano ranką. - Ar neslapukaujate?

- Ne.

- Iš tikrųjų? Jūs užtikote siūlo galą, bet nenorite man pasakyti? O,

kaip aš jums dėkočiau, jeigu pasakytumėte viską, net jeigu... jo nebėra! Geriau jau žinoti, negu gyventi nežinomybėje. Šįryt jau maniau, kad išeisiu iš proto, Deni. Aš privalau žinoti, kas atsitiko, ir tuoj pat!

Kažkur įsismarkavęs vėjas trinktelėjo duris. Į stiklus subeldė stambūs lietaus lašai. Džeinė Randolf krūptelėjo ir paleido mano ranką.

- Va, ir mus užkliudė ciklono uodega. Bet man jau geriau...

Suskambo telefonas. Džeinė pašoko, bet prie telefono nebėgo.

- Atleiskite man, Deni, - sumurmėjo. - Pati stebiuosi - aš taip nervinuosi. Gal jūs paimtumėte ragelį?

- Gerai, - tariau ir atsistojau. - Ką sakyti - ar jūs čia, ar jūsų nėra?

- Manęs čia nėra! - ji energingai papurtė galvą. - Kad ir kas skambintų! Sakykite, ji tik ką išvažiavo ir vakare bus namie. Aš neturiu jėgų kalbėti.

- Puiku! - tariau ir pakėliau ragelį.

- Džeinė? - Kalbėjo vyras. Valdingai, neleisdamas įterpti nė žodžio. - Aš tik ką grįžau iš Londono. Labai apgailestauju, negalėjęs iš anksto perspėti dėl kelionės - privalėjau laikytis griežto konfidencialumo. Manau, radau raktą, kaip prieiti prie Fergiusono, bet iki administracijos tarybos posėdžio kortų neatskleisiu. Aš skubėjau pasimatyti...

- Labai apgailestauju, - pertraukiau jį, - bet misis Randolf čia nėra.

- Nėra? - jo balsas staiga sudrebėjo. - O kas jūs per vienas?

- Stalius, - tariau. - Blogai užsidarinėja langai, ir misis Randolf paprašė patvarkyti. Baisi audra, būtų visus alei vieno išpylusi. Ji išvažiavo maždaug prieš dešimt minučių.

- Kur išvažiavo? - reikalavo pasakyti balsas.

- Namo, į Niujorką. Bet nesu garantuotas, kad parvažiuos. Sakau, baisus oras. Gal ką pasakyti, jeigu grįžtų?

- Ačiū. Tai va, jeigu ji grįžtų, pasakykite, kad aš skambinau ir, pagavęs laiko, dar paskambinsiu.

- Gerai. O kas jūs?

- Jos vyras, - sutrikęs atsakė. - O kol jūs ten, patikrinkite...

Stiprus vėjo šuoras kaukdamas sukosi apie namą ir pagriebęs nunešė į nežinią paskutinius jo žodžius. Kai ūžesys kiek aprimo, ragelis jau tylėjo.

Neskubėdamas jį padėjau ir užsirūkiau. Norėjau bent kiek laimėti laiko.

- Kas skambino? - nervingai sušnibždėjo Džeinė Randolf.

Lietus klaikiai beldė į langus, lauke siautėjo juodas chaosas. Aš priėjau prie sofos ir atsisėdau.

- Jūsų vyras, - tariau. - Jis žadėjo dar paskambinti. Grįžo iš Londono, atlikęs ypač svarbų tyrimą. Jis mano jau žinąs, kaip susidoroti su Fergiusonu, bet saugos paslaptį iki posėdžio.

- Frederikas? Jis visą šį laiką buvo Londone? Nė už ką nepatikėsiu!

- Viena iš dviejų: arba tai iš tikrųjų buvo jūsų vyras, arba kas nors kitas, apsišaukęs jo vardu. Jeigu manysime, kad skambino apsišaukėlis, tai jis neabejojo mokėsiąs apgauti Frederiko Randolfo žmoną!

- Taip, - lyg automatas patvirtino ji, - jūs, žinoma, teisus... Tai... o, aš žinau! Čia mano kaltė. Aš neturėjau taip ištižti. Turėjau suprasti - logiškai galima paaiškinti, kodėl dingo Frederikas. Jis man davė gerą pamoką. Jis moko mane pavyduliauti tai paleistuvei Karenai Vanosai.

Vėl suskambo telefonas, ir Džeinė pašoko kaip marionetė, stipriai trūktelėjus virvutę.

- Manote, vėl jis? Taip greitai? - sušvokščiau aš.

- Vienintelis būdas sužinoti - pakelti ragelį.

- Taip. - Ji išsitiesė ir priėjo prie telefono. - Džeinė Randolf klauso, - ramiai tarė. - O! - jos balsas pasidarė ramesnis. - Tai jūs, Miurėjau! Taip, taip, aš žinau! Jis neseniai skambino ir misteris Boidas atsiliepė... Tai aš paprašiau, kad jis prieitų prie telefono, nes man visai susisuko galva! Taip... Kokia laimė išgirsti, kad Frederikas - sveikas ir gyvas!

Paplepėjusi su Anseliu, padėjo ragelį ir grįžo pas mane.

- Tai va! - Džeinė giliai atsiduso. - Aš jaučiuosi geriau, Deni. Frederikas paskambinęs ir Anseliui, bet apie paslaptį tylįs, norįs visus kozirius laikyti savo rankoje ir sulošti partiją, neatskleisdamas kortų. Matyt, tikisi posėdyje susprogdinti bombą ir efektingai laimėti. - Ji maloniai nusišypsojo. - Šitaip tik jis ir tegali! Vyrai kartais elgiasi kaip vaikai! Ar jums taip neatrodo?

- Žinoma, - pritariau. - Aš džiaugiuosi kartu su jumis, Džeine, nors ir netenku darbo.

- Manau, tūkstantį dolerių už dvidešimties valandų tyrimą gauna tik gerai apmokami darbuotojai? - ji vėl nusišypsojo. - Tokia suma man gryni niekai. Kur kas svarbiau žinoti, kad Frederikas gyvas ir sveikas.

- Ko gero, dabar man belieka grįžti į Manheteną.

- Neskubėkite! - guviai sušuko ji. - Beprotybė važiuoti tokiu oru! Pažiūrėkite!

Aš pažvelgiau pro langą, stengdamasis ką nors pamatyti, bet teregėjau tik stiklą plaunančią liūtį. Vėjas, baisiausiai kaukdamas, siautėjo apie namą.

- Paruoškite mums po kokteilį, Deni, - tęsė Džeinė. - Sužinojusi, kad Frederikui nieko neatsitiko, tiesiog atsigavau. Šį džiaugsmą mes turime atšvęsti!

Per tokį orą nė šuns į lauką neišvarysi. Ir aš sutikau su Džeinės pasiūlymu.

- Ką gersite?

- Ką duosite.

Bare užtikau dvidešimties metų senumo neatkimštą škotų viskio butelį. Man atrodė - kaip tik tokio gėrimo ir turime skanauti šia proga. Džeinė stovėjo prie lango ir žiūrėjo į vandens srautus.

- Dievinu audrą, - tarė, atsigręžusi į mane. - Koks nuostabus vaizdas, koks nevaržomas šėlsmas!

Aš burbtelėjau:

- Man tai visai nepatinka.

Ji skubėdama pasuko prie durų.

- Aš tuoj grįšiu, Deni. Negailėkite viskio.

Ir dingo.

Po kelių sekundžių išgirdau trinktelint duris. Išgėriau ir laukiau. Laikas slinko lėtai. Po kokių penkių minučių grįžo Džeinė ir sustingo tarpdury. Rankovės karojo lyg šlapi skudurai, nuo jos varvėjo vanduo ir po kojomis bematant sutelkšnojo bala.

- Ferija! Tokią aš įsivaizduoju pasaulio pabaigą! - Ji atlošė galvą ir garsiai nusikvatojo. - Jeigu po ranka turėčiau šluotą, turbūt skrisčiau!

- Jeigu tuoj pat nepersirengsite, tai susirgsite ir netrukus gyvensite raganų karalystėje!

- O, koks jūs proziškas! - Ji pasuko prie baro, ant kilimo palikdama šlapius pėdsakus. - Dabar tenoriu tik išgerti. - Pačiupusi stiklą, nurijo didelį gurkšnį ir pažvelgė į mane. Jos lūpomis perbėgo šiek tiek ciniška šypsena. - Aš noriu prisipažinti, Deni. Dabar, kai apsiraminau ir nebesikremtu dėl Frederiko, aš vėl patiriu tą patį, ką ir pirmiau... bent jau nuo to laiko, kai sužinojau apie jo ryšius su Karena... Jis man nusibodo!

- Iš tikrųjų?

Ji išgėrė iki dugno ir pastatė stiklinę ant baro.

- Dar.

- Gerai, tuoj paruošiu. O tuo tarpu eikite persirengti. Jau drebate.

- Ak, taip! - Džeinė žvilgtelėjo į savo kojas. - Aš bematant.

Liūtis mazgojo langus. Aš žiūrėjau į gamtos šėlsmą. Po kokių dviejų minučių Džeinė mane pašaukė. Atsigręžęs išvydau ją tarpduryje. Išsižiojau ir pamiršau užsičiaupti.

- Ar ką nors ne taip padariau? - ji ironiškai šypsojosi. - Sakėte, kad aš turinti nusivilkti šlapius drabužius, ar ne?

Melsvu rankšluosčiu apsitūlojusi galvą, ji priminė paveikslėlį iš "Tūkstančio ir vienos nakties". Nusimetusi šlapius drabužius, ji ilgai nesvarstė, ką apsivilkti: grįžo nuoga. Geidulingai styrojo mažos kietos krūtys. Ji ėjo prie manęs išraiškingai siūbuodama šlaunimis.

- Ko taip nustebai, Deni? - prunkštelėjo. - Argi nežinai, kad audros sutvertos meilei?

- Ne, - šaltai atšoviau, - nors galiu patikėti. Tik aš nesutvertas misis Randolf!

- Kaip?

Netikėdama savo ausimis, ji stabtelėjo ir spoksojo į mane.

- Staliui, žinoma, tai būtų velnioniška laimė, bet aš, žinote, mažiausiai geidžiu būti pamalonintas buvusios klientės, geidžiančios atšvęsti vyro sugrįžimą.

Jos kūnas suakmenėjo, tarsi būtų gavusi antausį.

- Lauk! - sušuko. - Tuoj pat nešdinkitės, ir kad jūsų nė kojos čia neliktų!

Džeinės veidas persikreipė, ji krito ant sofos, susirietė į kamuolį ir ėmė žliumbti.

Aš baigiau gerti viskį ir pasukau durų link. Kai ėjau pro sofą, ji kiek pasisuko. Gražios akys žvelgė į mane su neapykanta.

- Nešdinkitės, ir kad aš daugiau niekada jūsų nebematyčiau! - springdama šaukė ji. - Ir pasiimkite savo kaklaraiščio segtuką, taip ir bylojantį apie vulgarią sielą.

- Kokį segtuką?

- Pametėte čia aną kartą, - dusliu balsu paaiškino Džeinė. - Radau už sofos ir įmečiau į biuro stalčių. Jei norite, įsisekite sau į gerklę! O dar geriau būtų, jei audra nublokštų jus į kokią prarają su visa mašina!

Išklausęs tokių malonių palinkėjimų, stabtelėjau hole, ištraukiau biuro stalčių ir atidžiai apžiūrėjau segtuką. Be abejo, vulgarus. Kažkuo priminė Rodnį Martiną, tą mažąjį niekšą. Segtukas su dideliu žvilgančiu brangakmeniu buvo kietai apvytas sidabrine vielyte. Iš pirmo žvilgsnio ornamentas priminė skarabėjų, bet atidžiau įsižiūrėjęs supratau - tai monograma: dvi persipynusios "P". Nealsuodamas žiūrėjau į tą šedevrą, o paskui įsikišau kišenėn ir išėjau į audrą.

7 skyrius

Pirmąsias dvi mylias važiavau maždaug dvidešimt minučių. Valytuvai nespėjo braukti vandens srauto, ir vairuoti mašiną tokiomis sąlygomis buvo lygiai tas pats, kas važiuoti Linkolno tuneliu užrištom akim. Įjungiau radiją. Tik išklausęs tris liaudies dainas ir bent dešimtį reklaminių pranešimų, sužinojau oro prognozę. Džiugus balsas pranešė, kad ciklonas slenkąs į Atlanto vandenyną. Vadinasi, galiu nesijaudinti. Pranešėja ėmė vardinti ciklono sukeltus sugriovimus Long Ailendo centrinėje dalyje. Nuostoliai nebuvo dideli. Vėjas rimo ir buvo vilties, kad po geros valandos audra liausis.

Manhetene buvau vakare. Liūtis liovėsi - lijo įprastas lietus. Niujorko taksistai, kaip visuomet iškritus pirmiems lietaus lašams, movė kas kur. Keturis kvartalus nuo garažo iki savo namų buvau priverstas eiti pėsčias ir peršlapau iki paskutinio siūlo.

- Tai bent! - sušuko murkiantis balsas. - Galvą guldau, juk čia pats Neptūnas! Jūra nebeapsikentė ir išmetė į smėlį! O gal vandenyno dievas geidautų atsikratyti krabo, žnyplėmis įsikibusio į nosį? O, kaip pasišiaušę jūsų šeriai!

- Žavingoji mažoji gudruole! - karštai sušukau. - Maniau, išėjai savo drabužių.

- Parsinešiau rytą, kol dar nelijo, - taip pat linksmai atsakė Nina.

- Tai kodėl neapsivilkai? - burbtelėjau.

- Kam? - paniekinamai švilptelėjo ji. - O, visai nesugebi logiškai mąstyti, Deni! Pagalvok, ar ne kvaila glamžyti išeiginę suknelę, jeigu esi viena! - ji atsišliejo į sofos atkaltę, nusižiovavo ir gašliai pasiraivė. Liemenėlė be petnešų, rodės, tuoj tuoj nulėks, bet kažkaip vis dėlto laikėsi. Mažoms baltoms kelnaitėms toks pavojus negrėsė - jos, regis, buvo klijuote priklijuotos prie odos.

- Einu persirengti, o tu paruošk ko nors išgerti.

- Klausau! - ji liovėsi raivytis ir nuleido rankas. - Ar gerai praleidai dieną?

Aš atsakiau piktu žvilgsniu ir nuėjau į vonią. Skubėdamas išsi-

maudžiau duše, apsirengiau, patikrinau "koltą" ir įsitikinęs, kad gerai veikia, pasibrukau po pažastimi. Paskui suradau tą brangųjį kaklaraiščio segtuką, įsikišau kišenėn ir grįžau į svetainę.

Stiklinės stovėjo ant žemojo staliuko. Ninos Nort nuogybė puošė sofą. Ji tarsi buvo visų viengungio svajonių apie šeimyninį gyvenimą įsikūnijimas. Tokiomis akimirkomis aš visuomet pagalvoju, ar man nemetus po velniais tą prakeiktą privataus detektyvo darbą ir nesiėmus ko nors įdomesnio, pavyzdžiui, sąvadavimo. Užburtas ratas, kuriuo visą laiką bėgu, tiesiog žudo. Kaip malonu būtų kelias valandas praleisti su putlia blondine, klausantis lietaus barškenimo į langą. Deja, aš negaliu sau šito leisti - prarasiu brangų laiką, ir tyrimas nueis niekais. Jeigu per dienas linksminsiuos su gundančiomis blondinėmis, neteksiu visų klientų. Dar daugiau, sudžiūsiu ir tapsiu plonas kaip yla, sugadinsiu savo įžymųjį profilį, ir mano širdžiai brangios blondinės pačios nebenorės su manimi susitikinėti! Taigi atvirai sakau - nieko nėra baisesnio už tą užburtą ratą!

- Deni, mielasis! - Nina truputį pasislinko, palikdama man tarpelį prie dešiniosios šlaunies. - Sėsk ir pailsėk. Tu klaikiai atrodai.

Aš paklusau. Nina meiliai nusišypsojo ir minkštu užpakaliuku pasitrynė į mano kaulus. Po to pasilenkusi dešine krūtimi prisispaudė prie mano rankos, paėmė stiklines ir vieną padavė man.

- Ak! - Ji atšlijo į pagalves ir meiliai nusišypsojo. - Kaip gerai! Neįsivaizduoji, kas dėdavosi, kai ateidavo Peteris! Nepabaigiamos komedijos! Mano bute Grindvič Viladže per vieną vakarą būdavo suvaidinama daugiau dramų, negu Brodvėjuje per savaitę!

Ištraukęs iš kišenės, parodžiau kaklaraiščio segtuką.

- Ar atpažįsti šį daiktelį?

Nina apžiūrinėjo taip stropiai, tarsi tai būtų talismanas, galįs tuoj pat atnešti laimę, ir nepagarbiai susiraukė.

- Kas tai? Lėlių namelio raktas?

Aš kantriai paaiškinau:

- Tai kaklaraiščio segtukas. Vienas žmogus šiandien man pasakė, kad jis negražus ir padarytas be skonio. Bet su monograma.

Nina vėl, tik dar atidžiau, apžiūrėjo segtuką.

- Iš tikrųjų! Dvi "P". Ar ne?

- Nusiramink ir pagalvok. Ar pažįsti ką nors, kurio inicialai P. P.?

- Peteris? - ji nepatikliai pažvelgė į mane ir sukrizeno. - Juokiesi, Deni? Peteris net kariamas nesutiktų prisisegti kaklaraiščio šitokiu daikteliu! Jeigu neišgalėtų pasisiūdinti kostiumo pas geriausią miesto siu-

vėją, tai verčiau vaikščiotų nuogas! - ji įmetė segtuką man į delną. - Ar šis daiktelis toks jau svarbus?

- Labai. Ar šiomis dienomis nebuvai susitikusi su kokiu savo draugeliu šalaputriu?

- Ne, o kas? - susidomėjusi žiūrėjo į mane.

- Aš, atvirai sakant, galvoje turiu du - Rodnį Martiną ir Doną Lečerą, - paaiškinau. - Ar jų nematei?

- Ne-e, - nutęsė Nina. - O kuo jie jau tokie svarbūs?

- Tai du seni Šarlio Vanosos bičiuliai, - atsakiau. - Nežinau, ar ką nors laimėsiu, su jais pasikalbėjęs, bet esu įsitikinęs, kad susitarti seksis žymiai lengviau, negu su Peteriu Peliu. Ar negalėtum man suteikti paslaugos?

- Nori pasakyti... prieš pietus? - paklausė ji nekaltos mergelės balsu.

- Ne tokios rūšies, mieloji, - tariau ir įniršęs užsimerkiau. - Paprasčiausiai noriu, kad papasakotum šį tą apie Peterį.

- Jei sugebėsiu...

- Atsimeni aną vakarą, kai atėjau pas tave, ieškodamas Peterio? Kai svečiavosi Šarlis Vanosa?..

- Ir norėdama nepamiršiu! Juk tada pirmą kartą atlikau savo nuostabųjį akrobatikos numerį!

- Įtikinėjai jį mačiusi rytą, vienuoliktą valandą. Paskui jis išėjęs pas impresarijų aptarti televizijos kontrakto.

- Taip, teisingai.

- Tai tik tušti žodžiai.

- Manai, melavau, Deni? - šaltai paklausė ji.

- Taip.

- Man rodosi, negražu abejoti kitu žmogumi, - dar šalčiau tarė ji. - Net jeigu žinotum - jis meluoja, vis tiek negražu!

- Nėra nieko žavingesnio už atgailaujančią melagę. Taigi grįžkime prie pradėtos kalbos. Tą vakarą Peteris atėjo pas tave. Ar seniai nebuvo lankęs?

- O! Ilgai, labai ilgai jis nesirodė. - Nina gurkštelėjo ir užsisvajojusi pažvelgė į mane. - Turbūt kokią savaitę.

- Kas tau liepė meluoti, kad matei jį rytą? Šarlis?

- Jeigu esi toks gudrus, tai ko dar klausinėji? - nepatenkinta suriko ji. - Ką čia vaizduoji? Visažinį?

- Šarlis turėjo kažkaip tai paaiškinti.

- Jis sakė, kad Peteriui reikią padėti, kad jis galįs būti įveltas į nešva-

rią skyrybų bylą, ir tada kontraktui galas. Juokaudamas Šarlis pridūrė: Peteris šiandien sugrįšiąs, bet jeigu aš nesutiksianti su tuo mažu melu, jis dingsiąs visiems laikams.

- Aš manau, tą savaitę Peteris praleido su Karena Vanosa, - pradėjau pasakoti. - Vakar vakare iš tavęs išėjęs, tikriausiai tuoj pat su ja susitiko. Bet ne jos namuose, nes ten teradau tik Šarlį su dviem draugeliais. Ar nenujauti, kur juodu galėjo įsitaisyti?

- Manai, aš taip žemai puoliau, kad šnipinėju, ką daro Peteris? - ji kone spjaudyte spjaudė žodžius.

- Vis dėlto - gal... - atsargiai kvočiau.

- Tik vieną kartą jį sekiau, kai jis mane labai supykdė, - prisipažino Nina. - Tada Peteris, išpuolęs į gatvę, sėdo į taksi, o aš iš paskos - į kitą. Peteris išlipo prie vieno tų bjauriųjų viešbučių šalia Taimso skvero. Aš paprašiau šoferį apsukti kvartalą, užsimokėjau ir įėjau į viešbutį. Pasakiau, kad vienas mano bičiulis, toks misteris Peteris, žadėjęs ten apsigyventi ir paklausiau, ar jau atvykęs. Tarnautojui vartant registracijos knygą, atpažinau Peterio braižą. Savo ranka jis buvo įrašęs: misteris ir misis Nortai iš Filadelfijos. Grįžau namo ir visą naktį keikiau tą paleistuvę Kareną Vanosą.

- Ar pameni viešbučio pavadinimą?

- Manai, galiu pamiršti? “Kati”. Jeigu žinotum, kokių tik kankinimo būdų tada aš neprigalvojau tai kalei, ir labiausiai už viską geidžiau užspiesti ją tamsiame kampe!

Aš atsistojau, paėmiau telefonų knygą, suradau reikalingą numerį ir paskambinau:

- “Kati” klauso, - atsiliepė rūstus balsas.

- Norėčiau pasikalbėti su misteriu Nortu, - mandagiai tariau.

- 503 kambarys, - atsakė tarnautojas. - Nepadėkite ragelio, tuoj sujungsiu.

- Labai gaila, - atsakiau, - aš negaliu laukti. Mano mylimąjį leopardą ką tik sudraskė dramblys.

Padėjau ragelį ir priėjau prie sofos.

- Beprotis! - paniekinamai sušuko Nina. - Aš atsakiau į visus tavo klausimus, vildamasi, kad vieną kartą liausies tardęs ir mudu pagaliau galėsime imtis linksmesnio darbo. Visą dieną tavęs laukiau... Ir ką gi?! Ar jau baigei tardymą? Kaip smaginsimės?..

- Aš turiu eiti.

- Aišku! - ji ištuštino stiklą. - O aš privalau likti viena ir butelyje skandinti savo sielvartą! Deni Boidai! Jeigu negrįši po valandos, tai ap-

skritai gali nebegrįžti... Kviesk "Greitąją pagalbą" ir tegu išveža kūną nelaimingos mergaitės, kuri rado mirtį viskyje!

- Aš grįšiu. Gal ne po valandos, bet...

- Puiku! O, kaip dažnai aš girdėjau panašius pažadus, - tarė ji ir išsiviepė. - Žodis žodin taip sakydavo Peteris. Grįžta po savaitės ir ramiai paaiškina: buvau užsiėmęs.

- O, jau šviečia ir antroji tavo akis? Žiūrėk, ir mėlynė dingusi! - nustebau.

- Besigrimuodama pusę dienos sugaišau prie veidrodžio... Norėjau, kad parėjęs rastum gražią ir geidžiamą moterį! - tragiškai sukūkčiojo ji. - O tu mane niekini! Tu rūpiniesi manimi ne daugiau nei senu batu! Įspėju tave, Boidai, - bendraujant su moterimi, negalima peržengti tam tikros ribos.

- Šventa tiesa! - skubėdamas tariau. - Grįžęs pasistengsiu patikrinti. - Ir pasukau prie durų. - Jeigu nori, vėl gali atlikti aukštosios akrobatikos numerį, aš netrukdysiu! - didžiadvasiškai burbtelėjau.

Vos spėjau uždaryti duris - į jas atsitrenkusi sudužo stiklinė. Vėl tas užburtas ratas, ir aš beviltiškai jame sukuosi.

Lietingoji naktis dovanojo man stebuklus. Durininkui, be didelės vilties išėjusiam paieškoti taksi, vis dėlto pavyko rasti mašiną, nors lietus dar nebuvo liovęsis. Įsitaisiau užpakalinėje sėdynėje ir kurį laiką tylėjau, baimindamasis, kad mašina ūmai neišnyktų, neištirptų, nepradingtų nebūtyje, o aš neatsidurčiau kokiame Centrinio parko baseine.

- Norite, kad jus kur nors nuvežčiau, bičiuli? - suburbėjo šoferis. - Ar paprasčiausiai pasislėpėte nuo lietaus?

- Į "Kati", - atsakiau.

- Aš nuvešiu jus iki krantinės, o ten paimkite valtį.

- Vežkite prie Taimso skvero, - paprieštaravau aš. - Galbūt ten pamatysite įdomų reginį.

- Ką žinosi! - burbtelėjo pro dantis šoferis. - Tik įdomu, kur vieta tokiems trenktiems kaip jūs?

- Jūsų taksi užpakalinėje sėdynėje, - paaiškinau.

Taksi pavyko įsiterpti į centran judančių mašinų srautą, ir šis laimingas atsitiktinumas leido mums nusigauti prie pat viešbučio. Aš apdovanojau taksistą karališkais arbatpinigiais.

Nina teisingai apibūdino viešbutį: jis iš tikrųjų buvo šlykštus. Kol kas dar neišnuomodavo kambario valandai, bet sprendžiant iš holo, netrukus jau jie šitaip versis. Aš patraukiau tiesiai prie lifto, pakilau į penktą aukštą, koridoriaus gale radau 503 kambarį, mandagiai pasibeldžiau ir laukiau.

- Kas ten?

Atpažinau Karenos balsą.

- Čia viešbučio detektyvas, misis Vanosa, - tariau dusliu balsu. - Prašom jūsų ir misterio Peterio Pelio palaisvinti kambarį. Misteris ir misis Nortai nori užimti užsakytąjį numerį.

Durys prasivėrė, pro plyšį pažvelgė apvali juoda akis.

- Tai jūs! - sudirgusi sušuko Karena ir atidarė duris.

Įėjau, uždariau duris ir prigludau prie jų. Scena labai priminė senovinio vodevilio trečiąjį paveikslą. Karena, sunėrusi rankas po mažomis krūtimis, stovėjo kambario viduryje baltais nėriniuotais marškiniais ir kreivai šypsojosi. Meilužis sėdėjo ant lovos vien su šortais. Pamatė mane, ir jį ištiko šokas.

- Ko jums reikia? Maniau, kad jos vyras...

- Gerai, Boidai! - dalykiškai pareiškė Karena. - Jūs mus radote. Kertu lažybų, Šarlis neblogai užmokėjo... mano pinigais.

- Aš Šarliui nebetarnauju. - Priekaištingai pažiūrėjau į ją. - Jūs apgavote mane ir įsipiršote į klientes. Atsimenate? Tiktai jūsų čekio nesulaukiau nei kitą, nei trečią dieną. Maniau, atsisakėte manęs, todėl ir susiradau kitą klientę.

- Ką?

- Misis Džeinę Randolf, - sudirgęs tariau. - Ji pasamdė mane surasti vyrą, dingusį prieš gerą savaitę. Todėl čia ir atėjau. - Aš meiliai nusišypsojau Peliui. - Kur padėjote lavoną?

- Ką? - karktelėjo meilužis. - Kokį lavoną?

- Frederiko Randolfo, - trumpai paaiškinau. - Ne Karenos jėgoms vienai jį išvilkti. Jūs ištempėte lavoną iš namo ir paslėpėte tokioje vietoje, kur sunku rasti. Ir išvalėte kraują svečių kambaryje.

- Nieko nesuprantu. Kokias nesąmones čia tauškiate? - suburbėjo jis. - Kas jums davė teisę kištis į asmeninį gyvenimą, Boidai. Aš...

- Užsičiaupk, Peteri, - įsiterpė Karena. - Mane sudomino šita istorija. Noriu paklausyti iki galo. Tęskite, Boidai.

- Džeinė Randolf gyvena Niuporto viloje. Už sofos rado kaklaraiščio segtuką ir mano, kad tai mano daiktas. - Aš ištraukiau iš kišenės šedevrą ir parodžiau Karenai. - Bet segtukas ne mano. Atkreipkite dėmesį į monogramą.

Karena apžiūrėjo radinį ir puolė prie Peterio, vis tebesėdinčio ant lovos, ir kyštelėjo segtuką jam po nosimi.

- Tai tavo, Peteri? - paklausė.

Jis irgi be galo smalsiai apžiūrėjo daiktelį ir pratrūko juoktis.

- Gal iš proto išėjai? Nenorėčiau, kad net mirusiam tokia šlykštyne kaklaraištį prisegtų! - Kas jums patarė šiandien paskambinti Džeinei Randolf ir imituoti jos vyro balsą, nelaimingas pajace? - paklausiau. - Kas įsakė paskambinti jo padėjėjui ir taukšti tas pačias nesąmones? Randolfo vardu meluoti, kad grįžote iš Londono, kur rinkote gandus apie Fergiusioną?

Abudu apstulbę žiūrėjo į mane. Pirmoji atsigavo Karena.

- Velniai rautų, apie ką jūs kalbate, Boidai? - sušuko ji.

- Gerai, - tariau ir gūžtelėjau pečiais. - Pradėsime iš pradžių. Šarlis pasamdė mane jus suieškoti ir įspėti - metas grįžti namo. Jis įtarė, kad esate su tūlu Peliu Niuportu viloje. Aš radau jus paplūdimyje. Mudu kartu ėjome prie namo, ir jūs man pasakėte, kad Peteris tikriausiai dar neišvažiavęs, nes jo mašina tebestovinti kelkraštyje. Įėjusi vidun, jūs pasakėte norinti išsiprausti duše ir dingote. Po kelių minučių, svečių kambaryje radusi lavoną, surikote kaip laukinė. Jūs užkalbinėjote man dantis, išviliojote Šarlio čekį, jį sudraskėte ir pasakėte būsianti mano kliente. Mano naujasis darbas - surasti Pelio žudiką. Jūs pateikėte kai kuriuos duomenis. Nedelsdamas atsibeldžiau į Ninos Nort butą Grinvič Viladže ir ten užtikau manęs laukiantį Šarlį. Jis dievagojosi, kad visa ši istorija - tik baisus nesusipratimas, kad jūs išvažiavusi į Filadelfiją su profesionaliu imtynininku ar boksininku. Ir pagaliau į tą butą atsibeldė Pelis, sveikas ir nepaliestas!

- Jums jau vaidenasi, Boidai! - tarė Karena. - Ten nebuvo jokio lavono! Ir aš jums aiškiai sakiau - Peteris išvažiavo į miestą. Kelkraštyje stovėjo mano mašina. Taip, prisimenu, aš jums sakiau: jeigu manimi netikite, galite nuvažiuoti pas Niną Nort ir tenai vis vien anksčiau ar vėliau sutiksite Peterį. Aš iš tiesų paskambinau Šarliui ir pritauškiau apie kelionę į Filadelfiją. Nenorėjau pasakoti apie Peterį ir, manau, suprantate kodėl.

- Gerai, - burbtelėjau. - Tai kodėl iki šiol negrįžote namo? Kodėl Šarlis sėdi su dviem niekšais, iš kurių vienas tarnauja už grandininį šunį?

- Ar nesakiau?! - jos veidą iškreipė kančia. - Jam tikrai vaidenasi! Haliucinacijos!

Aš priėjau prie Pelio.

- Kodėl jūs pabėgote, vos išgirdęs apie Randolfo mirtį? Kodėl taip baisiai išsigandote, kad nutarėte slapstytis pas Kareną?

- Aš čia neslapstausi, o atėjau paprasčiausiai trokšdamas su ja pabūti! - Meilužis paraudo iš pykčio. - Argi nesuprantate?

- Kur jūs buvote pastarąsias dešimt dienų?

- Jeigu taip jau norite žinoti, tai klausykite: didžiąją laiko dalį praleidau su savo impresarijumi aptardamas televizijos kontraktą.

- Jūs miegate su savo impresarijumi? - paklausiau, ir vaizduodamas be galo nustebusį, suraukiau antakius.

- Liaukitės krėtęs juokus, Boidai! - Jis ketino stotis, bet ir vėl atsisėdo. - Naktis aš leidau su Nina Nort.

- Ji sako ką kita, - pašiepdamas tariau. - Jeigu norite, kad mergina patvirtintų alibi, kam ją niekinate? Nina dievagojasi, kad iki ano vakaro, kai atėjęs pas ją užtikote Šarlį ir mane, nesirodėte daugiau kaip savaitę!

- Ji meluoja! - protestavo Pelis. - Ji nori man iškrėsti šunybę, štai ir viskas!

Aš nužvelgiau vieną, paskui kitą.

- Sakykim, Randolfas mirė. Iš jo mirties daugiausia laimi Karena. Kapitalas, investuotas jai susituokus su Šarliu ir davęs jai teisę naudotis pelnu tik iki to laiko, kol ji bus jo žmona, automatiškai atitenka jai. Ši suma skatina ją išsivaduoti iš Šarlio. Žinoma, Karena ir taip turi pakankamai pinigų, bet jos meilės ryšiai su pajacu, kurio vardas Pelis, gali būti rimtas Randolfo nužudymo motyvas. Įsivaizduokim, Randolfas nužudytas. Karena Vanosa buvo viloje žmogžudystės metu, šitą aš galiu paliudyti. Tiesa, nedievagojuosi, kad Pelis ten irgi buvo, bet šis kaklaraiščio segtukas įrodo, kad kažkada jis vis dėlto ten buvo! Lavonai turi niekam tikusį įprotį iškilti į viešumą, kad ir kaip juos paslėptume. Nuskandinti jūroje, vis tiek išplauks į krantą. Palaidoti kokioje skylėje, išlenda į paviršių. Sudeginti įsigudrina palikti demaskuojančius pėdsakus, visu balsu rėkiančius apie pelenais virtusį žmogaus kūną. Jūs pasislėpėte šitame blakių lizde, bet tai negelbės, nes Randolfo kūnas vis tiek išlįs į dienos šviesą!

Pelis virpančia ranka siekė cigaretės. Jo veidas papilkėjo.

- Velniai griebtų, nesuprantu, kuo čia aš esu dėtas? - suburbėjo. - Bet niekam neleisiu įpainioti mane į žmogžudystę!

- Užsičiaupk! - Tyliai tarė Karena. Ji gręžte gręžė mane spindinčiomis akimis. - Ko siekiate, Boidai?

- Teisybės, - tariau. - Nemėgstu, kai mane kvailina. Šarlis apmulkino, jūs irgi, ir Džeinė Randolf, ko gero, paseks jūsų pavyzdžiu. Jeigu kaip ir pirma rėksite, kad man haliucinacijos, ką gi, jūsų valia, prašom! Bet aš esu įsitikinęs: Randolfą nužudėte jūs su savo pajacu. Ir aš viską apversiu aukštyn kojomis, bet rasiu jo lavoną, nes dar negimė tas, kas galėtų man pastoti kelią!

- Nebežinau, ką ir sakyti... - Karenos akyse išvydau sąmyšį. - Ar galiu jumis pasitikėti, Boidai?

- Iš tikrųjų nebežinote, - sutikau aš, - bet jūs neturite pasirinkimo.

- Sakyk viską, ką žinai! - sušuko Pelis. - Nors ir labai nemalonu prisipažinti, bet Boidas teisus. Randolfo lavoną jei ne šiandien, tai rytoj vis tiek suras... ir tada mes pražūsime!

- Gerai. Tikriausiai Džeinė Randolf jums pasakojo apie mano ryšius su Frederiku. Ta kalė, įrėmusi man peilį į gerklę ir smūgį sušvelninusi pinigų sauja, privertė ištekėti už Šarlio Vanosos...

- Taip, ji pasakojo...

- Aš nebebuvau susitikusi su Frederiku nuo savo vestuvių dienos, beveik trejus metus, - dusliu balsu tęsė Karena. - Prieš kokį dešimtį dienų jis paskambino ir pasakė norįs su manimi pasimatyti kažkokiu svarbiu reikalu. Tą patį vakarą mudu susitikome bare. Jis atrodė pavargęs ir pasenęs dešimčia metų. Papasakojo apie nemalonumus su kažkokiu Fergiusonu "Globikome". Užtikrino neturėsiąs jėgų laukti posėdžio, kuriame bus sprendžiamas jo likimas, jeigu porą dienų kaip reikiant nepailsės. Aš praleidžiu detales. Apskritai, jis norėjo savaitei dingti ir šį laiką būti su manimi. Pasakė, jeigu sutiksianti, tai pervesiąs man visą kapitalą, aš galėsianti išsivaduoti iš Šarlio ir vėl tapsianti laisva. Paklausiau, kaip į tai reaguos žmona, o jis atsakė: tegu ji nešdinasi po velnių. Ji didžiuojasi esanti madam prezidentienė ir nerizikuosianti skirtis ir prarasti savo padėtį. Suprantama, aš sutikau, ir mes išvažiavome į Niuportą.

- Ar kam nors sakėte, kur judu susitiksite?

Ji susijuokė.

- Juokaujate? Šarlis bejėgis man trukdyti, bet, nepaisant to, aš viską laikiau paslaptyje. Nejaugi turėčiau Šarliui aiškinti, kad Frederikas atiduosiąs man kapitalą ir kad po to panorėjęs galės pasikarti arba iššokti pro langą!

- O Randolfas? Kaip manote, ar jis kam nors prasitarė?

- Kažkas iš jo biuro tai žinojo, - atsakė Karena. - Pirmadienio rytą jam paskambino, ir jis velnioniškai apsidžiaugė. Kitą rytą kaip visuomet aš pasiūliau eiti į paplūdimį, bet Frederikas pažadėjo ateiti vėliau, nes laukiąs labai svarbios žinios. Ir pridūrė: galbūt mudu atšvęsime džiaugsmingą įvykį. Gėrimų jis atnešiąs į paplūdimį.

- O vietoj jo atėjau aš.

- Jūs mane labai išgąsdinote, Boidai. Nutariau - jus pasiuntė Džeinė Randolf pranešti apie skyrybas.

- Vadinasi, jūs atgavote žadą tik man paminėjus Pelį ir pasakius, kad mane pasamdė Šarlis?

- Taip, - prisipažino ji. - Aš nelabai patikėjau, kad sakote teisybę, pareiškęs, jog tarnaujate Šarliui. Bet paskui dingtelėjo: vargu ar iš veido pažįstate Frederiką ir Peterį, ir mes galime jus apmauti. Priėjusi prie namo, pastebėjau - Frederiko mašinos nėra, ir apsidžiaugiau. Norėdama išlošti laiko, ėmiau taukšti apie Peterį, esantį kažkur viloje. Man rūpėjo iškvosti, ar tikrai jus pasamdė Šarlis. O paskui... - ji nutilo. - Išsimaudžiusi svečių kambaryje užtikau Frederiko lavoną. Negalėjau susilaikyti nesurikusi. Jūs beregint atbėgote ir išvydote nebegyvą žmogų. - Ji išraiškingai atsiduso ir tęsė: - Kai tik atsitokėjau, supratau - jeigu pranešite policijai užtikęs mane paplūdimyje anksčiau nei lavoną, neišsikapstysiu. Kaip jau minėjote, policija beregint suprastų, kad aš turėjau priežastį nužudyti Frederiką, ir niekas nebūtų patikėjęs, jog esu nekalta. Todėl ir suplėšiau Šarlio čekį ir paprašiau ieškoti tariamojo Peterio žudiko. Tokiu būdu aš užkirtau jums kelią iškviesti policiją ir jumis atsikračiau.

- Šią istorijos dalį aš žinojau, o kas buvo po to?

- Paskambinau Šarliui, - skubėdama aiškino ji. - Frederikas buvo negyvas, ir aš žinojau: Šarlis - vienintelis žmogus, kuris padarys viską, ką galės, kad tik man padėtų.

- Aišku. Jeigu jūs prisipažintumėte kalta dėl Randolfo nužudymo, negautumėte kapitalo, ir tada Šarlis liktų plikas kaip tilvikas. Kaip jis reagavo?

- Pažadėjo pasikalbėti su jumis ir sutvarkyti Pelį liečiančius reikalus, taip pat patarė man dingti keletai dienų, bet būti kur nors netoliese, kad galėtų rasti, jeigu reikalai pakryptų į blogąją pusę. Aš pasakiau važiuosianti čia. Šarlis leido pasikviesti Peterį ir jam pasakyti, kad aš keletą dienų praleidusi su Frederiku, kad mus užklupęs Šarlio pasamdytas privatus detektyvas ir kad aš, norėdama išvengti nemalonumų, jam pamelavusi, jog tą laiką gyvenusi su Peteriu. "Žinoma, nė žodžio apie žmogžudystę, - pridūrė mano mielasis vyrelis. - Paaiškink, kad jis, jeigu susitiks su Boidu, gali viską neigti". Aš padariau, ką jis liepė, ir pasakiau Peteriui vietą, kur mane gali rasti tuo atveju, jeigu pasijus vienišas...

- Vadinasi, kai Nina perskaitė jums mano pranešimą apie Randolfo mirtį, jūs, nieko nelaukdamas, atidūmėte čia, norėdamas iškvosti Kareną. Ar taip, Peteri?

Jis nuliūdęs atsiduso:

- Aš... nesu prikišęs nagų prie žmogžudystės... Ir atsitik man: dabar, kai jau pasiekiau savo karjeros viršūnę...

- Kaip gaila! O kaklaraiščio segtukas jums nieko neprimena?

- Aš jau sakiau! - suspiegė jis. - Ne mano! Pirmą kartą gyvenime matau tą šlykštynę!

- Ir šiandien, apsimetęs Randolfu, neskambinote į Niuportą?

- Žinoma, ne! Koks absurdas! Jums tikrai suskystėjo smegenys, jeigu tauškiate tokius niekus!

- Dabar žinote visą teisybę, Boidai. Ką rengiatės daryti? - paklausė Karena.

- Privalau spręsti dvigubą uždavinį, - neskubėdamas tariau. - Jeigu man padėsite, galbūt vienu kartu rasiu ir lavoną, ir žudiką.

- Jums padėti? - ji įtartinai pažvelgė į mane. - Kaip?

- Darydami tai, ką liepsiu! - atsakiau prieštaravimo nemėgstančiu balsu. - Pirmiausia apsirenkite!

- O paskui?

- Nenorėkite sužinoti viską iš karto, - atsakiau.

Išsitraukiau iš portfelio Džeinės Randolf kortelę ir paskambinau jai į Manheteną. Atsiliepė moteris, tikriausiai kambarinė.

- Ar negalėčiau pasikalbėti su misis Randolf?

- Deja, misis Randolf prieš pusvalandį išvažiavo.

- Gal dar spėčiau ją pasivyti?

- Vargu, sere. Žinau tik tiek, kad jie pietaus mieste. O paskui mašina važiuos į Niuportą. Žadėjo ten ir nakvoti.

- Apmaudu, - tariau nuoširdžiai apgailestaudamas. - Paskambinsiu rytoj rytą.

Ir skubėdamas padėjau ragelį, kol moteris nespėjo paklausti mano pavardės.

Karena Vanosa užsivilko rožines kelnaites ir užsisegė liemenėlę.

- Jūs jau pakankamai apsirengusi ir galite paskambinti telefonu, - tariau. - Paskambinkite Šarliui.

- Šarliui? - ji sumikčiojo. - Ką pasakyti?

- Paaiškinkite, kad aš radau vietą, kur jūs slepiatės, ir kad jau išėjau. Pasakykite, Boidas nė kiek neabejoja, kad nužudytas Randolfas, tiksliau, žinąs, kur yra jo lavonas, ir rytoj rytą rengiasi jo ieškoti.

Ji žiūrėjo į mane išsproginusi akis.

- Tai viskas?

- Viskas, tik pasistenkite, kad jis patikėtų.

- Man atrodo, tai visiškas idiotizmas, - tarė ji ir gūžtelėjo pečiais. - Ką gi, jeigu reikalaujate...

Ji paskambino vyrui ir gerai suvaidino savo vaidmenį. Padėjusi ragelį, atsistojo priešais mane.

- Kaip?

- Labai gerai. Ką sakė Šarlis?

- Liepė nešdintis iš čia į kitą vietą, kur manęs neberastumėte.

- Ak, tas Šarlis! - burbtelėjau. - Didysis strategas!

- Tai ir viskas, ką aš turėjau padaryti? - spyrė mane Karena.

- Ne. Apsirenkite kaip pridera. Mes kai ką aplankysime. O prieš tai dar papietausime.

- Ei! - Peteris staiga davė suprasti, kad ir jis gyvas. - O aš?

- Jums skiriu ypatingai svarbią misiją, - tariau, rodydamas savo trisdešimt du dantis. - Kai mes išeisime, paskambinkite į mano namus ir pasakykite Ninai, kad grįšiu vėlai, bet norėčiau, kad ji manęs lauktų. Susitariam?

Jis keletą kartų išsižiojo ir vėl užsičiaupė, bet, regis, pamiršo, ką norėjo pasakyti. Peteris nebeturėjo jėgų ištarti nė žodžio. Karena tampė megztinį ir ironiškai žvelgė į sumišusį meilužį.

- Mielas berniuk, neapsvaik nuo laimėjimo! Pasiekei savo karjeros viršūnę... Koks nepaprastas vaidmuo...

8 skyrius

Buvo devinta valanda vakaro, kai mes, papietavę ir paėmę iš garažo mano mašiną, pervažiavome Traiboro tiltą.

- Dešimtą kartą klausiu - kur važiuojame? - nekantravo Karena.

- Į Niuportą.

Pajutau - ji visa įsitempė.

- Į vilą? - ji nutilo. - Aš ten nevažiuosiu, Boidai.

- Renkatės elektros kėdę?

- Bet kodėl būtent ten?

- Turiu svarių priežasčių. Pirma, tai nusikaltimo vieta. Antra, Randolfo žudikas geidė jo mirties, tuo tarpu jūs ir Šarlis jos negeidėte.

- Ką sugalvojote? - murmėjo ji.

- Tiesą sakant, aš ir pats gerai nežinau. Noriu viską išsiaiškinti, o išsiaiškinti galima tik Niuporte.

Pasukęs keliuku į vilą, sumažinau greitį. Pastebėjau, vartai iki galo atlapoti, bet name nedegė nė menkiausia šviesa.

- Ak! - triumfuodama šūktelėjo Karena. - Nieko nėra! Jūs pataikėte pirštu į dangų, Boidai!

- Galbūt!

Dar pavažiavęs kokį šimtą jardų, išvydau juodą mašiną, stovinčią šalikelėje išjungtom šviesom. Aplenkęs ją, apsisukau, grįžau atgal, pravažiavau tą mašiną ir namą, sustojau kryžkelėje ir išjungiau variklį.

- Boidai! - Karenos balsas virpėjo. - Ar tik nesirengiate manęs pagnaibyti? Ir jums užtenka akiplėšiškumo tokį momentą...

Aš nuraminau:

- Dabar esu tik seklys, kurio svarbiausias uždavinys - tyrimas. Taigi laukite manęs čia, - pridūriau ir išjungiau šviesas.

- Viena? Naktį? Ar iš proto išsikraustėte, Boidai! Aš einu su jumis.

- Gerai, vykitės, - tariau ir gūžtelėjau pečiais. - Bet tylėkite! Eikite ant pirštų galų, ir kad negirdėčiau nė mažiausio triukšmo, supratote? Ir jokių nuostabos, pasipiktinimo ar baimės šūksnių!

- Būsiu tylesnė už pelę, - pažadėjo ji. - Tik nepalikite manęs vienos.

Aš išlipau iš mašinos, apėjau ją ir atidariau dureles. Karena iššoko ir aiktelėjo.

- Tylėt!

- Lyja! - sušnibždėjo ji.

- Nejaugi iki šiol nepastebėjote?

- Mano šukuosena nueis per nieką!

- Tai būkite mašinoje.

- Ne, ne! Čia pasilikusi, rizikuosiu netekti ir galvos! Nejaugi ketinate visą naktį stovėti po lietumi ir ginčytis, Boidai?

Mes ėmėme sėlinti prie namo. Perėję alėją, palipome į priebutį. Be abejonių, vila buvo tuščia. Nei kokio garso, nei šviesos. Tik lietus čežėjo. Laimei, priebutis buvo su stogu.

- Na? - sušnibždėjo Karena. - Kas toliau?

- Apeisiu namą ir pasižvalgysiu. Bematant grįšiu.

- Ir aš kartu!

- Gerai, - apgailestaudamas sutikau, - eikite iš paskos.

Ji sėlino kaip šunelis. Ir už vilos viešpatavo tyla. Pasileidome permirkusia pievele. Staiga išgirdau užnugary keikiantis.

Atsigręžiau.

- Kas atsitiko?

- Prakeikti kulniukai! - burbėjo ji. - Smenga į žolę. Kur mes einame? Gal maudytis?

- Tiesiog apsėdo toks keistas noras pasivaikščioti paplūdimiu. Jeigu nepatinka...

- Ne! - Karena vikriai nusimovė batukus. - Basai bus geriau. Galėsite džiaugtis, jeigu susirgsiu plaučių uždegimu.

Bėgte nubėgome iki uolų. Žvilgtelėjęs į paplūdimį, mikliai pasitraukiau į šešėlį. Nutvėręs Kareną už rankos, stipriai patraukiau prie savęs.

- Jeigu norite mane išprievartauti, tai eikime į priebutį, juk matote, žolė permirkusi.

- Paplūdimyje dega šviesa, - sušnibždėjau. - Čia likti pavojinga - jie išvys mūsų šešėlius.

- O! - Karena garsiai atsiduso. - Ką ketinate daryti?

- Nusileisti ir pažiūrėti, kas ten dedasi. O jūs liksite čia.

- Ką man veikti, jeigu nesugrįšite? - paklausė maldaujančiu balsu.

- Po velnių, iš kur žinau!

Supykęs nutraukiau tą tuščią pokalbį. Slinkau palei pat uolą. Skubėdamas nulipau šešis ar septynis laiptelius, bijodamas tik vieno - kad

niekas nepastebėtų judančio šešėlio. Putotos bangos triukšmingai daužėsi į krantą. Mūša stelbė mano žingsnius. Paplūdimiu pasukau šviesos link. Po kelių minučių jau buvau gana arti ir supratau, kas ten dedasi. Scena, kurią apšvietė senoviškas žibintas, priminė Hogarto estampą, kurį galėjau pavadinti ir kitaip - "Lavonų plėšikai". Smėlyje, prie iškastos gilios tranšėjos, kūpsojo siluetas ir, regis, žiūrėjo į duobę. Aš prigludau prie uolos ir susikaupęs įtempiau dėmesį. Tas susikūprinęs šešėlis priminė plėšrų paukštį, žinantį, kad auka jau nebepabėgs. Praėjo ilga minutė, ir staiga pajutau piestu besistojančius plaukus. Iš duobės lėtai išlindo galva. Ji buvo apkibusi smėliu, todėl net žibinto šviesoje negalėjau skirti veido bruožų. Galva kilo vis aukščiau ir aukščiau, ir štai jau pasirodė pečiai. Kai išniro liemuo, kūnas staiga perlinko per pusę ir tarsi suguro prie susikūprinusio silueto kojų. Tada iš duobės išniro Dono Lečero, o netrukus ir Rodnio Martino galva.

- Eime! - gergždančiu balsu tarė siluetas. Atpažinau Šarlį Vanosą. - Neužgaiškite. Atsikratę lavono, dar turėsime užpilti duobę.

Aš ištraukiau iš dėklo "koltą" ir visu balsu sušukau:

- Vyrukai jau visai nusivarė, Šarli! Kodėl neleidžiate jiems pailsėti?

Šarlis sustingo lyg stabo ištiktas, o jo padėjėjai reagavo kitaip: abu beregint šoko duobėn. Lečeras, matyt, paleido lavoną, nes dabar kūnas irgi lėtai slydo tranšėjon. Dar kurį laiką mačiau smėlėtas rankas - jos vos vos krutėjo ir netrukus taip pat dingo duobėje.

- Boidas? - springdamas paklausė Šarlis.

Jis lėtai suko galvą į uolų pusę, be galo trokšdamas išvysti mane.

- Revolveris užtaisytas, - perspėjau. - Iš tokio nuotolio aš visuomet pataikau, Šarli, tuo labiau, kad jus puikiai apšviečia žibintas.

- Kaip jūs... - jis ūmai nutilo, jo pečiai nusmuko dar žemiau. - Vadinasi, paleidote "antį"? Pemelavote Karenai, kad lavono ieškosite rytoj rytą?

- Aš spėjau, kad jį palaidojote kažkur šalia vilos, - maloniai paaiškinau. - Bet galėjau visą vasarą rausti paplūdimį ir nieko nerasti. Be to, aš pasiklioviau tuo, kad jūs, Šarli, imsite panikuoti ir velnioniškai džiaugiuosi neapsirikęs.

- Ką dabar daryti? - šūktelėjo jis.

- Liepkite savo draugužiams išlipti iš duobės. Eisime į vilą ir paplepėsime.

Abu statistai išsiropštė ir ramiai atsistojo šalia Šarlio.

- Lečerai! - riktelėjau aš. - Paimkite žibintą ir eikite pirmas. Antras

eis Martinas, po jo Šarlis. Aš eisiu paskutinis įrėmęs revolverį į jo nugarą. Jeigu tik pastebėsiu kokį įtartiną gestą, Lečerai, suvarpysiu Šarlį nuo stuburkaulio iki bambos. Supratote?

Lečeras, akimirką padvejojęs, paėmė žibintą ir pasuko prie laiptų. Paskui jį nusekė Martinas ir Šarlis. Aš praleidau trijulę ir nuėjau iš paskos, įrėmęs "koltą" į taukais apaugusius Šarlio šonkaulius. Jis sustaugė iš skausmo.

- Žinau - jūs nepakenčiate jokių fizinės prievartos formų, Šarli, - užjausdamas kalbėjau. - Taigi melskitės, kad jūsų draugužis Lečeras nepadarytų kokio kvailo gesto.

Be jokių nuotykių mes palipome laiptais ir jau ėjome pažliugusia pievele. Apsižvalgiau, ieškodamas Karenos. Staiga, tarsi būtų gimusi iš šventos dvasios, ji išdygo šalia manęs ir nervingai suspaudė ranką.

- Boidai, kas atsitiko?

- Paaiškinsiu viduje.

- Mes negalime eiti į vilą, - aiškiai išsigandusi, sušnibždėjo ji. - Ten žmonės. Kai tik jūs nuėjote į paplūdimį, atvažiavo mašina ir kažkas įėjo į vidų. Žiūrėkite, šviesa!

- Puiku! Vadinasi, nereikės laužtis. Paskambinsime ir įleis.

Mūsų nedidelė procesija apsuko vilą ir palipo į priebutį. Įsakiau Lerečui paskambinti. Duris atidarė Džeinė Randolf. Jos akys išsprogo. Persigandusi moteris, nieko nesuprasdama, žvelgė į mus. Džeinė vilkėjo juodo šilko suknele, o jos elegantiškumą pabrėžė gražiai sušukuoti plaukai.

- Mes norime užeiti, Džeine. Gal būsite maloni ir truputį pasitrauksite nuo durų?

Ji pakluso, lėtai pasitraukė, nekreipdama dėmesio į drėgną smėlį, su kiekvienu Lečero ir Martino žingsniu byrantį ant kilimo. Mes žingsniavome į svetainę, tik kitokia seka: Karena ėjo po Šarlio, o aš vedžiausi Džeinę už rankos eisenos pabaigoje.

Prie baro stovėjo pažįstama esybė. Mums įėjus, rudos akys šiek tiek nustebo. Žmogus vilkėjo tą patį nuostabiai gražiai pasiūtą kostiumą, marškinius, baltesnius už bet kokį kitą baltą baltumą, ir kaklaraištį - konservatyvesnį už visus konservatyviausius, kokius tik kada buvau matęs.

- Džeine, - tarė jis, ir jo balsas buvo kupinas pasitikėjimo savimi. - Kodėl neperspėjote, kad suruošėte balių?

- Aš...

Ji atsigręžė į mane. Džeinės žvilgsnis šaukte šaukėsi pagalbos.

Teko įsikišti:

- Sveikas, Miurėjau! Tai savotiškas siurprizas.

- Labas vakaras, Deni. - Jis nusišypsojo gerai pažįstama žavinga šypsena, matyt, toks buvo jo refleksas. - Kaip suprasti? - šypsena pamažėl tirpo. Mano dešinėje rankoje jis pastebėjo revolverį.

- Pamenate, Džeinė pakvietė mane surasti jos vyrą? - Aš stengiausi vaidinti kuklų. - Tai va, aš jį radau.

- Jūs radote Frederiką? Nuostabu! Kur jis?

- Paplūdimyje, - atsakiau. - Tiksliau sakant, smėlyje.

- Aš, rodos, nelabai suprantu, ką jūs sakote. Ką jis ten veikia?

- Šarlis su draugeliais ką tik jį atkasė.

- Ar tik nenorite pasakyti, kad jis... - Miurėjus nurijo seiles, - miręs?

- Praėjusį antradienį, - patvirtinau aš. - Manau, mums vertėtų prisėsti ir pasikalbėti. - Aš ryžtingai mostelėjau revolveriu į Šarlio ir jo draugužių pusę. - Jūs visi trys ant sofos!

Šarlis atsisėdo viduryje. Tas mažasis nevidonas Martinas, tas meilingas niekšas, jau kone verkė. O Šarlis, atrodė, tuoj tuoj kris nuo širdies smūgio. Lečero veidas liko beaistris, tačiau piktos akys žiūrėjo atidžiai.

- Džeine, - tariau aristokrato balsu, - gal jūs su Karena atsisėstumėte krėsluose? O aš neišdidus, pastovėsiu.

Moterys įtartinai pažvelgė viena į kitą. Sukandusios dantis, atsisėdo per kokius du metrus viena nuo kitos.

- Miurėjau, - šypsodamsis paprašiau, - gal paruoštumėte išgerti privilegijuotiesiems? Žinoma, tuos tris žemkasius prie jų nepriskaičiuokite.

- Gerai, Deni. - Jis ėmė rikiuoti ant baro stiklines. - Ką gersite?

- Gal visi išgerkime viskio su ledu? Be vargo paruošite, ir mūsų įdomus pokalbis nenutrūks.

- Susitarėm.

Jis paėmė butelį.

- Atidenkite ugnį, Karena, - meiliai pasiūliau. - Papasakokite, kas įvyko praėjusio antradienio rytą.

- Ką? - ji persmeigė mane veriančiu žvilgsniu. - Kuo mane laikote? Manote, aš trenkta?

- Papasakokite jiems, arba aš pats tai padarysiu.

Jos akyse išvydau begalinę neapykantą. Karena nusigręžė ir sutrikusi gūžčiojo pečiais.

- Papasakokite viską, kaip buvo, - burbtelėjau.

Karena pakluso. Beaistriu balsu papasakojo, kaip Randolfas pa-

kvietęs ją praleisti keletą dienų viloje prie paplūdimio. Kaip ji išėjusi pasideginti saulėje, o Frederikas likęs viloje, nes laukęs, kol jam kažkas paskambins ir praneš svarbią žinią. Kaip aš netikėtai išdygęs šalia jos. Kaip ji radusi Randolfo lavoną svečių kambaryje ir lavoną pavadinusi Peliu, nes aš manęs, kad ji linksminusis su juo. Kaip sugebėjusi manimi atsikratyti, pasiuntusi ieškoti Pelio žudiko. Kaip paskambinusi Šarliui ir papasakojusi apie tai, kas įvykę. Šarlis pataręs jai dingti, ir ji dingusi...

Karenai nutilus, aš žvilgtelėjau į Šarlį. Kaip paprastai ilgi jo plaukai krito ant akių, bet vargšas nebeturėjo jėgų nubraukti. Blyškiai mėlynos akys, atrodė, iššoks iš orbitų. Smakras dar labiau atsikišo.

- Tada jūs pasikvietėte pagalbon savo draugelius, visi trys atvažiavote čionai ir užkasėte lavoną paplūdimyje. Kruopščiai išvalėte svečių kambarį, stengdamasis panaikinti visus nusikaltimo pėdsakus. Ar taip?

Šarlis nežymiai linktelėjo.

- Aš maniau, kad jį nužudė Karena, - tarė springdamas. - Lengvai įsivaizdavau ją teisiamą už žmogžudystę. Ypač už Frederiko nužudymą pasigailėjimo nebuvo ko laukti.

- Kaip jūs privertėte talkininkauti savo dragužius?

- Pinigai lemia viską, - abejingai tarė jis. - Kas gi dar? Su mano pagalba išvengusi elektros kėdės, Karena būtų leidusi man gyventi prabangoje. Trejus metus turėjau pasitenkinti elgetiškais skatikais. Dabar situacija būtų pasikeitusi. Nuo tos akimirkos ji pati tebūtų gavusi tik elgetišką išmaldą! Donas ir Rodnis bemat sutiko su mano pasiūlymu.

- O kam jūs pasamdėte mane ieškoti Karenos ir sakėte, kad ji čia su Peliu?

Jis sudirgęs sukrutėjo.

- Man paskambino, - tarė jis.

- Kas?

- Nežinau! - sušuko Šarlis. Jo akys dar labiau iššoko. - Aš nemeluoju, misteri Boidai! Prisiekiu, aš nežinau, bet skambino kažkoks vyras. Jo balsas buvo duslus. Tas tipas sakė, kad Karena čia su Randolfu ir kad jeigu aš tuoj pat neatvažiuosiąs padaryti galo jų ryšiams, jis paskambinsiąs misis Randolf ir jai viską papasakosiąs. Dar pridūrė, kad jeigu ji ras juos drauge, tai skirsis. Randolfas ves Kareną, kai tik ji išsivaduos iš manęs, o aš atsidursiu gatvėje. Norėjau sužinoti, kas jis ir kodėl domisi šiuo reikalu, bet žmogus padėjo ragelį.

- Kodėl pasamdėte mane veikti už jus? - Aš pats atsakiau į šį klausimą: - Jums trūko drąsos. Jūs pabijojote leistis į tokį žygį, Šarli.

Jis užsimerkė ir gailiai linktelėjo.

- Randolfas diktas vyras... karštakošis. Juk žinote, man darosi bloga vien nuo minties apie prievartą! Pamaniau, verčiau nerizikuosiu ir vietoj savęs pasamdysiu jus. Tuo labiau, kad jūs iš matymo nepažinote nei Karenos, nei Pelio. Aš paminėjau jo vardą, nes žinojau, kad kartais jis su ja miegodavo.

- Negaliu patikėti savo ausim! - trūkčiojančiu balsu sušuko Džeinė Randolf. - Frederikas mirė? - Neapykantos kupiną žvilgsnį ji įsmeigė į Kareną. - Ir jūs jį nužudėte?

- Aš jo nenužudžiau! - patetiškai sušuko Karena. - Man nusispjauti į tai, ką manote! Aš jo nenužudžiau!

- Prašyčiau elgtis ramiau, - įsiterpiau aš. - Nepameskime siūlo galo. Šarlis dar ne viską papasakojo apie savo vaidmenį šioje istorijoje. Ar ne, Šarli?

- Jums taip atrodo? - paklausė jis ir pavargęs užsimerkė.

- Aš paprasčiausiai noriu viską sustatyti į vietas, - burtelėjau. - Karena mums pasakė: nors ir pasiuntė mane pas Niną Nort, bet sudarė galimybę jums su ja pasimatyti prieš man atvykstant.

Aš trumpai papasakojau apie tą mažytę kombinaciją, kurios esmė buvo tokia: parodyti man gyvą ir sveiką Pelį, pritaukšti visokiausių niekų apie Karenos telefono skambutį iš Filadelfijos ir įtikinti, jog visa ši istorija - paprasčiausias nesusipratimas.

- Po to jūs grįžote namo ir užsidaręs lindėjote. Prie telefono prijungėte magnetofono juostą su savo kambarinės balso įrašu: jeigu kas nors, svarbiausia - aš, bandysiu prisiskambinti, jam atsakys , kad jūs išvažiavote visam mėnesiui. Žinojote, jeigu aš atvažiuosiu į vilą ieškoti lavono arba atsiųsiu policininkus, niekas čia neras nei kūno, nei žmogžudystės pėdsakų, o kopai palaikys mane trenktu. Galų gale aš mesiu bylą, patikėjęs - visa tai tik haliucinacijos.

- Taip, bet jūs baisiai atkaklus! Kai Karena paskambinusi pasakė, jog Pelis įgąsdintas jūsų pranešimo apie Randolfo mirtį, atbėgęs pas ją į viešbutį, aš nutariau įsikišti ir pakviečiau jus pas save. Donui padedant, maniau priversiąs jus pasakyti, kaip sužinojote apie Randolfą. - Jis užsimerkė. - Bet nepavyko.

- Viską galima paaiškinti labai paprastai. Aš grįžau į vilą, geisdamas įsitikinti, ar tebėra lavonas. Lavono nebebuvo, bet užtikau Džeinę Randolf. Mes paplepėjome, o ji, sužinojusi, kad aš privatus detektyvas, pasamdė mane surasti jos vyrą. Logiškai mąstydamas, tarp klaidžiojančio lavono ir dingusio vyro radau ryšį.

Miurėjus Anselis atnešė padėklą su viskiu. Kiek dvejodamas, vieną stiklinę padavė Džeinei, kitą - Karenai, trečią - man.

- Aš vis dar negaliu atsigauti. Negaliu patikėti, kad misteris Randolfas miręs, - monotoniškai bambėjo jis. - Tikriausiai Džeinė kažką nujautė. Kitaip ji nebūtų čia važiavusi ir niekada nesužinojusi, kas atsitiko jos vyrui.

- Norite pasakyti - jos vyro lavonui?

- Kaip?

- Ji žinojo, kad jis miręs, - be galo kantriai aiškinau aš. - Bet ji negalėjo šito įrodyti, nes nežinojo, kur yra lavonas.

Miurėjus sustingo vietoje ir šypsojosi nuolankia magnetizuojančia šypsena.

- Labai apgailestauju, Džeine, - niūriai tarė jis, - bet aš ir vėl nesuprantu, apie ką čia kalbama.

- Viskas labai paprasta. Kartoju, ji žinojo, kad jos vyras miręs. Žinojo, kad jis nužudytas, bet negalėjo šito įrodyti, kadangi nepavyko rasti lavono.

- Džeinė negalėjo žinoti, kad jos vyras miręs, - paprieštaravo jis. - Iš kur Džeinė galėjo žinoti, kad Karena jį nužudė?

- Jį nužudė ne Karena, - tariau, - o jūs!

9 skyrius

Jo lūpų kampučiai lėtai pakilo, ir spinduliuojanti šypsena virto grimasa.

- Deni! - Džeinė Randolf pašoko iš krėslo, puolė prie Anselio, stvėrė už rankos, tarsi norėdama jam padėti ir pažvelgė į mane. - Jis išsikraustė iš proto!

- Nužudymo dienos išvakarėse jūsų vyrui paskambino iš biuro. Kažką pranešė, ir jo nuotaika buvo be galo džiugi. Kitą rytą jūsų vyras pasakė Karenai, kad kol kas liksiąs viloje, nes laukiąs dar vienos labai svarbios - jis šitą pabrėžė - žinios ir pridūrė, kad galbūt galėsią surengti nedidelę šventę. Jeigu jis kuo nors pasitikėjo taip, kad atvėrė net savo asmenines paslaptis, pasakydamas, kur ketinąs slapstytis, tai kas kitas galėjo būti tas žmogus, jei ne jo padėjėjas?

- Melas, - purkštelėjo Anselis. - Jūs remiatės tik Karenos žodžiais.

- Jūs miegate su viršininko žmona, Miurėjau - kategoriškai pareiškiau aš. - Bet čia yra vienas “bet”. Frederikas vienu metu buvo ir jūsų darbdavys, ir jūsų melžiama karvė. Dėl nervinės įtampos, kurią sukėlė kova su Fergiusonu ir kuri turėjo baigtis artimiausiame administracinės tarybos posėdyje, Randolfas nutarė praleisti savaitę su savo buvusia ir geidžiama meiluže. Tačiau jis puikiai žinojo - būtinai turi palaikyti ryšį su savo biuru. Ir jis pasitikėjo padėjėju, kuris miega su jo žmona... apie tai jis, žinoma, nežinojo. Meilužis viską papasakojo jo žmonai. Išgirdusi tokią naujieną, Džeinė vėl pajuto neapykantą Karenai Vanosai, kaip ir tais laikais, kai Karena sužlugdė politinę jos vyro karjerą. Ir dar viena mintis mane neramino: su Karena praleista savaitė gali sužlugdyti Randolfą “Globikome”. O kas bus, jeigu jis ryšis skirtis?

Aš pažiūrėjau į Džeinę ir maloniai nusišypsojau.

- Bet išeitis buvo. Ir kur kas geresnė... Žmogžudystė! Vyras miršta, Džeinė paveldi jo turtą ir po prideramo gedulo gali ištekėti už savo meilužio. Bet iškilo viena kliūtis: Karena irgi laimi iš Frederiko mirties! Ir meilužiui dingteli puiki mintis: jeigu jie veiktų protingai, žmogžudyste galima apkaltinti Kareną. Paprasčiausiai viską reikėjo kuo kruopščiau-

siai parengti. Meilužis turėjo pasirūpinti operacijos sinchroniškumu. - Aš truputį pakėliau balsą. - Šarli, ar jūsų anoniminis pašnekovas paskyrė tikslų laiką?

- Jis pasiūlė man atvykti antradienio rytą, - greitai atsakė Šarlis. - Ir įspėjo: jeigu Karena nepaliks vilos iki vidudienio, jis pakambinsiąs misis Randolf ir viską papasakosiąs.

- O visa kita vyko kaip sviestu patepta, - tariau aš ir, žiūrėdamas į Anselį, kukliai nusišypsojau. - Pirmadienio vakarą jūs skambinate Randolfui ir pranešate, kad tikriausiai sužinosite kažką svarbaus tik kitą rytą. Žinia tokia sensacinga, kad jūs nerizikuojate sakyti telefonu, o atvažiuojate pats. Būdamas įtakingas žmogus, iš anksto įperšate Randolfui mintį išsiųsti iš vilos draugužę, kad ji nenustebtų, meilės lizdelyje išvydusi pašalinį žmogų. Geriausia pameluoti, kad laukiate paskambinant. Ji nesinervins... Kodėl nepasiūlius jai nueiti į paplūdimį?.. Tą vakarą jūs skambinate Šarliui ir paskiriate susitikimo laiką.

- Tai kvailystė! - pro dantis iškošė Miurėjus. - Jūs...

- Antradienio rytą, - neleidžiu jam įsikišti, - atvažiavote čionai, nužudėte Randolfą ir tuoj patenkintas išdūmėte į Niujorką. Manėte, Šarlis bematant atvyks, ras lavoną ir... Kareną. Džeinė jums sakė, kad Šarlis minkštastuburis... Ir jūs puikiai įsivaizdavote, kad jis, atsidūręs lavono ir savo žmonos kompanijoje, persigandęs puls prie telefono ir paskambins policijai. Bet atsitiko visai kitaip: Šarlis nutarė čionai nevažiuoti, pasamdė mane.

- Deni! - pasikeitusiu balsu sušuko Džeinė Randolf. - Man taip sunku! Maldauju jūsų...

- Ramiai! Aš dar nebaigiau. Mes žinome, kaip klostėsi įvykiai man išvažiavus. Karena paskambino Šarliui ir papasakojo, kas atsitiko. Netekęs žado iš baimės, kad jo žmona praranda visą turtą, Vanosa pasikvietė draugelius. Jie atvažiavo čia, išnešė lavoną ir panaikino visus žmogžudystės pėdsakus. Jūs abu turbūt gerokai nervinotės, laukdami žinios, kurios vis nebuvo. Doras ir prislėgtas pirmasis patrono padėjėjas ir būsima našlė! Jaudinantis vaizdelis! Kai Džeinei išseko kantrybė ir ilgiau lūkuriuoti nebeįstengė, ji atvažiavo į vilą. Atsigavusi po šoko - lavono nebebuvo! - ji nutarė pasilikti ir laukti, ar dar kas neatsitiks... O tuo tarpu išdygau aš.

Abudu nužvelgęs, tęsiau:

- Sužinojusi, kad aš Vanosos pasamdytas privatus detektyvas ir ieškau jo žmonos, tikriausiai žaidžiančios meilės žaidimėlius su aktoriumi Peliu, Džeinė nusitvėrė mane ir pasiūlė tirti jos vyro dingimo aplinky-

bes. Kai papasakojau Miurėjui apie savo prielaidas dėl Randolfo likimo, jis paklausė, ar aš esąs įsitikinęs, kad Randolfas miręs ir kur galįs būti jo kūnas. - Truputį patylėjau. - Nuo to momento jis pranoko pats save! Aš priminiau pavardę pajaco, tarsi buvusio viloje su Karena. Jiems šovė mintis - kodėl manęs neįtikinti, kad ir jis įpainiotas į žmogžudystę? Jeigu imsiu įtarti Pelį ir jį persekioti, tai šis siūlas būtinai mane nuves pas Kareną ir galų gale prie lavono. Aš buvau įsitikinęs, kad Karena viena, be kieno nors pagalbos, nebuvo pajėgi atsikratyti lavono. Daug kas bylojo apie tai, kad jai padėjęs Pelis. Paskui Džeinė paskambino man ir paprašė kuo skubiau atvažiuoti. Čia ji man surengė nedidelį erotinį spektaklį, tikėdamasi, kad aš neatsilaikysiu. Tuo tarpu jos žavusis meilužis į scenarijų įterpė ir savo trigrašį - paskambinęs pasivadino Frederiku Randolfu. Džeinė jau anksčiau buvo sugalvojusi, kaip priversti mane pakelti ragelį. Po kokių dešimties minučių alfonsas ir vėl paskambino. Šį kartą ji kalbėjo pati ir vėliau man paaiškino, kad Randolfas skambinęs ir savo padėjėjui. O kaip svarų argumentą Džeinė atidavė man kaklaraiščio segtuką, kurį ji tariamai radusi užkritusį už sofos ir nutarusi, kad segtukas esąs mano. Segtukas buvo su dviejų persipynusių "P" monograma. Šiai gudrybei, ko gero, trūko subtilumo. Džeinė bandė mane įtikinėti, kad kažkada viloje svečiavęsis ir Pelis.

Įtampa vis didėjo.

- Taigi, manoma, kad kaklaraiščio segtukas - Peterio Pelio, o jeigu aš žinojau, kad Randolfas miręs, tai turėjau suprasti, kad telefonu skambino ne jis. O norint suklaidinti artimiausią Randolfo padėjėją, reikėjo būti aukščiausios klasės imituotoju - tas vaidmuo puikiausiai tiko pajacui. Tokiu būdu meilužiai ir vylėsi mane apmauti. Bet scenarijuje buvo silpnų vietų: neatsižvelgta į tai, kad Pelis taip aukštai save vertina, jog verčiau padvėstų, negu prisisegtų tokį neskoningą daiktelį. Kita vertus, Džeinė, mylima žmona, nerimaujanti dėl savo vyro likimo, staiga tampa aistringa suvedžiotoja: ji išdykauja nuoga nuogutėlė, visaip bandydama mane sugundyti. Toks pasikeitimas kėlė įtarimą. Kaip tik tai man ir pakuždėjo mintį, kad meilužiai veikė išvien. Bet dar trūko kai kurių detalių. Kas ir kur paslėpė lavoną? Pirma Šarlio nelaikiau rimtu kaltininku, bet susipažinęs su jo draugužiais, nuomonę pakeičiau. Supratau - ir jis veikia drauge.

- Jūs kliedite, Boidai! - sušuko Anselis. - Juk puikiai žinote - tai tik tušti tauškalai! Juk neturite jokių įrodymų. Tai nesveiko žmogaus sapalionės!

- Prielaidų čia daugiau negu reikia, ir kopai rimtai susidomės šia

byla, drauguži! O prie jūsų prikibę, jie pateiks velnioniškai sunkių klausimų. Pavyzdžiui, ką veikėte antradinio rytą...

- Aš nebegaliu šito pakęsti! - suvaitojo Džeinė. - Aš...

Ji giliai atsiduso, kilstelėjo ranką ir puolė mane.

Aš puikiai pademonstravau, kaip refleksai veikia greičiau už protą. Lyg paskutinis kvailys ištiesiau rankas, norėdamas sulaikyti Džeinę, bet ji, atsitrenkusi į mane visu kūnu, meistriškai išdaužė iš rankos revolverį ir, atšokusi atgal, pergalingai šypsojosi. Aš atsidūriau prieš savo paties patrankos vamzdį, kurį į mane atsuko Anselis. Kairėje rankoje vis tebespaudžiau stiklinę. Susidūrus su Džeine, nedaug teišsipylė ir aš nusprendžiau, kad dabar pats geriausias laikas jį ištuštinti.

- Jūs iš tikrųjų esate didelis gudročius, Boidai, - tarė Anselis. - gaila, mirsite pačiame žydėjime. Bet pats esate kaltas!

- Ar ne per anksti džiaugiatės?

Anselis išpūtė akis, atsitraukė per žingsnį, nenuleisdamas nuo manęs ginklo, ir atsargiai apsižvalgė.

- Gerai, Anseli, - atsiduso Lečeris. Jo rankoje irgi jau žvilgėjo revolveris. - Aš su jumis. Bet nereikia elgtis karštakošiškai. Pirmiausiai pasverkime visus "už" ir "prieš".

- Štai kaip? - suburbėjo Anselis.

- Žaidimas pernelyg rimtas, - tęsė Lečeras. - Jums ir misis Randolf gresia elektros kėdė. Padėdami palaidoti lavoną, Šarlis, Rodnis ir aš tapome jūsų bendrininkais. Jeigu nesiimsime atsargumo priemonių, visi pražūsime.

- Donas absoliučiai teisus, - įsiterpė Martinas. - O gal kitaip manai, Šarli?

- Patys spręskite savo problemas, - Šarlis primerkė akis. - Pasakykite, kai baigsite. Juk žinote - prievarta man...

- Gerai! - Anselis sugriežė dantimis. - Sutinku, reikia imtis atsargumo priemonių. Ką siūlote?

- Gal prisiminkime pradinę jūsų idėją? - tarė Lečeras. - Karena Vanosa privalo atsakyti už žmogžudystę - kodėl mums nesilaikyti šitos nuomonės?

- Kaip? - susidomėjusi paklausė Džeinė.

- Ji norėjo atsikratyti Šarliu, - trumpai drūtai paaiškino Lečeras. - Ji turėjo ryšių su žmogumi, už kurio rengėsi ištekėti. Ji ir jos meilužis sukurpė kombinaciją: nužudė Randolfą ir bandė šį nusikaltimą primesti jo našlei. Šarli, juk žinai, Boidas miegojo su Karena ir ėjo dėl jos iš proto.

- Žinoma, mano drauge, - suburbėjo Šarlis. - Nesibaimink, aš prisi-

menu visas detales, net pačias nepadoriausias. Kiek žinau, sekliai dievina panašius dalykėlius.

- Taigi, mes nužudėme Randolfą ir pasistengėme suversti visą kaltę jo žmonai, - ironiškai tariau aš. - Todėl laidojome lavoną paplūdimyje ir po trijų dienų iškasėme, a?

- Taip, jūs teisingai supratote, - sutiko Lečeras. - O gal norite, kad padarytume jus herojumi, Boidai? Ar patiktų? Misis Randolf jus pasamdė surasti dingusį vyrą, ir jo beiškodami, atvykote į šią vilą, išsiaiškinote, kad Karena Vanosa čia su Randolfu. Jūs, nuostabus detektyvas, padarėte išvadą - jie užkasė lavoną paplūdimyje! Jums ėmus atkasti, pasirodė pati žudikė Karena Vanosa su revolveriu rankose! Narsusis Boidas krenta su kulka stubure, o Karena, išsigandusi antrosios žmogžudystės, puola į vilą ir suprasdama, kad jau nebegalės išsikapstyti, šauna sau į smilkinį. Ką pasakysite?

- Jūs šitaip nepasielgsite! - šaižiai sušuko Karena. - Maldauju! Man nusispjauti į Boidą, bet nežudykite manęs! - Ji, vis dar laikydama rankoje pilną stiklinę, atsistojo priešais Anselį ir maldaudama žiūrėjo į jį.

- Misteri Anseli? Neleiskite jiems įgyvendinti savo klastingo plano. Neleiskite manęs nužudyti...

Staiga netikėtai ji šliukštelėjo viskį jam į veidą. Anselis sustūgo - alkoholis pakliuvo į akis. Aš pasinaudojau jo aklumu, prišokęs stipriai stumtelėjau ir išplėšiau revolverį. Po to viskas ėmė suktis tokiu ritmu, kad sunkiai besuvokiau, kas vyksta.

Anselis pargriuvo aukštielninkas. Džeinė lyg furija, atkišusi nagus, puolė mane. Nuaidėjo šūvis. Išvydau nustebusias pilkas akis, ir Džeinė parkrito. Lečeras stovėjo išsižiojęs, jo patranka žiūrėjo į mane, bet aš aplenkiau jį, paleidęs galvon tris kulkas. Jis nugriuvo aukštielninkas ant sofos.

Kilo pragariškas triukšmas. Anselis vaitojo, prispaudęs rankas prie akių. Šarlis ir Rodnis, pusiau palaidoti po Lečero kūnu, šaukė kiek gerklės išnešė. Aš žvilgtelėjau į savo kojas ir netoliese išvydau Džeinės Randolf šinjoną. Ji gulėjo ant šono groteskiška poza. Ant juodo šilko pasiutusiai greitai plėtėsi tamsi dėmė. Karena Vanosa atsiklaupė prie Džeinės, bet tučtuojau pašoko.

- Ji mirė, - griežtai tarė Karena.

- Aš irgi jau būčiau miręs, jeigu Anseliui į snukį nebūtumėte šliukštelėjusi viskio.

- Tai buvo paprasčiausias savisaugos refleksas. - Jos lūpos persikreipė - aš supratau: ji bandė nusišypsoti. - Jūs man neskolingas. Boidai!

- Turbūt pats laikas pakviesti policiją, - tariau.

- Taip, ko gero. - Keista ugnis blykstelėjo tamsiose akyse. - Ak, kaip nelaiku!

- Kas?

- Tiek to, - tarė ji ir susierzinusi gūžtelėjo pečiais. - Kvieskite!

* * *

Namo grįžau kitą dieną, aštuntą valandą ryto. Sugaišome velnioniškai daug laiko, kol kopams perdavėme tris lavonus, iš kurių vienas nerado sau vietos jau tris dienas. Karena savo istoriją pasakojo mažiausiai dešimt kartų, aš savo - irgi tiek. Anselis palūžo po dviejų valandų tardymo ir, viską išklojęs, dar ir raštu smulkiai aprašė. Tai šiek tiek palengvino bylos tyrimą. Šarlis ir Rodnis jaudinančiai vieningai tris valandas žaidė isteriją. Po to Martinas įrodė savo begalinę draugystę, viską suvertęs Šarliui. Jo klausantis atrodė, kad jis buvo paprasčiausias žiūrovas, atsitiktinai atsidūręs nusikaltimo vietoje ir draugiškai padėjęs savo senam moksladraugiui palaidoti sunkų kūną. Aš velnioniškai džiaugiausi, kai jis raštu pateikė savo parodymus.

Karena kilniaširdiškai įtikinėjo, kad tik dėl jos kaltės aš nepranešęs apie žmogžudystę, nes ji įtikinusi mane pati tai padarysianti, kai tik aš išvažiuosiąs. Iš jos paaiškinimo išsijuokė, bet ji nesutriko ir vėl įrodinėjo: jeigu apie žmogžudystę būtų pranešę tučtuojau, ji jau butų pakely į elektros kėdę. Karena karštai gynė savo pozicijas, neleisdama inspektoriams nė žodžio įterpti, ir jie galų gale patikėjo. Bet Karena vis nerimo, ir man teko ją tempte ištempti iš kambario. Parvežiau ją miestan, išlaipinau prie "Kati" viešbučio, o pats pasukau namo.

Taigi, kai aš įėjau į savo kambarį, buvo aštunta valanda ryto. Vyliausi lovoje išvysti blondinę, bet radau trumputį laiškelį. Ninai nusibodę manęs laukti. Ji nutarusi, kad su aktoriais vis dėlto linksmiau, negu su privačiais detektyvais. Intuicija jai pašnibždėjusi - ji reikalinga vargšui Peteriui, tuo labiau, kad savo telespektaklyje jis pažadėjęs jai vaidmenį mažiausiai penkiuose epizoduose.

Aš nusikeikiau ir atsiguliau. Atsibudau septintą valandą vakaro. Kaip tik laiku, apsidžiaugiau, spėsiu pasigėrėti nuostabiu saulėlydžiu. Dar išsimaudžiau duše, nusiskutau, apsirengiau, pavalgiau, išgėriau viskio. Dešimtą valandą, kai jau miestą gaubė tamsa, kažkas paskambino prie mano durų. Pamaniau, kopas, panūdęs užduoti dar aibę klausimų, ir jau pasirengiau sutikti nemalonią naktį. Bet atidaręs duris šyptelėjau - tai buvo ne kopas!

Karena Vanosa apdovanojo mane spinduliuojančia šypsena ir, įėjusi į svetainę, padėjo ant stalo didžiausią paketą. Ji vilkėjo mėlyna vakarine berankove suknele su svaiginančia dekolte. Ilgi juodi plaukai, krito ant pečių, akys aistringai blizgėjo.

- Aš atėjau pranešti gerų naujienų, Boidai, - dramatiškai iškilmingai tarė ji.

- Iš tikrųjų? Pavyzdžiui? - burbtelėjau.

- Štai!

Ji pasirausė rankinuke, ištraukė popieriaus lapelį ir įbruko man į ranką.

Pažvelgiau, užsimerkiau ir vėl žvilgtelėjau. Tai buvo jis, čekis, penkiems tūkstančiams dolerių, išrašytas D. Boidui ir pasirašytas K. Vanosos.

- Frederikas ištesėjo savo žodį dar iki mums susitinkant Niuporte! - vienu atsikvėpimu išpyškino ji. - Jis pervedė man kapitalą kitą dieną, kai tik sutikau praleisti su juo savaitę. Jo advokatas apie tai man pranešė šiandien telefonu.

- Na... Ačiū!

- Nebrangiai moku. Be jūsų pagalbos jau būčiau elektros kėdėje.

- Ar nenorite išgerti?

- Labai noriu. O, kaip gailiuosi Frederiko! Teisybę sakau - man labai liūdna, kad jo nebėra. Bet juk ne aš kalta, ar ne?

- Manau, ne jūs.

- Šįryt paskelbiau parduodanti namą, - linksmai šnibždėjo ji. - Mano advokatas patarė pasinaudoti tuo, kad Šarlis kalėjime, ir paprašyti skyrybų. Pagaliau aš būsiu laisva!

- Iš tikrųjų? - suburbėjau.

- Taip, todėl... - jausmingos jos lūpos šypsojosi. - Žinau, momentas nelabai tikęs, bet aš noriu atšvęsti šį laimingą įvykį. Tikiuosi, man padėsite, Boidai?

- Ką gi, - sutikau ir gūžtelėjau pečiais. - Kur ir kada rengiama puota?

- Aš pagalvojau, kad maloniausia būtų kukli saulės vonia, - guviai tarė ji. - O po to - piknikas...

Pirmiausia aš pažvelgiau į langą, o paskui į ją.

- Jau tamsu... naktis!

- Nenusiminkite! - šūktelėjo ji. - Aš viskuo pasirūpinsiu, o jūsų rūpestis - kokteiliai. Ir negailėkite “Martinio”! Kad panorus išgerti, nereiktų bastytis po paplūdimį!

Truputį linkstančiomis kojomis nuėjau į virtuvę. Pagalvojau - nebūtų pro šalį vis dėlto mums nuėjus pas psichiatrą, bet šiuo metu svarbiausia jos nedirginti.

Po penkių minučių grįžau į svetainę su dviem stiklais ir "Martiniu". Per tą trumpą laiką, kol nebuvau, kambarys neatpažįstamai pasikeitė. Tedegė tik vienas šviestuvas. Karena jau buvo išvyniojusi paketą - jame, pasirodo, buvo ultravioletinių spindulių lempa. Pastatyta ant stalo krašto, ji apšvietė kilimą, ant kurio gulėjo geidulio kupina, nuoga Karena. Pasukusi galvą, ji priekaištingai žiūrėjo per petį į mane.

- Labai apgailestauju, - tingiai tarė, - tačiau čia privatus paplūdimys. Apsirengusiems vaikščioti draudžiama!

Aš sutelkiau visas savo jėgas, norėdamas išvengti medaus spalvos užpakaliuko pusrutulių hipnotizuojančio poveikio.

- Atleiskite, - tariau. - Aš tuoj pasiruošiu.

- Gerai.

Ji vikriai atsisuko į mane, atsisėdo ir nusišypsojo. Jaudulinga šypsena nuostabiai derinosi su styrančiomis krūtimis.

- Aš norėjau atšvęsti šį įvykį kuo intymesnėje aplinkoje, - svajingai tarė ji. - Tiktai dviese, Boidai. Ramus piknikas paplūdimyje. Geriame "Martinį", mylimės... Ką pasakysite dėl tokios programos?

- Nuostabu! - aš nugriuvau šalia jos ir pasijutau esąs geros formos. - Tik viena detalė...

- Kokia?

- Kai išgersime, užgesinkime šitą lempą. Jūs net neįsivaizduojate, kaip greitai aš įkaistu...

Apie autorių

Karteris Braunas - populiariausias Alano Džeferio Jetso (Allan Goffrey Yates), gimusio 1923 metų rugpjūčio 1 dieną Londone, slapyvardis. Būsimasis rašytojas mokėsi Esekse, tarnavo kariniame jūrų laivyne. Demobilizavęsis dirbo kino studijoje garso operatoriumi, keletą metų plaukiojo prekybos laivu Sidnėjuje. 1953 m. paskelbė pirmąjį romaną. Nuo to laiko Karterio Brauno, Piterio Karterio Brauno, Piterio Karterio-Brauno, Kerolaino Faro slapyvardžiais išleido daugiau kaip šimtą romanų. Daugelyje veikia tie patys personažai. Bene populiariausias - Elis Vileras, žmogžudysčių tyrimo skyriaus leitenantas iš nedidelio miestelio prie Los Andželo. Rašytojo kūrybos akiratyje dažniausiai nuostabūs nuotykiai, perpinti meilės scenomis. Apie viską rašoma linksmai, lengva plunksna. Ne išimtis ir kūriniai, kuriuose veikia privatus detektyvas Denis Boidas - šis personažas tikriausiai sugalvotas kaip garsiojo agento "007" Džeimso Bondo parodija. Autorius savo kūrinius skiria nepretenzingo skonio skaitytojams ir pelnė jų meilę. Jo knygos išėjo milijoniniais tiražais, tačiau Karterio Brauno kūrybą absoliučiai ignoruoja literatūros kritika.

TURINYS

Braunas K.

Le-384 Žmona sekmadieniui: Romanas / Iš anglų k. vertė V. Bubliauskas. - K.: Europa, 1994. - 96 p. - (Bestseleris; 15)

ISBN 9986-436-49-4

Anglų rašytojo detektyvinis romanas. Privatus seklys Denis Boidas (aliuzija į garsųjį agentą "007" Džeimsą Bondą) - be galo drąsus ir sumanus žmogus, nepaisydamas pavojaus ir sudėtingų situacijų, sėkmingai tiria painiausią nusikaltimą. Denis Boidas skiriasi nuo kitų privačių detektyvų pirmiausiai tuo, kad savo darbą atlieka linksmai, neprarasdamas geros nuotaikos, o autorius apie kebliausias situacijas pasakoja nuostabiai patraukliai, subtiliai aprašydamas ne tik nuotykius, bet ir meilės scenas.

UDK 820-3

Karteris BRAUNAS
ŽMONA SEKMADIENIUI

Romanas

Vyriausiasis redaktorius Jaroslavas Banevičius
Redaktorius Kazys Pečiulis
Dailininkas Edmundas Unguraitis
Korektorė Audra Kaunaitė
Kompiuteriu maketavo Algis Balčius

SL 774. Pasirašyta spaudai 1994 04 20. 6 apsk. leid. l. Formatas 60x90/16. Tiražas 12 000 egz. Užsakymo Nr.

Kaina sutartinė

Išleido "Vasario" koncerno "Europos" leidykla, Laisvės al. 101 a, 3000 Kaunas
Rinko ir maketavo "Vasario" techninis centras
Spausdino "Aušros" spaustuvė, Vytauto pr. 25, 3000 Kaunas

3,–

RENGIAMA SPAUDAI:

E. Kvinas
Devyni mėnesiai iki žmogžudystės

E. S. Gardneris
Blondinė pamušta akimi

S. Vanas Dainas
Drakonas žudikas

